

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

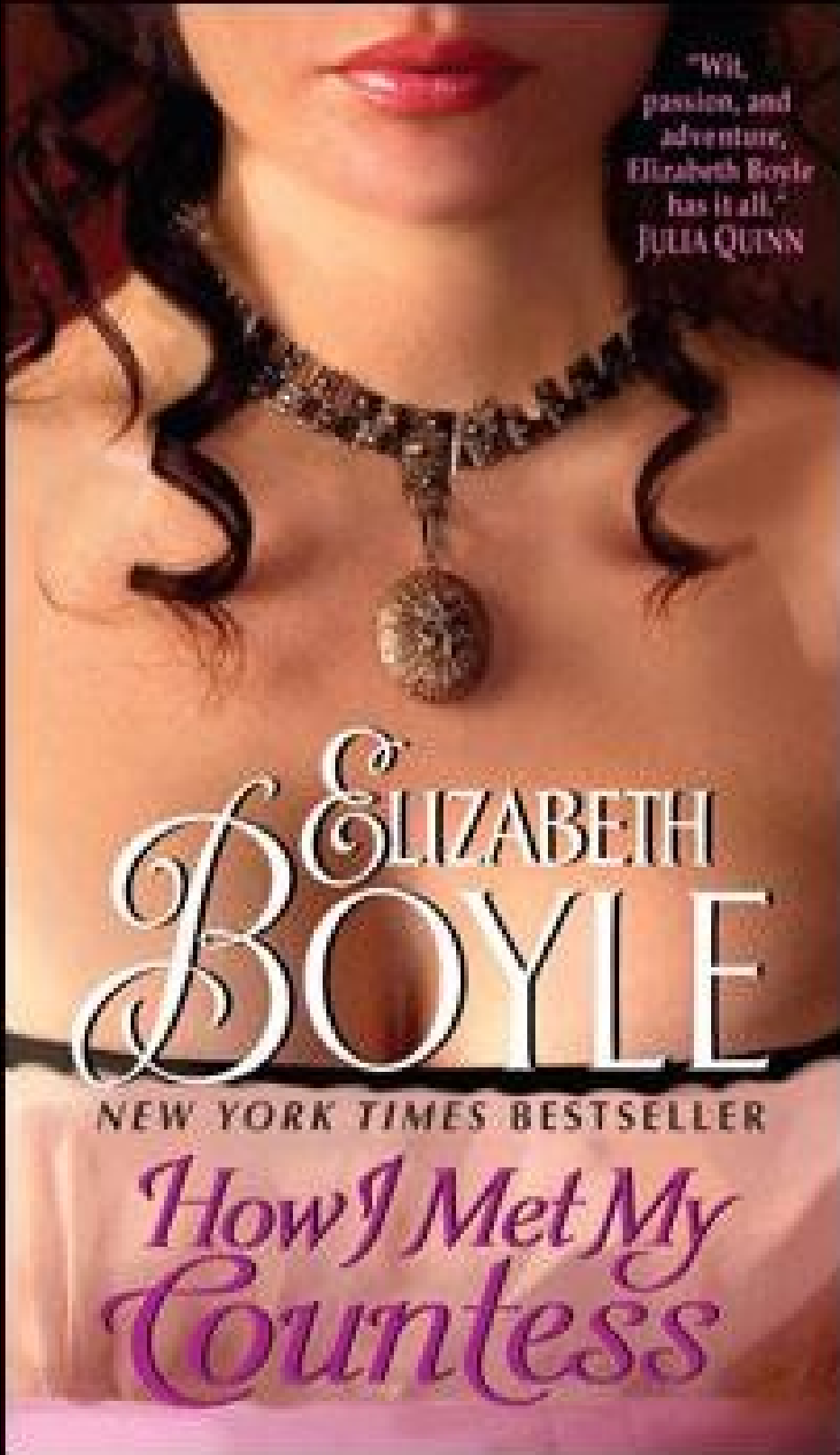
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"With
passion, and
adventure,
Elizabeth Boyle
has it all."
JULIA QUINN

ELIZABETH BOYLE

NEW YORK TIMES BESTSELLER

*How I Met My
Countess*

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

*Kontesimle
Nasıl
Tanıştım*

Elizabeth Boyle

*Diane Tice'a,
onun nazik ve cömert ruhu için,
kaliteli eğitime verdiği desteğin yanı sıra.*

*Ve bu kadar tatlı bir karakter
olduğu için torunu Tia'ya
Hayatta ve bu hikayede.*

Bölüm 1

Mayfair, Londra
1815

Binbaşı Thatcher, büyükbabası öldüğünde toplumun gıpta ettiği biri olmalıydı, çünkü büyükbabasının ölümünün ardından Thatcher'a Hollindrake Dükü unvanı ve bununla birlikte gelen tüm topraklar, evler ve büyük servet bahşedilmişti.

Ama kimse onu o kadar da kıskanmıyordu, çünkü önceki üç mirasçının dul eşlerinin bakımı, beslenmesi ve baş ağrısı da ona kalmıştı.

Standon'ın Dowager Markizleri.

Bir ya da iki yaşlı dul kadının ortalıkta dolaşması o kadar da garip bir şey değildi. Ebedi ödülleri beklerken sessizce içlerine kapanan dullar.

Standon dulları öyle değildi. Çünkü sadece genç değillerdi, ödülleri sabırla bekleyecek halleri de yoktu.

Şimdi herkes ilk iki dul kadının - sırasıyla bir kontun ve bir baronun kızları olan Minerva (Thatcher'ın amcası Philip ile evlenmişti) ve Elinor (amcası Edward'ın gelini) - yüce unvanlarının ima ettiği kadar mağrur ve aristokrat oldukları konusunda hemfikirdi. Bu, onların zor biri olmadıkları anlamına gelmiyordu.

Thatcher'ın ağabeyi Archibald'ın dul eşi, eski Bayan Lucy Ellyson olan üçüncü dul Leydi Standon'ı tanımlamak için kullanılan sözcük zor değildi. Aksine, Lucy, Leydi Standon, Londra "nın çoğunun nutkunu tutmuştu.

Ya da dehşet içinde. Haftanın gününe göre değişir.

Ama bugün ÇarÇamba günüydü ve elinde Thatcher "ın eÇi, artık kötü bir üne sahip olan Hollindrake DüÇesi "nden gelen bir celp ile Lucy, Brook Caddesi "ndeki bir evin önünde arabasından indi ve bugün, tüm günler içinde en iyi davranıÇını sergilemesi gerektiğini biliyordu.

Bu amaçla, en sevdiği yeşil ipeğini giymiş, iyi topuklu ve saygın bir hanımefendi gibi görünmek için elinden geleni yapmıştı. Pahalı kumaşa bakarak, eteğini kırıştıran kırışıklıkları silkeledi ve söyleyeceklerine konsantre oldu.

Majesteleri, hancının neyi kastettiğini pek anlayamadım. Tüm kanatta hasar mı var? Neden, biz ayrıldığımızda yangın kontrol altına alınmıştı.

Lucy adımının ortasında durakladı. Hayır, hayır! Bu asla olmaz. Bu, yangının onun hatası olduğunu kabul etmeye benzerdi. Ve bunun kanıtı yoktu.

En azından birini mahkum edecek türden değil.

Derin bir nefes daha aldı ve zihinsel olarak yeniden beste yapmaya başladı.

Ah, Majesteleri, ne kadar güzel görünüyorsunuz! Mektuplar mı? Ne mektubu? Minerva'dan mı? Sanırım konuyu tamamen yanlış anlamış. Aralık ayı boyunca Lancashire'daki manastırı kullanacağımızı bildirmek için önceden yazdığımı eminim. Sekiz kişilik kendi grubuyla geleceğini ve hep birlikte iki hafta boyunca karda kalacağımızı nereden bilebilirdim ki? Aslında oldukça rahat ve neşeli bir Noel oldu.

Evet, hepsi çok iyi anlaşmış gibi görünüyordu.

Ki bu gerçeklerden daha uzak olamazdı.

Tanrım, Leydi Gillmore'un bademlere alerjisi olduğunu nereden bilebilirdi ki? Ya da Lord Wainewright'ın kâğıt oyunlarında hile yaptığının söylenmesine alınacağını? Ya da Bay Mackey'nin Bayan Gillmore için tasarlandığını?

Lucy başını salladı. Şımarık küçük pislik! Neredeyse niyetlendiği adamın nasıl bir alçak olduğunu ortaya çıkardığı için genç kızın ona teşekkür etmesi gerekirdi. O - yani Lucy- kesinlikle o herife onu yatak odasında istediğine dair hiçbir işaret vermemişti.

Doğrusu, onu kendisini beklerken bulmak şok edici ve oldukça tatsız bir sürpriz olmuştu. Onun yatağında uzanırken.

Eğer onun yaklaşımlarını hoş karşılasaydı, çığlık atıp onu kovalar mıydı? Ateş demiriyle mi?

Bayan Gillmore ve ailesi ona inanmamıştı. Hatta Minerva bile. Hayır. Hepsi o Leydi Standon olduğu içindi.

Arkasında, babasının eski hizmetkârı Thomas-William, bavulları kaldırma indirirken mırıldanıyordu. Durakladı ve önlerindeki sade kapıya ihtiyatlı bir bakış fırlattı. "Buranın doğru yer olduğundan emin misiniz, Bayan Lucy?"

"Burası Brook Sokağı, değil mi?" diye cevap verdi sarı eldivenlerini çekiştirirken ve şapkasının iplerinin düzgün bağlandığından emin olmak için kontrol ederken.

"Evet," diye yanıtladı şapka kutusunu bir sandığın üzerine yığarken.

"Ve bu da Majestelerinin uşağının bize düşesi bulabileceğimizi söylediği ev numarası mı?"

Thomas-William sıradan kasaba evine şüpheli bir bakış attı, koyu renk gözleri kısılmıştı. "Evet, öyle. Ama bu hiç hoşuma gitmiyor. Onun çağrısı ve tüm bu şaklabanlıklar."

Lucy ellerini havaya kaldırdı. "Ben de öyle, ama ne yapabilirim ki? O bir düşes."

Ne yazık ki... eklemek isterdi.

Thomas-William, "Onun bir Geylerin peşinde olduğunu düşünmüyorum," diyordu. Bunu kendi kendine mırıldandığı söylenebilirdi. Ama yine de Lucy "nin ailesiyle o kadar uzun süredir birlikteydi ki, özellikle Lucy "ye karşı düşüncelerini rahatça söylemekten çekinmiyordu.

"Çok fazla şüphesin Thomas-William," diye azarladı, düşesin ani çağrısı -daha doğrusu, Lucy'nin yaşlı yoldaşı sevgili Clapp'ın, sahip olduğu her şeyi toplayıp tüm maiyetini Londra'ya getirmek zorunda kalmasının yarattığı bu büyük rahatsızlıktan bahsetmesi için onu teşvik ettiği gibi, nazik daveti- konusunda kendi endişeleri olmadığından değil.

Ama şimdi buradaydılar ve Lucy tabiri caizse dişi aslanı kendi ininde sakallamak üzereydi, derin bir nefes daha aldı ve bir litanyayı hazırlamaya geri döndü

Onları bekleyen korkunç hesaplaşmadan kurtarmak için gerekli olabilecek açıklamalar ve bunlara eşlik eden özürler.

Çünkü Hollindrake Dükü'nün teveccühü olmadan - ki bu da düşesin iyi niyeti anlamına geliyordu - Lucy, itibarsız bağımlıları ve hizmetkârlarıyla ne yapacağını bilmiyordu.

Kendine ait bir evi ve çok az parası olmadığı için, Leydi Standon olarak sahip olduğu beklenmedik konumun sağladıklarından başka başını sokacak bir çatısı yoktu.

DüĞüncelere ve kendi kaygılarına daldığından kapının açıldığını duymadı bile, merdivenlerden aceleyle inen adamı da pek fark etmedi, çünkü dükün hizmetkârlarının etkinliğine alıĞmıĞtı.

Ama yine de, diye düşündü, uşaklardan birinin gelip zavallı Thomas-William'a yardım etmesinin zamanı gelmişti.

Aklına gelmeyen şey, adamın aceleyle yoluna çıkan uyumsuz bavul yığınının fark etmeyeceĞi ya da ona takılıp düşerek Thomas-William'ın yanına yığılacağıydı.

Vururken adam büyük bir yemin etti, bir hanımefendiye asla dokunmaması gereken bir yemin.
narin kulak.

Yine de Lucy, hayatı boyunca böyle bir dil duymuş olduğu için zorlukla ürperdi, ve şimdi tamamen yeni bir dizi endişesi vardı.

"Aman Tanrım!" diye soluk soluĞa yatan iri adama baktı.
Kırık bir kemiĞi olsaydı ne yapardı?

Düşesin, uşaklarından birinin Lucy'nin bavulu yüzünden iş göremez hale gelmesinden duyduğu dehşeti hayal edebiliyordu.

Oh, evet, bu bardağı taşıran son damla olacaktı, hayal etmek zorundaydı.

Ama adam kendini çabucak toparladı, ceketini silkeledi ve omuzlarını gergin, gururlu bir çizgiye çekti.

"Tanrıya şükür," diye iç geçirdi, çünkü adam gayet düzgün görünüyordu. "Ah, evet, iyi adamım, bunun için çok üzgünüm," diye seslendi Lucy ona. "Şuradaki üç kutuyu taşıyabilir misin? Göründükleri kadar ağır değiller."

Sonra cesaretini topladı, suçlarının son sahnesine döndü ve sanki bu gizemli çağrıya değil de çaya davet edilmiş gibi umursamazca merdivenlerden yukarı çıktı.

Ama en üst basamağa çıktığında bile gölgede kaldığı hissine kapıldı ve babasının kızı olduğu için dönüp arkasına baktı. Yarı yarıya uşağı orada durmuş, bavulunu gerektiği gibi tutarken bulmayı beklerken, onun yerine geçmişinden gelen bir hayaletin her yönüne sahip bir adamla burun buruna geldi.

Oldukça canlı olması dışında. Hem de çok.

Çünkü yardımlarına gelen uşak değildi. Bavuluna takılıp düşen Hollindrake hizmetkârı da değildi. Orada, merdivenlerde durmuş, anlayamadığı bir ifadeyle ona bakan, bir daha görmeyi umduğu son adamdı.

Kendisi. Kendisi. Clifton Kontu.

Yine de, onun o esrarengiz mavi gözlerinin ardındaki pek çok şeyi okuyamamıştı. Kalbinin nasıl çarptığını ya da iç organlarının bir dizi trompetçi gibi nasıl çırpındığını da kontrol edemiyordu.

Bu o. Bu o, Lucy. Bu o.

Hayır, onu görmek ona bugünün Çarşamba olduğunu, düşesle buluşacağı günü unutturdu. Artık bir leydi, hatta bir markiz, üstelik bir dul olduğunu hatırlamasını engelledi ve hepsinden önemlisi, en iyi şekilde davranması gerektiğini unuttu.

"Aman Tanrım, Gilby, sen misin?" diye soludu, elbisesinin ipeğinin altında dizlerinin titrediğini hissetti.

O, Lucy Ellyson, bir sosyete kızı gibi titriyordu. Gerçekten de olağanüstü bir gündü!

"Mi-ss Elly-son," diye kekeledi eski aşinalıktan hiçbir şey taşımayan bir sesle bir zamanlar aralarında var olan.

Orada öylece durup birbirlerine baktılar, onları ayıran yıllar bir göz kırpmasından başka bir şey değildi.

Senin için geri geleceğim, Goosie. Söz veriyorum. Seni bu kadar severken nasıl dönmem?

Ve seni buna zorlayacağım Gilby, diye karşılık verdi. Eğer yapmazsan, gelip seni bulacağım. Hatırlamanı sağlarım.

Ama yapmamıştı. "Özür dilerim," demeyi başardı. "Sanırım evlilik soyadınızı kullanmalıyım, ama korkarım bilmiyorum."

Başını iki yana salladı. "Lucy yine de işimi görür, lordum." "Lucy, o zaman," diye onayladı.

Yine birbirlerine baktılar ve kendi payına, onun hâlâ yakışıklı olan yüzüne bakarken kalbi çarpan kız, onu görmenin tadını çıkardı.

Bir zamanlar her satırını bilirdi - o gitmeden önce ezberlemişti, bunca yıl bu görüntüyü kalbinde saklamıştı - ama şimdi? Gözlerinde tanımadığı, anlayamadığı bir ışık vardı.

Ve bu onun omurgasında bir endişe dalgası yarattı. Bu o değil.

İşte bu huzursuzluk içinde bir şeyler söylemesi ve ona ağzı açık bakmayı bırakması gerektiğini fark etti.

Sevdiği adamı aramayı bırak.

Sevmiş miydim?" diye sormadan önce düzeltti, "Burada ne yapıyorsun? Duymamıştım, yani burada olduğunu bilmiyordum..."

Kendini tamamen aptal durumuna düşürmeden önce ağzını kapattı.

Özellikle de ondan geri adım atıp aralarında acı veren bir uçurum bıraktığında.

O hep oradaydı, Goosie. Sadece inanmamayı seçtin, ona çok benzeyen bir ses. Babası ona fısıldadı.

"İş için buradayım. Ya sen?" diye sordu, kibar ve basit bir ifadeyle eski bir arkadaşına ya da tanıdığa rastladım.

Bir tanıdık! Biraz kızgınlıkla düşündü. Bir zamanlar birbirlerinden ayrılamazlardı. Unutulmaz bir geceyi sarmaş dolaş geçirmişlerdi... o kadar yakınlardı ki, hiçbir şeyin onları ayırabileceğine inanamazdı.

Yine de her şey ...

"Ben de Londra'ya iş için geldim," diye cevap vermeyi başardı, adamın soğukkanlı tavrı karşısında çok şaşırmıştı. "Peki sizi buraya, bu eve getiren nedir?" Eldivenlerini çekiştirdi, sonra tekrar onun gözlerinin içine baktı.

Ve umdum ki...

"Eski bir mesele," dedi, arkasındaki kapıya spekülatif bir bakış atarak. "Ama boşa çıktı-"

Omzunun üzerinden baktı ve kontun düşesle ne tür bir işi olabileceğini merak etti, ancak olası bir sonuca varamadan, söylediği şey nihayet kulaklarına battı.

"... Bir süre önce Hampstead'deki eve gittiğimde hepinizin," dedi Thomas-William'a doğru başını sallayarak ve sonra tekrar ona dönerek, "gitmiş olduğunuzu fark ettim."

"Beni görmeye mi geldin?" Lucy "nin kalbi umutla parladı ama sadece bir anlığına.

Ve bir anlığına, kısa, küçük bir parıltıyla, onun bakışlarında o eski ışığı, o cesur arzu kıvılcımını gördüğünü sandı.

Bir zamanlar sadece onun için yandığına yemin etmişti. Ama onunla ilgili pek çok şey gibi Kont'un da yanıldığı ortaya çıkmıştı.

"Babanı görmek için," diye düzeltti. Sonra durakladı ve gözlerini kaçırdı, belli ki bu beklenmedik buluşmada rahatsız olmaktan çok daha fazlası.

Sanki bitmesini diliyormuş

gibi. Ya da daha kötüsü, hiç

yaşanmamış olmasını.

Tekrar babasının eski hizmetçisine baktı. "Seni gördüğüme sevindim, Thomas-William. Sanırım her zamanki gibi dinçsin."

"Evet lordum," dedi uşak gergin bir sesle ve selamın geri kalanına karşılık vermedi. Sonra yaşlı adam Lucy'ye bir bakış attı. Genellikle onu derin sularda yüzdüğü konusunda uyaran bir bakıştı bu.

Ama onun hayatı için, o gelene kadar onu böyle bir duruma sokan şeyin ne

olduğunu anlayamadı.
başını arabaya doğru eğdi.

Araba ve içindekiler.

Daha doğrusu sakinleri...

"Aman Tanrım," diye fısıldadı.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Earl, her zamanki gibi keskin kulağıyla.

"Hayır, hiçbir şey," dedi eldivenlerini bir kez daha çekiştirerek. "Sadece fark ettim ki ben ... şey... büyük olasılıkla çok fazla zamanınızı alıyor."

"Hayır, hayır," dedi. "Seni gördüğüme sevindim. Bu beni seni bulmaya çalışma zahmetinden kurtarıyor."

Beni bulmak istiyordu, trompetler tekrar çaldı, tabii ki erken bir kutlamayla.

"Babanızın ve kız kardeşinizin vefatını duyduğumda çok üzıldüm, özellikle de bunu yeni kiracılardan öğrendiğimde. Bu tesadüfi karşılaşma bana size teselli dileklerimi iletme fırsatı verdi," dedi Kont, ona olan ilgisini tekrar göstererek. "Onların kaybı eminim sizin için korkunç bir trajediydi, özellikle de Mariana için - çünkü kaçırılmak için çok gençti." Mariana'nın ölümünden bahsederken herkesin yaptığı gibi durakladı. Mariana ailedeki en çapkın kişiydi, her şeyi iyi gören neşeli bir ruha sahipti, bir düşes olabilirdi ve üstelik iyi bir düşesti.

Sonra Kont sessizce konuştu, sözcükler sadece onun içindi ve o kadar alçak sesle söylenmişti ki, kadın onları hayal ediyor olabileceğini düşündü. "Eve gelip de orada yaşayan yabancıları görmek büyük bir darbe oldu."

Lucy gerçekten dinlemiyordu. "...babanı görmek için," demişti.

Babanı görmeye geldi, Lucy Ellyson Sterling, seni değil. Clifton Kontu'nun senin gibi terbiyesiz, çılgın bir kız için geri döneceğini düşünecek kadar ahmaksın... özellikle de bunca zaman sonra.

Kulağında çınlayan ses, Hollindrake Dükü'nün son derece düzgün ve fazlasıyla kibirli halası, onu sürekli azarlamayı, düzeltmeyi, davranışlarıyla ilgili raporlar hakkında ona iğneleyici notlar yazmayı kişisel bir çaba olarak benimsemiş olan Leydi Geneva'nın sesine benziyordu.

Ve ona öyle bakma... diye eklerdi Leydi Geneva.

Lucy'nin içinde bir şeyler kıvılcımlandı ve o meşhur öfkesi alevlendi. Belki de son zamanlarda Sterling kayınvalidesinden çok fazla azar işitmişti ya da belki de düşesin çağrısı onu kabul etmek istediğinden çok daha fazla germiştir.

Ya da daha büyük olasılıkla, Clifton Kontu Justin Grey'in, "korkunç bir trajedi"den bahseden yarım ağız taziyesiyle karşısında dikildiğini görmesiydi. Tüm söyleyebildiği bu muydu? Ölümle her şeyini alıp götürmüştü... sevdiği her şeyi.

Çünkü onu artık bu listede saymıyordu.

Ona bir bakış fırlattı ve Leydi Geneva'nın en iyi taklidini yaptı. "Rahatsızlık verdiğim için çok üzgünüm. Nerede olduğunuzu ya da size nasıl ulaşabileceğimi bilseydim..."

Ne olurdu? Yazılı mı? Gelip ona yardım etmesi için yalvarır mıydı?

Sadece eski kalp kırıklıklarını yenilemek için mi? Yalvarışları sağır kulaklara düştüğünde çirkin gerçeği yeniden keşfetmek, onun için bir hiç olduğunu bir kez ve herkes için fark etmek için mi?

"Hayır, hayır, Bayan Ellyson, özür dilemesi gereken benim," diyordu. "Pişmanlığımı bildirmek için daha erken gelmeliydim."

Pişmanlıkları mı? Hangileri? Onu öpmekle ilgili olanlar mı? Onunla ilgili olanlar geri dönme sözü mü? Yoksa handa geçirdikleri o gece için duyduğu pişmanlık mıydı?

Lucy orada kendini durdurdu. Bunun ne yeri ne de zamanıydı ve yıllar önce onun kalbindeki yeri konusunda bir tür anlayışa varmıştı - en azından birkaç dakika önce hayatına tekrar girene kadar öyle olduğunu düşünüyordu.

Ve burada onun bir kemiğini kırmasından endişeleniyordu!

Şükürler olsun ki gitmemişti, çünkü bu onu gitmek için yeterince dinç bırakmıştı. Hem de hemen. Thomas-William'ın neredeyse apoplektik yüz hatlarında büyüyen panik, Kont'u neşeli yoluna göndermesi gerektiğini çok açık bir şekilde söylüyordu. Yine de bulmacanın hâlâ bilmesi gereken bir parçası vardı.

Çünkü o babasının kızıydı ve babasının her zaman söylediği gibi, "Bilgi sizi hayatta tutan şeydir."

Lucy dudaklarına bir gülümseme yerleştirdi ve sordu: "Peki sizi buraya, Brook Street'e getiren şey neydi?"

Elbette babasının en sevdiği diğer atasözü de her zaman vardı.

Soru sormayı ne zaman bırakacağınızı bilin.

"Leydi Standon'ı arıyordum-" diye başladı Kont.

"Leydi Standon mı?"

Eğer adam ona olan sonsuz aşkını itiraf etseydi ve bu sefer gerçekten bunu kastetmiş olsaydı daha az şaşırdı.

Onun yerine Thomas-William'a panikle bir bakış fırlattı, o da şu anda bile acele bir kalkış gerekli olursa hangi parçaları alacağına karar verir gibi bagajları tarıyordu.

Kont başını salladı, mavi gözleri temkinli bir şekilde arkasındaki kapıya sabitlenmişti. "Evet, onu tanıyor musunuz?"

"BEN-BEN-BEN-" Lucy çaresizce Thomas-William'a baktı.

Ama neyse ki Kont onun sıkıntısını tamamen anlamamıştı. "Ben de aynen öyle düşünüyorum. Hanımefendi az önce kulağımda bir pireyle beni gönderdi."

"Öyle mi?" Lucy temkinli bir şekilde cevap verdi, sonra toparlandı ve soğukkanlı görünmeye çalıştı. "Yani, Leydi Standon'dan ne istediniz? O tam bir terör ..." Lucy ürperdi ve bunu iyi bir gösteri haline getirdi. "Ya da bana öyle söylendi."

Thomas-William başını salladı ve şapka kutularını toplayıp arabanın bagajına geri atmak için işe koyuldu.

Harika bir adam, Thomas-William. O şapkaları ne kadar çok sevdiğini biliyordu.

Clifton durakladı ve bir süre onu inceledi. Ne de olsa o da babasının öğrencisiydi ve bu nedenle tüm eski deyimleri de biliyordu. "Eski bir iş. Önemi yok. Zaten hepsi bir hata olmalı, gerçi Strout'un böyle bir hata yapması hiç hoş değil-"

"Strout?" diye mırıldandı belli belirsiz. Tanrım, Thomas-William'ın küçük mavi sandığı idare edebileceğini umuyordu. En güzel elbisesi onun içindeydi.

"Evet, Bay Strout," diye tekrarladı. "Ama tabii ki onu tanıyorsunuz. Ne kadar aptalca Ben. Baban için iş yapıyordu, değil mi?"

Sadece başını sallayabildi.

"Malcolm "un o cadaloza herhangi bir ilişkisi olduğunu sanmıyorum. Onunla nasıl tanışmış olabileceğini hayal bile edemiyorum," dedi kapıya doğru başını sallayarak.

"Malcolm?" diye yineledi. Tanrım, sesi papağan gibi çıkmaya başlamıştı. Yapması gereken şey konuyu değiştirmek ve bunu çabucak yapmaktı.

Kont, "Evet, onun hakkında bir şeyler duydun, değil mi?" demeyi başardı. Adamın sesindeki acı kalbine dolanmıştı, öyle ki daha önce bir kez yapmış olabileceği gibi neredeyse ona uzanacaktı.

Bunun yerine, ellerini önünde birleştirdi ve kibar, basit sözler söyledi. "Evet. Onun ... onun ... olduğunu öğrendiğimde çok üzuldüm." Neyinden? Ölümünden mi? Bunu söyleyemezdi, çünkü bu pek de gerçek değildi. Cinayet, gerçekten. Hastings yakınlarındaki bir plajda kaçakçı olarak vurulmuş.

Malcolm böyle bir şey olmadığında, çok daha fazlası olmuştu.

Tıpkı kardeşi gibi...

Sözlerini nasıl bitireceği konusunda kekeleydi ve sonunda aceleyle şöyle dedi yazdım, ama nereye göndereceğimi bilemedim-"

"Evet, anlıyorum," dedi resmi ve gergin bir sesle, ama yine de onu kesen bir sesle. Tekrar.

Tanrım, Malcolm "un ölümü onu ikiye bölmüş olmalı, tıpkı ...

Durum giderek daha da kötüleşti, çünkü aralarında korkunç bir gariplik ortaya çıktı ve ikisi de birbirlerine değil sağa sola baktılar.

Sonra Clapp, sevgili yaşlı, huysuz Clapp, onun beklenmedik imdadına yetişti. "Lucy, burası doğru yer mi?" diye seslendi arabanın penceresinden. "Yoksa bütün gün bu cereyanda kalmak zorunda mıyım? Bu rüzgârın korkunç sonuçları olacağını biliyorsun."

Lucy, Clifton Kontu'nun etrafında dolanmanın da öyle olduğunu eklemek istedi. Onun yerine, "Lütfen Bayan Clapp, olduğunuz yerde kalın. Bu meseleyi derhal halledeceğim." Önündeki adama özür dileyen bir bakış fırlattı.

Onun Gilby'si.

Clifton Kontu, diye düzeltti kendini. Bir daha asla sevgili Gilby'si olmayacaktı. Değil mi
Bu aptalca hayalden yıllar önce vazgeçmiş miydi? Onu neredeyse hiç düşünmedi.

Eğer günde bir kez sık değilse. "Korkarım
yapmalıyım-"

"Evet, evet, işvereninizle görüşmelisiniz," dedi, arabaya bir göz atıp tüm yanlış sonuçlara vararak. Elbette onun zavallı olduğunu düşünüyordu ve artık kimsesi kalmadığına göre dünyada tek başına idare etmesi gerektiğini düşünüyordu.

Goosie, onun gibi erkekler asla senin gibi kızlara bakmaz. Senin hayal ettiğin şekilde değil.
Babamın uyarısı geçmişten yankılandı.

Kont ona kibarca gülümsedi. "Sizi iyi bir konumda görmekten mutluluk duyuyorum, Bayan Ellyson."

Lucy değil. Onun Goosie'si değil. Ama Bayan Ellyson.

Çizmesinin adamın kaval kemiğine değmesini engellemek için ayaklarını basamaklara sıkıca yerleştirdi.

"Senin ya da Thomas-William'ın bir şeye ihtiyacı olursa," diye devam etti, "lütfen benimle iletişime geçmekten çekinmeyin. Babana büyük bir borcum var."

Ona değil. Babasına. Lucy dudaklarını birbirine bastırdı, eski acısı onu bir şerteri gibi merdivenlerden atarak olay çıkarmaktan daha kötü bir şey yapmakla tehdit ediyordu.

Hayır, kesinlikle bundan daha kötü. Ondan normal bir sulama kabı yapmak gibi. Tam burada, Brook Caddesi'nde. Mayfair'in büyük bir kısmının önünde.

Bununla birlikte onun elini tuttu ve hızla sıktı. Sonra aynı hızla elini bıraktı ve şapkasını hafifçe Thomas-William'a doğru eğip caddeyi geçerek siyah, büyük bir atın dizginlerini tutan bir delikanlının durduğu yere gitti.

Adam, o emredici adımlarla uzaklaşırken Lucy nefes almaya çalıştı. Hızla çarpan kalbini durdurmaya çalıştı.

Onu geri ara, Lucy. Ona gerçeği söyle. Onu doğru yola getir. Ona kim olduğunu söyle.

Dul bir kadın. Hatta bir markiz. Gerçek bir hanımefendi, onun olmaya layık ...

Sonra ne olacaktı? Sevdiği diğer her şeyi elinden almasını mı izleyecekti? Kalbinden geriye kalanları parçalara ayırmasını mı? Ayrıca, az önce ona sırtını dönen asilzade, bir zamanlar tanıdığı adamdan çok daha yabancıydı.

Onun kahramanı. Onun Gilby'si.

Bah! Babasının her zaman söylediği gibi, o da onlardan biriydi.

Kont çocuğa bir bozuk para attı, tek bir hareketle atına bindi ve ona dönüp tek bir bakış bile atmadan caddeden aşağı indi. Bu iyi bir şeydi, çünkü daha yolun yarısına gelmeden arabanın kapısı açıldı ve küçük bir figür yuvarlanarak dışarı çıktı.

"Lucy, kimdi o?" diye sordu altı yaşındaki delikanlı, kızın yanına doğru ilerleyip küçük elini kızın elinin arasına alırken.

Diğer skandalı. Sevgili küçük Mickey'si.

Onun parmaklarını sıktı. "Eski bir arkadaş."

"O bir züppe mi?" diye sordu çocuk.

"Mickey, böyle bir dil kullanma konusunda ne hissettiğimi biliyorsun! Arabacı gibi konuşuyorsun."

Çocuk çenelerini birbirine yapıştırdı, çünkü kız onun arabacı olarak büyümeyi bir beyefendi olmaktan çok daha iyi bir şey olarak gördüğünü biliyordu. "Peki, öyle mi?"

"Evet," diye cevap verdi, iç çekişini sesinden uzak

tutmaya çalışarak. "Yüce biri mi?"

"Evet, bir kont. Aslında o bir kahraman Mickey. İspanya'da Wellington'a yardım etti."

"Ellyson Baba'nın beyefendilerinden biri mi?" Mickey arkasına bakarak sordu Huşu ile ayrılan adam.

"Evet," dedi. "Evet, öyleydi."

"Ve o senin arkadaşın mıydı?" diye sordu, ona tam olarak inanmayarak. "Evet."

"Hâlâ dostumuz mu?" Mickey'nin sesi umutluydu, çünkü Hollindrake Dükü'nden sürekli İspanya'yla ilgili hikâyeler dinliyordu ve şimdi belki de Napolyon'u alt etme ve zorlu savaşlarla ilgili hikâyelerle onu eğlendirecek başka bir adam vardı.

"Korkmuyorum," dedi ona.

"Çok kötü," dedi çocuk, kaldırımdaki gevşek bir taşı tekmeleyerek. "Bindiği hayvan çok iyi. Jibinin kesimi de oldukça hoşuma gitti."

Bu kez onun konuşmasını düzeltmedi; onun yerine karanlık, anlamsız gözlerine gülümsedi ve köşeyi dönüp gözden kaybolan Lord Clifton "a son bir kez baktı.

Çünkü onun jib'inin kesimini de oldukça beğenmişti.

Gerçi onunla ilk tanıştığında pek de iyi şeyler düşünmemişti. Dürüst olmak gerekirse, ondan hiç hoşlanmamıştı.

Kibirli, gururlu ve kendi iyiliği için fazla yüce.

Lucy bu duyguyu hâlâ sahiplenebilmeyi ne kadar isterdi, çünkü onun bu görüntüsüyle uzlaşmak gerçekte uzlaşmaktan çok daha kolay olurdu, çünkü bu görüntü kalbini yeniden kırmakla tehdit eden tüm acıları içinde barındırıyordu.

Bölüm 2

Hampstead, yedi yıl önce

Hangi cehenneme gitti bu?" George Ellyson, geniş ve iyi aydınlatılmış çalışma odasına verdiği isimle "harita odası"nda dolaşırken söyleniyordu.

Evinin üçüncü katının yarısını kaplayan odanın tepesindeki tavan pencereleri, bulutlu güne ve camlara vuran yağmura rağmen odayı aydınlatıyordu. Köşedeki Franklin sobası tüm mekânı ısıtıyor, rahat ve konforlu bir hava veriyordu.

Ama sessiz bir bilgin ya da centilmen bir bilim adamı için daha uygun görünen saçak altındaki bu sığınak Bay Ellyson'ın alanıydı ve şu anda pençesine diken batmış bir aslan gibi orada volta atıyor, her adımda bastonunu yere vuruyor, kaybolan haritası yüzünden duyduğu kötü mizacı vurgulamak için bir başka yol bulmaya çalışıyordu.

Clifton Kontu Justin Grey, üvey kardeşi Malcolm'a baktı ve omuz silkti.

İngiltere "nin istihbarat dehası bu mu?

Büyük bir karmaşanın efendisi, Malcolm'un ne düşündüğünü neredeyse duyabiliyordu.

Ğki adamın anneleri aynı değildi, ama babalarının kararlı ruhunu ve azimli mizacını paylaşıyorlardı; bu nitelikler onları Ğimdi ManĖ Denizi'ni geçerek Kıta'ya gitmeye ve Ğöhretli müdürleri Mr. Pymm, buna "İngiltere'nin diğer işi" demeyi severdi.

Ama önce, karşılarındaki adamın onayından geçmeleri gerekiyordu.

Güm. Güm. Güm. Bay Ellyson ve bastonu, her türden rulo haline getirilmiş haritaların geniş bir koleksiyonunu tuttuğu uzun bölme duvarından aşağı doğru ilerledi. Şehir haritaları, fayton güzergâhları, eski parşömenler, silik, gölgeli çizgiler, sadece çobanların tanıyabileceği yollar, ama Pireneler'de Napolyon'un muhafızlarını ve birliklerini geçmeye çalışan bir adam için bu tür bilgiler çok değerli, hatta hayat kurtarıcı olabilirdi.

"Belki de-" Malcolm söze başladı ama bastonunu sallayarak ve bir denizcinin kulaklarını morartacak bir küfür savurarak sözünü kesti.

"Bir düşüneyim," diye kabalaştı adam. "O şeytan benim haritamı nereye koydu?" Bunu hem kontun hem de kardeşinin tüylerini diken diken eden bir dizi küfür izledi.

Bu haritayı kaybeden "jel "i göndermek şöyle dursun, bir adamın kulaklarını tırmalayabilecek sözler koşuyor.

Clifton ortaya çıktığında ona acımişti. Ama yine de, eğer o bir hizmetçiye Bu evde, büyük olasılıkla Bay Ellyson'ın söylevlerine alışkındı.

Böylece o ve Malcolm ayakta dururken birkaç yeni deyim öğrenmeye devam ettiler. Oturmaya davet edilmedikleri için hazır olda bekliyorlardı.

Clifton, belki de bu küfür dersi de hizmete kabul törenlerinin bir parçasıdır, diye düşündü. Her beyefendinin Bay Ellyson'la birlikte katlandığı bir geçiş töreni, eğer sadece ülkelerine hizmet etme ayrıcalığını kazanmak içinse.

"Onu göndereceğim," diye bağırdı Ellyson, sanki bu kayıp haritada onların da payı varmış gibi ikisine de parmağını sallayarak. "Göndereceğim."

"Efendim, izin verirsiniz-" diye sordu Clifton, bir adım öne çıkarak ve elini uzatarak. "Yapmayın!" Ellyson sopasını havaya kaldırarak hazır ola geçti. "Sakın dokunma haritalar."

Clifton geri çekildi ve sırttan Malcolm'un yanındaki yerini aldı. Büyürken, sopa yemek üzere olan genellikle Malcolm olurdu, Clifton değil.

Bu yüzden kardeşinin, Clifton'ın yüce Kontu'nun serseri bir delikanlı gibi azarlanmasını seyretmekten zevk aldığına şüphe yoktu.

Kont, rahat hayatı boyunca hiçbir zaman son bir saat içinde olduğu kadar tedirgin olmamıştı. İri yarı, heybetli zenci uşak, kötü şöhretli Thomas-William, Bay Ellyson'ın evinin kapısını açtığı ve ön basamaklarda oturan ikiliye, onları içeri mi alacağını yoksa parçalara mı ayıracağını bilemiyormuş gibi baktığı andan itibaren Clifton'ın ruhunu bir şüphe bulutu kaplamıştı. Bir çift tahsildar gibi yağmur altında merdivenlerde bekletilerek geçirdikleri yirmi dakika da sinirlerine pek iyi gelmemişti. Sanki o olmak zorundaymış gibi Bu delinin inine girmeye layık görüldü.

O Clifton Kontu'ydu, demmit, ve bu yeterli olmalı.

Paltoları halıya damlarken ve Bay Ellyson'ın haritasını bulmasını beklerken bile, alt kattan iki hizmetçi arasındaki hararetli bir tartışma kulaklarına kadar geliyordu.

En azından Clifton alt kattaki anlaşmazlığın hizmetçiler arasında olduğunu umuyordu, çünkü daha önce hiçbir hanımefendinin sesini bu şekilde yükselttiğini duymamıştı - Ellyson'ın kâğıtlarının durumu hakkındaki tiradını neredeyse geride bırakan bir bağırış.

"Demmed gel, eğer yine onları sıraladıysa onu saklayacağım," diye mırıldandı Ellyson, odanın içinde kapıya doğru ilerleyip kapıyı çekerek açarken. "Düzenleyici kadınlar, beyler, bir erkeğin hayatının felaketidir," diye uyardıktan sonra dönüp açık kapıdan dışarı bağırdı, "Lucy! Lucy-kızım, buraya gel. Hemen!"

Son kelime yüksek bir gümbürtüyle noktalandı.

Ellyson misafirlerine döndü ve gözlüklerinin üzerinden baykuş gibi gözlerini kırıştırarak onlara baktı. Sonra, sanki sonunda onları fark etmiş gibi, cana yakın görünmek için elinden geleni yaptı. "Portekiz'e gidiyorsunuz, değil mi?"

"Evet, efendim," diye yanıtladı Clifton. Kendisinden önce çoğu Grey'in yaptığı gibi denize açılmamıştı, hatta daha "pervasız" birkaç atasının yaptığı gibi birliklere komuta etmek için bile gitmemişti. Hayır, casusluk yapmak için gizlenerek ailesinin Kral'a ve İngiltere'ye yiğitçe (yani açık ve görünür bir şekilde) hizmet etme geleneğini bozmayı seçmişti.

Clifton House'daki mezarlığın böylesine avam bir seçimi protesto etmek için yuvarlanan iskeletlerle dolu olduğunu hayal edebiliyordu. Halktan biri gibi dolaşan bir Gri mi? El altından ve vicdansızca işlerde yer almak? Buna katlanılamazdı!

Ve yine de buradaydı, neden bu kadar uzağa geldiğinden kendisi bile emin değildi. Önünde ne olduğunu ...

Birden odadaki derin sessizliğin farkına vararak başını kaldırdı ve Ellyson'ın kendisini incelediğini gördü. Kont, Eton "daki ilk gününden beri böyle bir inceleme hissetmemişti... ya da tamamen başarısız olduğunu.

Hafifçe kıpırdandı, omuzlarını daha gergin bir çizgiye çekmeye, kendini tam boyuna çekmeye çalıştı.

Bu, karşısındaki adamı etkilemedi.

"Harrumph. Pymm aklını kaçırmış olmalı," diye mırıldandı Ellyson. "Ama ben kimim ki onunla tartışayım?" Adam kendi kendine anlaşılmasın bir şekilde mırıldanarak harita rulolarını karıştırmaya devam etti.

Clifton ürperdi. Çünkü bu George Ellyson'dı. George Ellyson. Paris'te bacağından vurulana kadar İngiltere'nin geçen yüzyıldaki en büyük ajanı olduğu söylenen adam. Şüpheli bir kökeni ve daha da şüpheli bir onuru vardı ama yine de bazı çevrelerce gelmiş geçmiş en parlak deha olarak kabul ediliyordu.

Şimdi de sahaya çıkacak ajanların hazır olmasını sağlayarak ülkesine hizmet ediyordu. Clifton bu noktaya gelmenin kolay olmadığını biliyordu ama Ellyson'ın nihai onayı olmadan Malcolm'la birlikte İngiliz topraklarından bir adım bile dışarı çıkamayacaklardı.

Malcolm, "Sizi temin ederim, efendim," diye teklif etti, "irademiz ve cesaretimiz var."

Ellyson tüm endişeli adımlarını ve gezinme hareketlerini durdurdu. Durdu ve yavaşça dönerek keskin, dar bakışlarını Malcolm'a yöneltti. "Öyle mi?"

Clifton "ın kardeşi hafifçe kıpırdandı. "Elbette." "Hiç adam öldürdün mü?"

Malcolm başını salladı. "Tabii ki hayır."

Ellyson ikisine de baktı, gözlerindeki ürperti adamın tüylerini diken diken etti. Earl'ün omurgası. "Yapabilir misin?"

Bu soru Clifton "ı şaşkına çevirdi, çünkü böyle bir fikri hiç düşünmemişti. Bir adamı öldürebilir miyim?

Ökisi de cevap vermeyince -gerçekten böyle bir Öeye nasıl cevap verilebilirdi ki- Ellyson volta atmaya devam etti. "Sahile gidip gelmek çocuk oyuncağı. Kızım Mariana da aynı şeyi yaptı. Portekiz'e gidiyorsunuz, sizi aptallar, Hastings'e değil. Sinir, gerçekten!" Ellyson kapıya baktı. "Demmit, nerede bu jel? Lucy!" diye bağırdı, tam o sırada kapı açıldı ve genç bir bayan içeri girdi.

Clifton Kontu bir bulaşıkçı, hatta bir hizmetçi beklerken Bay Ellyson "ın bağırarak verdiği emirlere cevap vermek için hizmetçiyi çağırın adamın çalışma odasına gelen cadaloş, en az George Ellyson kadar onun beklentilerine ters düşüyordu.

Görkemli siyah saçları başının üzerinde yığılmıştı, tokalar onları zar zor tutuyordu, saç telleri kuzguni ışıklar ve zengin, derin tonlarla parıldıyordu. İnsana en pahalı fahişeleri, İtalyan tablolarını ve egzotik genelevleri düşündüren bir renkti.

Yine de bu yanılsama çabucak sona erdi, çünkü bayan parlayan saçlarının altında, üzerine solmuş ve yamalı bir kazak atmış olduğı sade bir muslin elbise giyyordu. Evin geri kalanı soğuk olduğı için ellerinde eldivenler vardı ve elbisesinin pek de düzenli olmayan eteklerinin altından bir çift çok kullanışlı çizme görünüyordu.

Tüm bunların üzerine burnunu ve çenesini süsleyen büyük bir is lekesi de eklenmişti.

Ellerini kalçalarına götürmeden önce Clifton'a ya da kardeşine şöyle bir baktı. "Böyle bağırarak ne yapıyorsun? Sağır değilim ama böyle bağırmakta ısrar edersen sağır olacağımdan korkuyorum."

Odadan geçerken, Ellyson'ın elini açmakta olduğı haritadan çekip aldı. Eldivenlerini çıkarıp elini eteklerinin üzerinde gezdirerek -sanki bu görevi yerine getirecek ve onları temizleyecekmiş gibi- haritayı yakaladı ve yeniden rafa kaldırdı. "Henüz Paris'e ihtiyacınız olduğunu sanmıyorum."

Sesinde küstah bir küçümseme vardı, sanki o da Ellyson gibi misafirlerini az önce hatalı haritayı küçümseediğı gibi küçümseyerek rafa kaldırmıştı.

Omzunun üzerinden bir bakış atıp onları gözden geçirdiğinde, aynı anda hem hesapçı hem de küçümseyici bir bakışa sahipti. "Neden sahile nasıl gideceklerini bilmelerini sağlamakla başlamıyoruz?" diye cevap verdi, sözlerinden azımsanmayacak bir alaycılık damlıyordu.

Ellyson kısa bir kahkaha attı, tabii buna kahkaha denebilirse. Ama keskin sözleri Adam eğlendi. "Sakin ol kızım, Pymm'ın onayını aldılar. Onları eğiteceğiz."

"Harrumph," diye mırıldandı, bu fikre bir onaylamama damgası daha vurarak.

Clifton doğruldu. Ellyson gibi bir adam tarafından kovulmak başka bir şeydi, ama sıradan bir hizmetçi tarafından? Bu katlanılacak bir şey değildi. İtiraz etmek için ağzını açtı ama Malcolm onu dürttü.

Bu işe bulaşma küçük kardeşim, diye yalvardı kara gözleri.

"Lizbon'dan başlamam gerekiyor," dedi Ellyson, "ama bulabilirsem demmed."

"İşte," dedi ve koleksiyondan haritayı kolayca buldu. "Başka bir şey var mı?" Çatlamış elleri tekrar kalçalarındaydı ve omzunun üzerinden Clifton'a bir bakış daha attı, parlak yeşil gözleri aniden eğlenceyle dolmuştu.

Ta ki bakışları adamın ayaklarının dibindeki su birikintilerine ve botlarındaki çamur izlerine düşene kadar.

Sonra ona, "Yapmasan iyi olur" dercesine sert bir bakışla baktı. Bunu temizlememi bekle.

Clifton bu patronluk taslayan herife sadece şaşkınlıkla bakabildi. Hiç böyle biriyle karşılaşmamıştı. Kadın.

Şey, bir halk evinin dışında değil.

Yine de onu izlemeyi bırakamıyordu, çünkü bu Lucy "de göğsünün içine yerleşmeye cesaret eden bir kıvılcım vardı.

O saçları ve parlayan gözleriyle, tuhaf bir şekilde güzel bir şeydi. Ama kendini öyle tutuyordu ki, bir erkeğin ona bunu söyleyebilmesi için şeytani bir cesarete sahip olması gerekirdi.

Sonra kız onu şoke etti; en azından o, bunun hayatında yaşadığı en şok edici şey olduğunu düşündü. hiç duymadım.

"Baba, bütün gün bekleyemem, yapmam gereken bir rosto ve karıştırmam gereken bir puding var." Baba mı? Clifton'ın ağzı açık kaldı. Bu otoriter herif Ellyson'ın kızı mıydı?

Hayır, Ellison'ların dünyasında, Clifton böyle bir düşünceyi çabucak keşfetti. hiç de şok edici değildi.

Babasının cevap olarak söyledikleriyle karşılaştırıldığında değil. "Evet, evet. Tabii ki.

Ama yemeğe geçmeden önce, senin Lord Clifton "ın yeni metresi olmanı istiyorum. Ne dersin Goosie?" diye sordu kızına, pudingin içinde fazladan erik olup olmayacağını sorar gibi rahatça. "Bir konta aşık olmaya ne dersin?"

Lucy omzunun üzerinden kapının yanında duran adama baktı. Zavallı kontun yüz hatlarını saran tam ve mutlak şaşkınlığı görünce kahkahalara boğulmamak için dudaklarını birbirine bastırdı. Bu adam kont olmalıydı, çünkü diğer adam unvan ve servet sahibi bir adamın görünüşüne sahip değildi.

Oh, Tanrım! Babamın ciddi olduğunu düşünüyor. Ve onu nasıl reddedeceği konusunda panik içinde.

Kadınsı bir yanının büyük bir kızgınlık hissettiğinden değil.

Daha kötüsünü de yapabilirdin, diyecekti ona, eğer odadaki diğer adam, pencerenin yanındaki adam -görünüşüne bakılırsa kontun kardeşi-, "Aman Tanrım, Gilby! Ağzını kapat. Uskumruya benziyorsun." Bunun üzerine adam gülmekten iki büklüm oldu. "Ayrıca, Ellyson'ın ciddi olduğundan şüpheliyim."

Lucy cevap vermedi, babası da vermedi ama bu beklenen bir şeydi, çünkü babası çoktan kont ve öz kardeşiyle ilgili planlarının bir sonraki adımına geçmişti ve bu nedenle cevap vermeye gerek görmedi.

"Efendim, ben... yani bir beyefendi olarak..." diye başladı Kont.

Lucy ona doğru döndü, tek kaşını kaldırmış ve ellerini kalçalarına koymuştu. Bu, kasap ona taze olmayan koyun eti satmaya çalıştığında takındığı tavidir.

Kasap şeytani bir hilekârdı, bu yüzden bu beyefendinin ince ve onurlu düşüncelerini karıştırmak çocuk oyuncağına benziyordu.

Clifton yutkundu ve bir adım geri atarak duvara yaslandı.

Gerçek ve mecazi anlamda.

"Demek istediğim şu ki, Bayan Ellyson... yani ben..."
Gözlerini kapattı ve ürperdi.

Aslında ürperdim.

Bir bayan ancak bu kadarını kaldırabilir.

Lucy onun yanından geçerken titizlikle giydiği ceketinin omzundan bir parça tiftik attı ve ona gülümsedi. "Merak etme Gilby," diye mırıldandı, ağabeyinin kullandığı tanıdık ismi kullanarak. "Benimle yatmak zorunda değilsin." Koyu renk saçlarından, aristokrat çenesinin keskin hatlarına, omuzlarının genişliğine, bacaklarının uzun hatlarına, mükemmel cilalı botlarına, zengin, asil ve zarif olan her şeye uzun uzun bir kez daha baktıktan sonra ona doğru yürümeye devam etti omuzlarının üzerinden bir bakış daha atarak babasının masasına oturdu. "Gerçekten, benim tipim değilsin."

Ki bu oldukça doğrudu. Clifton Kontu'nun, bir zamanlar babasının evine gelmiş geçmiş en yakışıklı adamlardan biriydi. Kral için gizli bir "iş" üstlenmek üzere eğitilmişti ama Lucy onun yüce duruşunu da ve katı özellikleri rahatsız edici.

O yapmaz baba, demek istedi. Kendini mükemmel bir karakter yargıcı olarak görüyordu, çünkü hayatının büyük bir bölümünü babasının evinden gelip giden ajanları izleyerek geçirmişti. Hepsini tanıyordu.

Her ne kadar bu kibirli kontu biraz kızdırmayı eğlenceli bulsa da, omurgasından aşağıya doğru akan bir endişe vardı.

Bu Clifton'ın, kendisine verilecek görevleri tamamlamak şöyle dursun, en azından hayatta kalabilmek için kendini bir iki kademe aşağı çekmesi gerekecekti.

Hayır, o fazla İngiliz. Fazla gururlu. Çok... çok... asil.

Bu tahmine göre, onun geleceğini görüyordu ve bu hiç de iyi değildi. İyi niyetli beyefendiler Dışişleri Bakanlığı'nın baş belasıydı. Bir bakışıyla onu kovdu. Çünkü bu Clifton, bu soylu kont, babası onu düzgün bir şekilde eğitmek için ne kadar çaba sarf ederse etsin, İngiltere'ye asla geri dönmeyecekti.

Asla geri gelmeyecek.

Eh, umurumda değil, dedi kendi kendine, odayı geçip sırtını konta dayayarak. Bir ekmeceyi açtı ve bu alışveriş boyunca masasının üstündeki kâğıt ve yazışma yığınının bakarak mırıldanan babasına bir dosya uzattı. "Sanırım bunlara ihtiyacın var," dedi usulca.

Babası kitabı açtı, içindeki sayfalara gözlerini kısarak baktı ve sonra başını salladı.

"Ah, evet.

İyi jel, Goosie." Tekrar Clifton'a döndü. "Neden bu kadar solgunsun? Senden jölenin kızlığını bozmanı beklemiyorum, sadece aşk mektuplarını taşımanı istiyorum."

"Mektuplar mı?" Clifton başardı.

"Evet, mektuplar," diye açıkladı Lucy. "Sanki metresinmişim gibi sana şifreli mektuplar yazıyorum ve sen onları Lizbon'a taşıyorsun." Yanına yaklaştı, uzandı ve göğsünü okşadı. "Onları kalbinin hemen yanına koyuyorsun." Durdu ve gözlerini ona dikti. "Sende de bunlardan bir tane var, değil mi?"

Bölüm 3

Birkaç gün sonra Bay Ellyson kafasını mutfağa soktu. "Oh, mükemmel! Dışarı çıkıyorsun. Mükemmel zamanlama, söylemeliyim. Lucy kızım, bir iyilik yap ve lord hazretlerini de yanında götür."

Lucy şapkasının siperliğinin altından başını kaldırdı ve babasına kızgın bir bakış fırlattı. Çünkü onun ne istediğini çok iyi biliyordu.

Bu onun istediği anlamına gelmiyordu.

"Bugün mü? Şimdi mi? Lord Süslü Pantolon'u sürüklememi mi bekliyorsun?" Başını salladı. "O hazır değil." Eldivenlerini giyerek pazar sepetine uzandı, yine de gidişini hızlandırmayı umuyordu.

"Lucy!" diye uyardı. "Kont olmadan bu evden ayrılmaya cüret etme."

Demmit all! Babam gelmeden önce neredeyse mutfak kapısından çıkmıştı. Keşke Bess hasta yatağında olmasaydı. O zaman aÇçıları Bayan Kewin ondan kilerde soğan olup olmadığını kontrol etmesini istemez, köye gidiğini geciktirmezdi. "Onu Mariana ile gönder," dedi. "O bu işi çok iyi yapar."

"Hayır, hayır, onu ilk gezisine senin götürmeni istiyorum," dedi babası mutfağa kadar gelerek. "Bütün ayarlamaları yaptım." Mutfaka gitti. Çaydanlığı masanın üzerine koydu ve ne kadar sıcak olduğunu görmek için elini çaydanlığın kenarına koydu. "Ah, Bayan Kewin, her öğleden sonra çayımı ne zaman istediğimi bildiğiniz için çok nazıksınız," dedi ve yaşlı kadına nadiren gülümsedi. Sonra yaşlı şeytan masaya oturdu ve hiçbir şey olmamış gibi kendine bir fincan doldurdu.

Ama kaşlarının kalkışı ve dudaklarının dönüşü her şeyi ortaya çıkarmıştı. Adamını alt etmişti. ve bunun iyi bir şey olduğunu düşündü.

Bayan Kewin, işverenin bu nadir pohpohlamasından pek etkilenmemişti. Ellyson diğerine, sonra köşeyi dönüp kilere girdi.

Lucy onun kayboluřunu izlerken korkak, diye dūřündü. Bir kavga çıkacađını biliyordu.

Ve haklıydı da.

Lucy babasıyla yüzleşti, çok az insanın yapmaya istekli olduğu bir şeydi bu. Bu, saldırıya geçeceği anlamına gelmiyordu; daha ziyade, babasının kitabından bir sayfa aldı.

Bir planın sorunlarını hemen belirleyin ve elinizin altında bir çözüm bulundurun.

"Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki," dedi yumuşak ve dikkatli bir şekilde, "Mariana bu işi daha iyi yapar. O kendini beğenmiş herifi öldürme ihtimalim, dışarıda onu bekleyen her kimse onu öldürme ihtimalim kadar yüksek."

Clifton Kontu, Lucy'nin ilk başta şüphelendiği kadar yüksek ve yüce biri olduğunu kanıtlamıştı.

Günde üç kez çay için zili çalardı. Ve hemen getirilmediğinde, gelene kadar ekiştirirdi.

Adam evdeki diğer herkes gibi kendi eşyalarını getiremez miydi?

Handaki kızın davranıçını beğenmediği için çamaşırlarını ona vermek kravatlarını bitirdi. Çamurda iz sürüyor.

Bu dūřüncesiz hödük kazıyıcı kullanmayı bilmiyor muydu?

Bir de onunla konuğma şekli vardı, sanki bu dünyada yapmak istediği son eymiğ ama ne yazık ki çok gerekliymiğ ve bu yüzden kendini bu işe vermek zorundaymığ gibi.

"Bayan Lucy, bu mektubun postalanmasını

sağlayın..." "Bayan Lucy, birilerini ağırın..."

Sanki yapacak yeterince işi yokmuş gibi.

Dişlerini birbirine geçirdi. Ondan hoşlanmıyordu. Hem de hiç.

Babası onun önerisini dikkate alarak başını salladı. "Onunla gitmeni istiyorum. Kişisel düşüncelerin bir yana, bu işi takdire şayan bir şekilde yapacaksın. Ayrıca, kız kardeşinin kana nasıl bulaştığını biliyorsun."

Kan mı?

Lucy canlandı. Hırpalanmış ve kırılmış bir Lord Clifton'ın yenilgi içinde topallayarak eve döndüğü görüntüsü hayalinde canlandı. İşte bu kalbini oldukça ısıtmıştı.

Belki de birkaç çürük kibirli adamı biraz daha sevilebilir hale getirebilirdi. Ya da en azından onu bir iki basamak aşağı indirir.

Babası onun yüzündeki gülümsemeyi yanlış anladı. "Evet, bunun ne kadar akıllıca olduğunu görüyorsun. Mariana onu dışarı çıkardığında zavallı Deli Jack'in ne hale geldiğini hatırlıyor musun?" Başını salladı ve onu onayladı. "Lord Hazretleri için pek endişelenmiyorum ama Rusty ve Sammy "nin zarar görmesini istemem. Onlar iyi çocuklar."

Rusty ve Sammy mi? Lucy sepeti yere koydu. "O iki canı pusuda bekliyor ve sen onların güvenliği için mi endişeleniyorsun?"

"Oh, evet," dedi babası, bir bisküvi daha almak için uzanırken. "Clifton'ın sıkıcı bir aptal olduğunu düşündüğünü biliyorum, ama bence seni şaşırtacak, Goosie. Kendini çok iyi ifade edecek." Babası arkasına yaslandı. "Sadece daha önce hiç kendi ayakları üzerinde durmak zorunda kalmadı. Ama sen ona nasıl yapılacağını gösterebilirsin, kızım. Cesareti var, tek yapması gereken Buna inan."

Homurdandı. İnanacak ne vardı ki? Lord Proper-And-By-the-Book, Rusty ve Sammy'ye karşı mı? Bu ikili Dials'da büyümüştü. Babası onları işe almadan ve yeteneklerine uygun, biraz da yasal bir iş vermeden önce Londra'nın en zorlu sokaklarında yol kesen en acımasız, en sert suçlulardan ikisiydiler.

Kapının üzerindeki zil çaldı ve Lucy "nin kimin geldiğini anlamak için bakmasına gerek kalmadı. Kabloyu çekerek.

Kendisi. Muhtemelen çayının getirilmesini istemiştir.

Babası gibi o da sabırsız şingirtiyi duymazdan geldi. Ve Lucy, Bayan Kewin'in mutfağa geri dönmek için pek acelesi yok gibiydi.

Earl olsun ya da olmasın, aşçıları ortalık yatışana kadar geri dönecek kadar aptal değildi.

Babası zili ve Lucy "nin artan tedirginliğini görmezden gelerek umursamazca devam etti. "Test edilmeyi hoş karşılamayacağına dair şüphelerim var. Yani seni neden orada istediğimi anlayabilirsin. Sen onun için iyi bir eşsin. İçeri gönderildiğini fark ettiğinde onunla biraz mantıklı konuşabileceksin..."

Lucy babasının iddiasını duyduktan sonra dinlemeyi bıraktı. Onun için iyi bir eşti...

Böyle bir cümlenin imalarını silkeledi. Gerçekten de iyi bir eşleşme! Bu, kendisinin ve kontun birbirlerine uygun olduklarını ya da ortak bir şeyleri paylaştıklarını ima ediyordu ve hiçbir şey gerçeklerden daha farklı olamazdı.

Bu adam Kral için bir ajan olmaya hiç uygun değildi. Buraya ait değildi, babasının değerli zamanını harcıyor, ev halkının geri kalanına tepeden bakıyordu.

Yakışıklı, zengin ve şımarık. Clifton Kontu'nun tek özelliği buydu ve Kralına ve ülkesine hizmet etmekle ilgili her türlü düşüncesi, evlerine girdiği ilk saatte sona ermiş olmalıydı.

Ama her şey şimdi sona erebilir Lucy, diye fısıldadı kulağına alaycı bir ses. Önündeki gerçek tehlikeleri biraz tatmasına izin ver, akşam yemeğinden önce Londra "ya dönmüş olacak.

O zaman babam ve Bay Pymm onun için çok açık olan şeyi

görecektlerdi. Clifton Kontu bir kahraman değildi.

"Mutfaktaki kız hangi cehennemde?" Clifton zilin önünde durarak sordu. "Bu ev çok baştan savma bir şekilde yönetiliyor."

Malcolm okumakta olduğu gazetelerden başını kaldırıp baktı. "Aşağı inip kendin bakabilirsin," diye önerdi, ses tonu bu fikrin oldukça eğlenceli olduğunu ima ediyordu. "Muhtemelen Bayan Lucy, görünmek istediğin kadar kasıntı olmadığını fark edince biraz terbiyeli davranır."

Clifton ona döndü, omuzları gerilmişti. "Ben kaskatı değilim!"

Malcolm güldü. "Buraya geldiğimizden beri seni hiç görmediğim kadar yüksek ve yüce görüyorum." Kont durakladı. Malcolm devam etti, "Hatta o jeli kasten yemlediğini bile söyleyebilirim. Öylesin, değil mi?"

"Öyle bir şey yapmıyorum," dedi Clifton, artık onun kumla kolaladığına inanmaya başladığı kravatını çekiştirerek. "Sadece Bayan Lucy'nin görgü kurallarının biraz... rehberliğe ihtiyacı var." Bellpull'un yanındaki duvara yaslandı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

Kardeşi homurdandı. "Oh, ona iyi rehberlik ediyorsun, ama ne kadar uzağa O muslin parçasını kışkırtıyorsun. O baştan aşağı Ellyson'ın kızı."

Clifton ona el salladı. "Peki onun ne yapabileceğini düşünüyorsun? O bir kızdan başka bir şey değil."

Malcolm başını sallayarak, "Bunu bilmiyorum," dedi. "Ama onun gazabına uğramak istemeyeceğimi biliyorum. Sadece bir kardeş tavsiyesi." Önündeki kitabı kapattı. "Kız kardeşine benzememesi ne büyük talihsizlik. Ah, büyüleyici Bayan Ellyson."

Clifton başını salladı. "Bayan Ellyson'ın başının başka bir belada olduğunu söyleyebilirim. yön."

Malcolm sırtarak, "Çok sevimli bir kız," dedi.

Clifton'ın, Ellyson'ın büyük kızını neden Hampstead'de tuttuğuna dair hiçbir şüphesi yoktu. Kıvrak ve zarif, gözlerinde muzip bir ışıltı olan Mariana Ellyson, kız kardeşi Lucy'den daha güzeldi ve Londra'nın kolektif kalplerini ateşe verecek ruhani bir niteliğe sahipti.

"O da bunu çok iyi biliyor," dedi Clifton. "İkisi de evlenecek tipler gibi görünmüyor."

"Tuhaf," diye onayladı Malcolm. "Buradaki adamlar kör olmalı."

Ya da George Ellyson "ın karanlık geçmiğini çok iyi bildikleri için adamın kızlarından uzak durmuşlardır.

"Yine de," dedi Malcolm, "Hampstead "i çok daha iyi bir yer olarak bulacağınızı düşünüyorum. Londra'dan daha iyi olabilir, sezon tüm hızıyla devam ediyor. Burada hiç kimse kendi

kızını senin habersiz ellerine bırakacak. Yüzün gülüyor olmalı; buraya kadar geldik, iki hafta sonra da gideceğiz. Neyin var senin?"

"Yok bir şey," dedi Kont, çana tekrar bakıp bir kez daha çekmeyi düşünerek. "Her şeyi. Yapmak istediğinin bu olduğuna emin misin?"

"Evet, tabii ki. Yapacak işe yarar bir şeyler olması daha çok hoşuma gidiyor."

Bütün bunlar -Dış İşleri Bakanlığı'na girmek, Kıta'ya gitmek- Clifton'ın fikriydi. Ama şimdi bunun büyüklüğü ona ağır gelmeye başlamıştı. Ya geri dönemezlerse? Ya başarısız olurlarsa?

Ya atalarının, kahramanlarının ve şampiyonlarının mirasına uygun yaşayamazsa? Hepsini mi?

Bayan Lucy "nin gözlerindeki küçümseyici ışık, başını her kaldırdığında aynı şeyi söylüyordu
ona. Onun casusluk yapabileceğine, yaşlı aşçıların bir taburu yönetebileceğine inandığından daha fazla inanmadığını söyledi.

Can sıkıcı, zavallı fingirdek.

Onun gibi biriyle hiç tanışmamıştı. Her şeyi alt üst edebilecek bir kız. Sahip olduğu güvenin bir parçası.

Nasıl oldu da onu bu kadar etkiledi? *Çünkü o*

daha önce tanıştığınız hiç kimseye benzemiyor.

Yaltaklanan bir bayan *değil*. Gülümseyen bir

sosyete kızı *değil*.

Lucy Ellyson "ın açık sözlü ve son derece açık fikirleri onu oldukça şaşırtmıştı.

Dürüst olmak gerekirse, onu biraz tuhaf bulduğunu bile itiraf edebilirdi. merak uyandırıcı... o muhteşem saçları ve açık, çok dürüst gözleriyle.

"Sanırım biraz eşeklik ettim," diye kabul etti.

"Biraz mı?" diye alay etti kardeşi. "Bana öyle bakma. Babamın eskiden olduğu kadar yüce biri olmadın, ama biraz çapraz yama gibiydin." Malcolm durakladı. "Belki de handaki şu jöyleyle ilgilenmelisin. Adı her neyse?"

"Hiç sormadım."

Malcolm omuz silkti. "Oldukça istekli görünüyor."

Clifton başını salladı. "Oldukça. Ama pek benim tipim değil ve biraz yaşlı, sence de öyle değil mi?"

Malcolm sandalyesinde arkasına yaslanmış, gözleri muziplikle parlarken, "Hmm, umarım onun biraz yaşlı olduğunu fark etmemişsindir," diye alay etti. "Peki ya Bayan Lucy? Ne de olsa o senin yeni metresin."

"Lucy Ellyson?" Clifton duvarı iterek geri döndü. "Delirdin mi sen?"

Malcolm onu dehşete düşürerek daha da sert güldü. "Seni çok kızdırıyor, değil mi? Biliyor musun, ikinizi izlemek oldukça eğlenceli. Kedi gibi dönüp duruyorsunuz."

"Malcolm," dedi Kont uyarırcasına.

Malcolm sandalyesinde arkasına yaslanmış, elleri havada, "Ve o güzel bir kız," diye düşündü.
başının arkasında uzanıyordu.

Kont, "Bana sorarsan küçük bir züppe," diye cevap verdi. Ağabeyi yine güldü ama bu Clifton "ın üzüntüsünü hafifletmedi. "Bu evi nasıl bu kadar rahat buluyorsun?"

Malcolm öne doğru sallandı. "Ah! Bir kez olsun avantaj bende. Eğer yapman gerekiyorsa biliyorum-"

"-Malıyım."

"O zaman bunun gayrimeşru evlat olduğum için olduğunu tahmin ediyorum. Bu da beni buralarda eşit konuma getiriyor."

"Şimdi nasıl olduğunu anlıyorum. Liberté, égalité, fraternité'nin İngilizce versiyonuna rastladım."

Kardeşi güldü, kendisine Jakoben denmesinden hiç de rahatsız olmamıştı. "Dikkat et, yoksa Bayan Ellyson kendi Kamu Komitesi'ni kurmayı aklına koyacak. Güvenlik."

Clifton, "Pymm'in onu Fransızlara göndermemesine şaşırdım," diye itiraz etti. "Dırdırcı tavırlarıyla onları oldukça iyi bağlardı."

"Daha iyisini bilmeseydim," dedi Malcolm, önündeki kitaba dönerek ve "Onu iğnelemekten hoşlandığınızı söyleyebilirim." "Hoşlanmıyorum."

"Belki de sadece onu sinirlendiriyorsun-"

Clifton kardeşine bir parmak salladı. "Böyle bir şeyi aklından bile geçirme. O kadın şimdiye kadar karşılaşma talihsizliğine uğradığım en uygunsuz, en terbiyesiz muslin parçası. Yatağıma almayı düşüneneğim son kadın o."

Malcolm omuz silkti ve kalın kitabı karıştırmaya devam ederek bıraktığı yeri aramaya başladı. Kafasını kaldırmadan, "Önemli değil, gerçekten. Senin bu yüce durumundan hiç etkilenmedi. Muhtemelen onu istesen bile sana sahip olmazdı."

İğneleme hedefi vurdu. Çünkü Malcolm'un söylediklerinde bir parça doğruluk payı vardı.

Çünkü Hampstead Heath'ten Bayan Lucy Ellyson ona, sanki Kanal'a varmadan başarısız olmasını bekliyormuş gibi bakıyordu. Alaycı bakışlarının da işaret ettiği gibi, Hastings'e gitmeyi başarabilirse tabii.

Clifton yüksek sesle, "Bunu yapabilirim, haberin olsun," dedi.

"Kim demiş yapamazsın diye?" Malcolm ona bakmama iyiliğini yaparak şöyle dedi Yukarı.

Ama bu noktada Malcolm ona iyi bir folyo sağlıyordu. Sağduyu dolu Malcolm da Bayan Ellyson gibi soydan ve mirastan etkilenmiyordu. Belki de bu yüzden Clifton'ın annesi oğlunun üvey kardeşiyle birlikte büyümesine hiç itiraz etmemişti. Babasının öz oğluydu.

Bunun Clifton'a sıradan, olağan bir dünya sunacağını, aksi takdirde ondan kaçacağını iddia etmişti. Bu, adamın hayatı boyunca babasını atlatmıştı. Yaşlı Grey'i yeni yüzyılın İngiltere'ye dayattığı değişen, modern dünyadan korumuştı.

Lucy Ellyson ve onun keskin fikirlerini içeren yabancı bir toplum. Ve onun bariz onaylamamasını.

Clifton bir ayağından diğerine geçerken, o alışılmadık rahatlık onu ele geçirdi. O jöleyi düşünmek bile onu altıya ve yediye katlamıştı. "Şu tepsili hizmetçi nerede kaldı?"

"Git kendin al," diye önerdi Malcolm. "Bir düşünsene, hiç kendi çayını kendin getirdin mi?"

Bunu itiraf etmekten ne kadar nefret etse de Kont başını salladı.

"İkinize de iyi gelir," dedi kardeşi. "Aşağı inin. Onu etkilemeye çalışın."

Clifton kapıya doğru dönmüştü ama Malcolm "un sözlerinin son kısmı onu olduğu yerde durdurdu. "Ne yapacağım?"

"Onu etkileyin. Ona kendini beğenmiş bir aptal olmadığımı

göster." "Ben bir-"

"Hayır, hayır, elbette değil," dedi Malcolm, gözlerinde bir neşe pırıltısıyla.

"Oraya gitmemi ve o ... o ... büyüü yapmamı önerdiğinizde bile inanamıyorum."

"Güzel bayan mı?"

Clifton protesto etmek için parmağını salladı. "Harridan daha uygun."

"Harridan? Sanırım bu harpiden daha iyi." Malcolm ona bir bakış fırlattı. "Onu büyüle Gilby. Eğer başarabilirsen."

Clifton böyle bir hakaret karşısında sinirlendi. "Bir leydiyi etkileyebilirim." Odanın diğer tarafından, kontu daha da aşağılamaktan başka bir işe yaramayan yüksek sesli bir homurtu duyuldu. "Bu da ne demek oluyor?"

Malcolm koltuğunda geriye yaslandı. "Şey, küçük kardeşim" - Malcolm'un Clifton'a varis olsa da hâlâ ikisinin küçüğü olduğunu hatırlatmaktan hoşlandığı zamanlar vardı - "sadece tırmıkçılık senin uzmanlık alanın değil."

Kont tartışmak için ağzını açtı ama söyleyecek pek bir şey yoktu. Çünkü orada bazı gerçekler var.

Bazılarından daha fazla.

Malcolm, "Git Lucy'yle pratik yap," diye önerdi. "Hayır, hayır, ağzından tek kelime daha çıkmasın. Dehşete kapılmış ifadenden neden böyle bir şey önerdiğimi anlayamadığımı görebiliyorum. Ama bana şunu söyle Gilby, sonunda iğnelerinden kurtulursa o görkemli yelesinin neye benzeyeceğini hiç düşünmedin mi?"

"Hayır, yapmadım," diye yalan söyledi Kont. "Bir kez bile."

Malcolm güldü. "Ben öyle düşünmemiştim. Bu uygunsuz olurdu, değil mi?"

Clifton arka merdivenlerden inerken *tamamen* diye düşündü. *Tamamen ve tamamen uygunsuz.* O siyah saçları çözülmüş ve güzel omuzlarından aşağı dökülürken şeytanın kendi sireni gibi görünürdü.

Bir adamı cehennemin duvarlarını aşmaya teşvik edecek kadar büyüleyici.

Sahanlıkta durakladığında, kendini o büyücüyle baş başa bulmakla aynı şey olurdu, diye düşündü. Durakladığı sırada mutfaktan yükselen tartışma sesleri kulaklarına ulaştı.

Kendisini her zaman gizlice dinlemekten uzak tutardı, ama görünüşe göre Yeni meslekte böyle bir beceri, sahip olunması gereken bir yetenek olarak görülüyordu.

Dikkatli ve sessiz bir adım daha yaklaştı.
Lucy'nin ciddi ses tonu merakını cezbetmişti.

"Onun hakkında tamamen yanılıyorsun baba," diyordu. Ellerini kalçalarına dayadığını, gözlerindeki kararlı, çelik gibi parıltıyı neredeyse hayal edebiliyordu. "Sen ve Pymm ikiniz de. Sözlerime kulak ver, o kendini beğenmiş, kibirli, zorba..."

Clifton "ın onun protestolarının konusunu tahmin etmesine gerek yoktu. Onun karakterini şiddetle karalaması da onu şaşırtmamıştı. Onun erdemlerini övdüğünü duysa daha çok şaşırdı.

Bay Ellyson'ın şaşkın kahkahası merdivenlerden yukarı süzüldü. "Oh, yeter, Goosie. Ondan hoşlanmadığımı biliyorum ama fikirlerini kendine saklamanda ısrar ediyorum. Ve hayır

...yahnisinin dozunu ayarla," diye o kadar sert bir şekilde uyardı ki Clifton adamın kızına parmağını salladığını hayal edebildi. "O Lord Roche değil."

"Harrumph," diye mırıldandı. "Aynı fikirde değilim."

Clifton'ın kafası yukarı kalktı. Roche? O atın kıcı mı? O aptalla kıyaslanmanın acısı onu neredeyse konuşmaya dahil etmeye yetecekti. Yine de merakı ve Bayan Ellyson'ın yanıldığını kanıtlamak için duyduğu vahşi arzu onu durdurdu.

"Oh, kesinlikle, Roche kötü bir seçimdi, bunu kabul ediyorum-" Ellyson başladı.

"Ve Pymm'in bize zorla kabul ettirdiği bu adam kadar kendinden emin. Bay Grey yeterince iyi olacak, ama kont ... şey, baba, sanırım bu konuda oldukça yanıliyorsun. mesele." Cümlesini bitiren gürültülü bir homurtu duyuldu.

"Yapma Goosie, çok sert konuşuyorsun. Clifton'da senin ona verdiği değerden daha fazla cesaret var. Sonunda seni şaşırtacak. Göreceksin."

Hasırları ve kurdeleleri karıştırdı, büyük olasılıkla böyle bir iddiayı şiddetle reddederek başlığını salladı.

Ellyson "ın kahkahası karanlık merdiven boşluğunda yankılandı.

"Sen sadece onun yüce tavırlarından ve seninle flört etmemesinden rahatsız

oluyorsun." "Baba!" diye itiraz etti. "Bu çok saçma! Ben o adamı istemiyorum-"

"Sakin ol," diye azarladı babası. "Bence bu daha çok Kont'un buraya gelip de sana aşık olmayan ilk kişi olmasıyla ilgili."

"Bu tür şeylerin umurumda olmadığını biliyorsun," diye itiraz

etti. "Oh, biliyorum. Ama bir gün umursayacaksın ve ben o

günden korkuyorum."

"Benim yüzümden Clifton Kontu "ndan korkmanıza gerek yok." Malcolm'un büyükannesi gibi konuşmasına neden olan o hıçkırıklardan bir tane daha vardı. Demircinin karısı. Çıplak elleriyle demiri bükabilen canavar gibi bir kadın.

"Güzel," dedi Bay Ellyson, sanki mesele çözülmüş gibi.

Sanki ortada halledilmesi gereken bir mesele varmış gibi. Clifton'ın mutfağa gidip adamın kızıyla anlaşmamak için yapabileceği tek şey buydu.

Babasının onun adına korkacak bir şeyi yoktu.

Lucy Ellyson, gerçekten. Clifton ürperdi.

"Çünkü o sana sahip olmayacak, Goosie. Hiçbiri olmaz. Bu şekilde değil onurlu," diyordu adam bir tür iç çekişle. "İkinizi de hanımefendi olarak yetiştirdim-"

Clifton'ın kaşları böyle bir düşünce karşısında çatıldı. Lucy Ellyson bir hanımefendi mi? O istedi Babasını bu konuda düzeltti, ama o daha iyisini düşündü.

"-Bir an için bile olsa, onlardan birinin seni görmezden geleceğini düşünme. Seni etkilemek için ne söylerlerse söylesinler, kan bağı böyle."

"Ben büyülenecek türden biri değilim baba."

Clifton, daha önce hiç bu kadar doğru sözler söylenmemişti, diye düşündü.

"İşte böyle, Goosie. Bu adama tahammül edemiyorsun, bunu açıkça belirttin ama işin aslı Pymm onun eğitilmesini istiyor ve biz de bunu yapacağız."

Bir an sessizlik oldu ve ardından kadınsı bir iç çekiş sessizliği bozdu.

"Yani yardım edecek misin?" diye sordu babası.

Masanın üzerine bırakılan bir sepetin hışırtısı duyuldu. "Oh, evet. Sen Yapacağımı biliyorum. Ve eğer Kurbağa Amca yapılmasını istiyorsa-"

Kurbağa Amca mı? Dışişleri Bakanlığı "ndaki en korkulan adam olan İngiltere "nin casusluk şefi Pymm "den "Kurbağa Amca" olarak mı bahsediyordu?

Clifton "un bu fikri sindirmek için fazla zamanı olmamıştı ki Bayan Ellyson bir kez daha saçmalıyorsun.

"-İtiraf etmeliyim ki, o kibirli adamın bir çivi ya da iki-"

"Goosie-" diye uyardı babası.

"Baba, her zaman tevazu derslerinin yutulması en zor dersler olduğunu söylersin. Kont için bugünün çok tatsız geçeceğini söyleyebilirim." Bir an duraksadıktan sonra ekledi: "Sonu oldukça kötü olabilir."

Bu kadar umutlu konuşmasına gerek yok, küçük fingirdek.

Clifton doğruldu. *Beni yere sererken görmek istiyorsun, değil mi?* Gözleri kısıldı ve üzerine ölümcül bir sakinlik çöktü. Bir meydan okumayla karşı karşıya kaldığında geçemeyeceğine ikna olmuştu, değil mi? Bu iğrenç bayan ona bir iki şey gösterecekti.

Yüksek sesle öksürerek merdivenlerden inişini tamamladı, kaşlarını yapabildiği en buyurgan çizgiyle birleştirdi ve mutfığa adım attı. "Çay için zili çaldım ama kimse getirmedi." Durakladı ve önündeki ev gibi görünen manzarayı inceledi, sonra Bayan Lucy'ye kaşlarını kaldırarak konuyla ilgilenmesi gerektiğini belirtti.

Derhal.

O da karakterine uygun olarak kaşlarını çatarak karşılık verdi.

Büyük ihtimalle kafasından aşağı bir tencere dolusu kaynar su dökmeyi diliyordu.

"Ah, Clifton, iyi zamanlama," dedi Ellyson. "Senden bir iyilik isteyeceğim."

Başını hafifçe eğerek, "Elbette efendim," diye cevap verdi. "Nasıl yardımcı olabilirim?
hizmet?"

"Goosie'nin Bayan Kewin için köye gitmesi gerekiyor ama ne yazık ki onunla gidecek kimse yok. Bess hasta... ve Bayan Kewin meşgul... Mariana ve Thomas-William da gittiler... gittiler..." biraz kekeledikten sonra yardım için kızına baktı.

"Yoksullara sepet taşımak," diye bitirdi Bayan Lucy tatlı, mütevazı ses tonuyla Bir papazın kızının.

Ki öyle değildi. Dahası, Mariana Ellyson cömert ve arkadaş canlısı bir kadın olsa da, son bir yıllık kirasına bahse girerdi ki, onun hayır işleriyle uğraşması da koçları soyması kadar olasıydı.

"Bay Ellyson, "Sevgili kızıma köye kadar eşlik edebilir misiniz, lordum?" dedi. Kızlarımın korumasız bir şekilde dışarı çıkmasından hoşlanmıyorum."

Clifton yaşlı casusun kızına kaçamak bir bakış attı. Kız, ses tonunun ima ettiği kadar masum görünüyordu ama gözlerinde tehlikeli bir ışık vardı.

Reddetmeye cesaret edemeyeceği bir meydan okuma.

Ve Bayan Lucy'nin tüm gururu ve önyargısıyla fark etmediği şey, onun iyi bir meydan okumayı sevdiğiydi.

Neredeyse kazanmayı sevdiği kadar.

"Elbette efendim," diye cevap verdi Clifton. "Genç bir hanımın refakatsiz dolaşmasına izin vermekle hata etmiş olurum."

En azından ikinizin benim için ne sakladığınızı öğrenene kadar.

Lucy, Clifton Kontu "nun eşliğinde babasının evinden ayrılırken kendini çelişkiler içinde buldu.

"Beni onurlandırır mısınız, Bayan Lucy?" diye sordu kibar bir tavırla. kolunu ona uzattı.

"Lucy, lordum. Lütfen bana Lucy deyin," dedi adam elini dikkatlice koluna yerleştirirken ve sanki gerçek bir hanımefendiymiş ve onu Londra'daki bir parkta sık bir gezintiye çıkarıyormuş gibi patikadan aşağıya doğru götürürken.

"Ama Bayan Lucy," dedi, "bu şekilde itibarınızı zedelemek istemem. birinin varsayması-"

"Aman Tanrım, Lord Clifton!" dedi, adama karşı tüm sabrını yitirerek. "Kimse bana "Bayan Lucy" diyemez. Bu sadece papazın kız kardeşi için geçerli."

"Peki biri sizi papazın kız kardeşiyle karıştırabilir mi?" diye sormadan önce bir duraksama oldu.

Bu alaycı yorum Lucy'yi şaşırttı. Adamın alay mı ettiğini yoksa sadece hakaret mi ettiğini anlamak için başını kaldırıp baktı ama adamın yakışıklı yüz hatlarında ikisi de yoktu.

"Hava çok güzel," diye yorumladı umursamaz bir tavırla, kapıyı açarken ve yola doğru ilerlediler.

"Evet, kesinlikle," diye yanıtladı, yine de kuşkuluydu.

"Köye sık sık yürür müsünüz?"

Lucy ona şöyle bir baktı. Adam ahmağın teki miydi? "Evet, lordum. Her gün."

"Olağanüstü!" diye cevap verdi. "Burada dikkatli olun, yol engebeli gibi

görünüyor." O

Devrilmiş bir taş ve bir toprak parçasının oluşturduğu endişe verici tehlikenin içinden onu yönlendirdi.

Aman Tanrım, ben porselenden yapılmadım, diye haykırmak istedi.

Başarısız bir şekilde elini kurtarmaya çalışıyordu ama adam diğer elini onun üzerine sıkıştırmış ve onu tutmuştu.

Hızlı.

Bu gezintiyi neredeyse her gün ve çoğu zaman tek başına yapıyordu, çünkü beş mil içinde Lucy Ellyson'a saygı göstermekten başka bir şey düşünecek bir delikanlı ya da baş belası yoktu.

Bağımsızlığına alışkın olduğu için, bu durum onu çok rahatsız ediyordu. Kontun gölgesinde yürüyordu, parmakları kontun koluna sıkışmıştı.

Bu kadar yakından bakınca fark ettiğinden -daha doğrusu öyle olduğunu düşünmek istediğinden- daha uzun boyluydu, çünkü ondan oldukça yüksekti ve eğer inanılırsa, oldukça heybetli görünüyordu.

Pek de heybetli sayılmaz, diye düşündü, yolun yukarısına bakıp Rusty ve Sammy'nin nereye saklandıklarını merak etti, birden kendini biraz rahatsız hissetti.

Ya babası haklıysa ve Kont onlara karşı iyi bir gösteri yaptıysa?

Başını iki yana salladı. İmkânsızdı. O şımarık, hoşgörülü bir asilzadeydi. Hepsi bu kadardı. Sadece başka bir Lord Roche.

Parmakları adamın kolunda esnedi ve eldivenlerinin altında sert kaslardan başka bir şey yoktu.

Bu his karşısında içinde bir şeyler kıpırdandı.

Onun sadece bir aptal olduğundan emin misin, Lucy?

"Hayatınız boyunca Hampstead'de mi yaşadınız?" diye sordu Kont.

"Affedersiniz?" Lucy daldığı hayallerden sıyrılarak cevap verdi, bakışları dalgınca sabitlenmişti

ön kolunda.

"Hampstead mi? Hayatın boyunca burada mı yaşadın?" diye tekrarladı ve sanki ona gülümseyerek
Bir çocukla konuşuyordu.

"Çoğunu," dedi, adamın yakışıklı yüzündeki göz kamaştırıcı gülümsemeden biraz rahatsız olmuştu.
yüz. "Roma'da doğdum ama orayı hiç hatırlamıyorum."

Tanrım, bunu ortaya çıkarmasına ne sebep olmuştu?

"Roma mı dediniz? Ne kadar eşsiz," diye açıkladı.

Annen İtalyansa öyle değil, diye sert bir karşılık *vermek* istedi ama bu sadece annesinin açıklamasına yol açacaktı.

Lucy'nin ne pahasına olursa olsun kaçındığı bir konuydu ve aralarına giren sessizlikten memnundu.

En azından bir süreliğine.

"Babanızın bu öğleden sonra size eşlik etme zevkini bana bahşetmesi ne kadar hoş," dedi, ara verdikleri sohbe kaldığı yerden devam ederek.
"Bu bana seninle yalnız konuşma fırsatı verdi."

Yalnız mı? Bu kelime omurgasını karıştırdı.

Aman Tanrım, bu adam ona tek başına ne söylemek istiyor olabilir ki? söylememiş miydin?

Belki de gömleklerini nasıl kolalattığına dair yorum yapmak istiyordu. İki kez. Yoksa üç kez miydi... sayısını unutmuştu.

Ona gülümseyerek karşılık verdi ve kendini başka bir zorlayıcı talebe hazırladı.

"Bayan Lucy-" diye başladı.

İşte geliyor...

"Korkarım kötü bir başlangıç yaptık," diye devam etti. "Ve bunun tamamen benim hatam olduğuna inanıyorum."

Lucy gözlerini kırptırdı. Onu doğru mu duymuştu? Şüpheli bir şekilde özür diler gibi konuşmuştu. Başını kaldırdı ve adamın niyetini ele verecek en ufak bir alay ya da neşe belirtisi taşımayan pişmanlık dolu ifadesine baktı.

Aman Tanrım! Bu bir özürdü.

Ona bir kez daha baktı. Hayır, bu olamazdı. Başlığını biraz fazla sıkı bağlamış olmalıydı, ya da Rusty ve Sammy onun kafasına çoktan vurmuşlardı ve o da olayı tamamen kaçırmıştı.

"Kardeşim bana biraz eli yükseklerde olduğumu söylüyor-" diye

devam etti. "Biraz mı?" diye kekeledi, sonra bunu yüksek sesle

söylediğini fark etti.

Sanki onun kaba çıkışını duymamış gibi yine ona gülümsedi. Düz beyaz dişlerinin kör edici parıltısı ve gözlerinin içten ışığı bir kadının dengesini biraz bozabilirdi.

Lucy gibi soğukkanlı bir kadın bile. En azından o kendini her zaman Bu tür cazibelere karşı bağışıklığı var.

"Demek istediğim, sanmıyorum-" diye kekeledi, kontrol duygusunu yeniden kazanmaya çalışıyordu. Adam ona öyle bakarken düşünmek zordu... öyle... ah, rahatsız edici, sanki onu oldukça hoş bulmuştu.

Ki öyle değil, dedi kendi kendine.

Yine de, işte buradaydı, kendini beğenmiş Lord Clifton, özür diliyordu.

"Evet, evet, çok küstahça davrandım. Bayan Lucy, bir centilmen olarak Eğer sizi herhangi bir şekilde kırdıysam en içten özürlerimi sunarım."

İşte yine o parlak, çocuksu gülümseme. Bu tür bir gülümseme sadece onu. Ve Lucy "nin kalbi biraz daha hızlı atmadıysa kahrolsun.

Oh, Tanrım. Hemen şimdi özür dilemek zorunda kalacaktı. Onu içeri götürmeden hemen önce babasının tuzağı.

Omurgasından aşağı bir suçluluk duygusu aktı. İlk başta bunun ne olduğunu pek anlayamadı, çünkü nadiren herhangi bir şey için suçluluk hissedirdi. Kartlarda hile yapmaktan bile.

Ancak kadının suçluluk duygusu kısa sürdü, çünkü kont özür dilemeye devam etti.

"Sizin gibi bir hanımefendiyi, üstelik de güzel bir hanımefendiyi kırarsam büyük

bir hata yapmış olurum."

Lucy yavaşça başlığını eğdi ve ona baktı. Gerçekten baktı. Göz kamaştırıcı, yakışıklı gülümsemesinden gözlerindeki parlak, endişeli ışığa kadar.

Adam şeytani bir çekiciliğe sahipti, bu da onu çok üzüyordu.

Keskin, koyu renk gözler, bir beyefendinin Romalı burnu, yontulmuş dudaklarının altında derin bir yarık bulunan pürüzsüz, sağlam bir çene.

Lucy, kalbi bir kez daha gelişigüzel bir titremeye dans ederken bakışlarını ayaklarının altındaki yola sabitledi.

Lucy, bu kadar mızmız olma.

Tüm tatlı sözlerine ve gülümseyen bakışlarına rağmen, Lucy Ellyson onun her ne yapıyorsa, bir sebepten ötürü kendisiyle flört ettiğinden kuşku duymuyordu.

Clifton Kontu onun ayaklarının dibine İspanyol paraları yığıyordu, bir korsanın ambarını dolduracak kadar sahte dalkavukluk yapıyordu ve eğer güzel sözlerinin onun başını döndürebileceğini düşünüyorsa... hayır, dikkatini dağıtabileceğini...

Dikkatini dağıtmak mı?

Lucy'nin çizimleri durdu ve adam onun bir anlık bocalamasını başka bir şey zannetti.

"Sizin için çok mu hızlı gidiyorum, Bayan Lucy? Dinlenmeye ihtiyacınız var mı?"

"Hayır, hayır, ben çok iyiyim," diye karşılık verdi ve suçluluk duygusuyla ilgili endişelerini bir kenara bıraktı. O alçak herif, neredeyse onu içtenlikle üzgün olduğuna ikna edecekti. "İlgilendiğiniz için teşekkür ederim," diye ekledi, başını kaldırıp bu muamma adama baktığında adamın karanlık bakışlarının kendisine sabitlendiğini gördü. "Ama lütfen bana Lucy deyin."

"Elbette," dedi zarif bir baş hareketiyle. "Lucy o."

Birkaç dakika içinde pürüzsüz yüzünün en azından mor bir göze sahip olacak olması neredeyse utanç vericiydi.

Korkunç bir utanç. Belki de onu üzerine atlanıp dövüleceği konusunda uyarmalısınız.

Sonra tekrar, belki de değil. Lucy ona gülümsedi.

"Lordum, gerçekten özür dilemeye gerek yok. farklılıklarımızda."

Çamaşırcıdan kravatlarını kolalamasını istemesinde kesinlikle parmağı vardı. Üçüncü kez.

Neşeli patika boyunca sessizce ilerlemeye devam ettiler, meşe sıralarının altında sapsarı yabani bahar çiçekleri mutlulukla açıyordu. Üzerlerine serpiştirilmiş güneş ışığı düşüyordu ve Lucy'nin böyle bir eğilimi varsa, bu oldukça romantik bir ortamdı.

Bir şeyler söyle. Onunla konuş. Dikkatini dağıt, diye fısıldadığını duyabiliyordu babasının.
Onu. Hiçbir şeyden şüphelenmesine izin verme.

"Sanırım Londra'yı özlüyorsun," dedi. Babasının birlikte çalıştığı erkeklerin çoğu Hampstead'de, her zamanki White's, Tattersall's ve Gentleman Jim's gibi uğrak yerlerinin hemen dışında yaşamak zorunda kalmaktan şikâyetçiydi.

"Hiç de değil," diye yanıtladı. "Londra'da yaşamayı gerekli bir kötülük olarak görüyorum. Taşrayı daha çok tercih ederim."

Verdiği yanıtta öylesine içten bir şey vardı ki Lucy hayretler içinde kaldı. Çünkü o da Londra'yı hiç sevmemişti ve Heath'in sessizliğini çok seviyordu.

Ve daha da kötüsü, ortak bir noktaları olduğunu keşfetti.

"Hayır, ama büyük sosyeteyi ve eğlenceleri özlüyor olmalısınız," diye ısrar etti, aralarındaki herhangi bir ortaklığı kabul etmek istemiyordu. "Sezon tüm hızıyla devam ediyor, değil mi? Mayfair'in zevkleri ve tüm o güzel hanımlar, Batakılık ve Heath'teki Gertie'den çok daha fazla zevkinize hitap ediyordur."

Biraz tökezledi ve ona baktı. "Affedersiniz?"

"Gertie. Batakılık ve Heath'de. Senin ve kardeşinin oda tuttuğu handa. Babamın öğrencilerini eğlendirmekten her zaman zevk alır." Lucy sesini alçalttı. "Ama korkarım artık mesleğini icra etmek için biraz yaşlandı."

Earl "ün yüzünün biraz renklenmesini ve onun konuşmayı sindirmekte zorlandı.

Büyük olasılıkla ilk kez bir meyhane fahişesini bir hanımefendiyle tartışıyordu.

"Ben-ben-ben, yani, ne böyle bir tanışıklığım oldu... ne de böyle bir şeyi tartışırım. bir insan-"

"Gertie," diye ekledi. "Onun adı Gertie. Benim yanımda bu kadar alıngan olmanıza gerek yok lordum. Üç yirmi yaşındayım ve Gertie'nin sağladığı *hizmet* hakkında iyi bir fikrim var-"

"Adımlarınıza dikkat edin, Bayan Ellyson," diyerek aceleyle sözünü kesti ve onu yönlendirdi
bir at tarafından bırakılan bir yığının etrafında.

Evet, şimdi onu altılı yedili yakalamıştı. Ve devam etti utanmadan. "Lord Roche'un onu oldukça uyumlu bulduğuna inanıyorum."

Ben yapmadığım zaman ...

"Yine de sezon için Londra'ya dönmeyi düşünebilirsin," diye Mariana gibi gevelemeye devam etti Lucy, "böylece bir eş bulabilirsin."

"A wha-a-a-t?"

Titremesinin botlarına kadar indiğine yemin etti.

Yani Clifton Kontu'nun evlilik korkusu var. Bu onun lehine olabilir.

"Bir eş," diye ekledi. "Bir kontes. Size bir varis ve bir yedek sağlayacak iyi soydan bir hanımefendi."

"Evet, evet," dedi. "Bir eşin ne için olduğunu biliyorum."

"Unvanınızı bir varis olmadan bırakmaktan endişelenmiyor musunuz?" Durakladı ve sesini alçalttı. "Eğer geri dönmezsen, yani."

Ona baktı, gözlerinde bir parça kızgınlık parladı.

Bu sefer hedefi tam on ikiden vurmuştu.

"Sırada bekleyen bir amcam var," dedi sert bir sesle.

"Mükemmel. Evli mi?"

"Evet."

"Mantıklı bir adam o zaman?"

Kont uzun ve ölçülü bir duraklama yaptı. "Pek sayılmaz."

"Ne talihsizlik. Ama belki de gerekli niteliklere sahip varisleri vardır?" diye sordu.

"Evet. İki oğlum var." Cevap, kemiğe saldıran bir köpek gibi geldi.

Lucy sırtıtmamak için dudaklarını birbirine bastırdı. Oh, şimdi onu yakalamıştı. Sonra bir sonraki hamlesini çok dikkatli bir şekilde hazırladı. Böylece bir gülle gibi ayaklarının dibine düşecekti.

"Yani döndüğünüzde evleneceksiniz - yani *eğer* dönerseniz."

Kaşları birbirine kenetlendi ve kolu sertleşti.

Lucy, belki de onu çok fazla zorlamış olabileceğini düşündü.

"Geri döneceğim." Bunu, konuyu orada bitirmek için yeterli olması gereken bir kesinlik ile söyledi - eğer bu sıradan bir kibar konuşma olsaydı.

Ama bu Lucy "yi durdurmaya yetmedi.

"Elbette yapacaksınız lordum. Kesinlikle," dedi ve kaybedilen bir bahis için onu teselli edercesine kolunu okşadı. Hem de önemsiz bir bahis. Sonra devam etti, "Ne tür bir hanımefendi arayacaksınız?"

"Affedersiniz?" Biraz tökezledi. Lucy bir kez daha sorusunu onun göğsüne bir hançer gibi saplamadan önce ayaklarının yere basmasını ve soğukkanlılığını yeniden kazanmasını bekledi.

"Kontesiniz mi? Onunla tanıştığınızda nasıl tanıyacaksınız?"

"Bu konuda fazla düşünmedim." Yine ses tonundan konunun çok önemli olduğu anlaşılıyordu.
Bitti.

Ama Lucy değildi. "Çoğu erkeğin bu tür şeylerde başarısız olduğu yer burasıdır." "Başarısız mı?"

"Evet, başarısız. Tamamen. Siz erkekler hayatınızı nasıl bir kadınla geçirmek istediğinize yeterince önem vermiyorsunuz. Bunun yerine bir yarış atı seçer gibi seçmeyi tercih ediyorsunuz."

"Gelin seçmekte bundan daha fazlası var," dedi sıkıcı bir tavırla. "Nasıl yani?"

diye sordu masumca, sanki bu tür konular onu aşırıyormuş gibi. Yine de, onun kendisini bir tuzağa sürüklediğine dair en ufak bir fikri yoktu.

"Sanırım bir hanımefendinin soyunu sopunu göz önünde bulundurmam gerekecek," dedi ona, o kadar kendini beğenmiş bir tavırla ki Lucy neredeyse Rusty ve Sammy'nin hemen gelip onu bu yüce nutuktan kurtarmalarını dileyecekti. "Eğitimi kusursuz olmalı ve uygunluğunu, yüz ifadesini, toplum içinde kendini nasıl tuttuğunu incelemem gerekecek."

"Aynen söylediğim gibi. Tıpkı bir yarış atının seçilmesi gibi," diye

belirtti Lucy. "Hiç de aynı şey değil."

Durdu. "Kan bağıyla, eğitimle ve çizgilerinin dönüşüyle. Söylediğin bu değil miydi?"

Çeneleri birbirine kenetlendi, bakışları sabitlendi ve önündeki yola dikildi.

"Evet." "Tıpkı bir yarış atı gibi, lordum." Bununla birlikte, onu tekrar piste doğru çekti. ve sessizlik içinde yollarına devam ettiler.

Görünüşe göre Kont, planlarının eksikliklerinin gösterilmesinden hoşlanmıyordu. Ya da müstakbel gelininin Newmarket'taki bir Arap atıyla karşılaştırılmasından. "Bayan Lucy, göz önünde bulundurmayı ihmal ettiğiniz bir fark var."

"Bu ne olabilir ki?" diye sordu, ustaca ve silahşörlüğüne güvenerek Şaka.

Adam ona baktı, koyu renk gözleri kadının omurgasından aşağıya bir uyarı ürpertisi gönderen bir yoğunlukla yanıyordu. O şeytani gülümsemesini ona çevirdi, bir şeyi -ya da daha doğrusu birini- yutmak için aradığını gösteren bir gülümseme.

Tutkuyla.

Lucy omurgasından aşağı doğru akan titremeyi görmezden gelmeye çalıştı. Bu suçluluk ya da öfke değildi,

hatta korku. Ama başka bir şey. Bilmek bile istemediği bir şey.

En azından onunla değil. Çünkü Clifton Kontu ona bu şekilde baktığında, bu ona bir kadın olduğunu ve onun da çok yakışıklı bir adam olduğunu hatırlatıyordu.

Çok yakışıklı.

"Hiçbir zaman bir ata aşık olmadım," dedi. "Ama geleceğimi seveceğim Kontes. Hiç şüphesiz, aşksız evlenmeyeceğim."

Ve bu sefer Lucy tökezledi.

Bölüm 4

Lo-o-ve?" Lucy Ellyson kekeledi.

"Evet, aşkım." Clifton ona baktı ve konuşmalarının gidişatının değiştiğinden hiç şüphesi olmadığını anladı. Ya da daha doğrusu onu yüce makamından indirmişti. Pozisyonlarındaki bu ani değişim, Clifton'ın içinde onunla yumruk yumruğa dövüşmek için kötü bir arzu uyandırdı. "Hiç duydun mu?"

"Tabii ki duydum," diye tersledi. "Sen hiç aşık oldun mu?"

"Lordum, bu pek-"

"Uygun mu?" Omuz silkti. "Muhtemelen değil. Ama sana hatırlatmak isterim Lucy. bu sorgulama hattını başlatın."

"Hiç istemedim-" Bir nefes aldı. "Yani, beklemiyordum-" "Rüzgarların değişmesini mi?"

Hasır başlığının geniş siperliğinin altından gürültülü bir homurtu yükseldi.

Clifton gülümsedi. *Evlilik kılıcını bana doğrult, olur mu?* Oh, onu bir süre idare etmişti, ama şimdi... "Peki Lucy, hiç aşık oldun mu?" diye tekrarladı.

"Hayır. Kesinlikle hayır." Kadın ona baktı, dudakları sert bir çizgi halindeydi.

Ya bir adamı daha fazla bir şey denemekten men eden ya da o pembe dudakların birazcık açılmaya ikna edilip edilemeyeceğini görmek için ona meydan okuyan türden bir çizgi.

"Ayaklarını yerden kesecek bir swain yok mu?" Adam biraz daha yaklaştı; bu da onun şerefine,
Yerini korudu.

"Ben süpürülecek biri değilim, lordum," diye cevap verdi, sepetini birinden diğerine kaydırarak.
Önünde çürük bir barikat gibi asılı kalana kadar elini diğerine geçirdi.

Güzeldi. Gergindi.

Olması gerektiği gibi.

"Sanırım değilsin," dedi, aralarındaki sepete ve sonra da ona bakarak.
"Süpürülebilir, yani." Adam biraz daha yaklaştı ve bu sefer kadın hafifçe geri adım attı, sepet dalgınca parmaklarının arasından yuvarlanıyordu.

Malcolm, "*Onu etkilemeye çalış,*" diye önerdi.

Clifton da öyle yaptı ve ona kurt gibi gülümsedi.

"Bu da ne demek oluyor?" diye karşılık verdi, meydan okuyan bakışları diken diken olmuştu. "Ben *süpürülebilir* değil miyim?"

"Sadece siz bir erkeği bakmaya teşvik edecek türden bir bayan değilsiniz.
iki kez-"

"Lordum, ben kesinlikle-"

"Hayır, hayır, Bayan Ellyson, beni dinleyin. Eğer bir erkeğin size aşık olmasını istiyorsanız, iki kere bakması gerekir." Ve Clifton da öyle yaptı. Bir an durdu ve ona iyice baktı. "Sadece emin olmak için."

Kıpırdamadan durdu, elleri kalçalarında, kaşları birbirine çatılmıştı. Böylesine buyurgan, doğaya aykırı, balıkçı karısı gibi bir duruş onu soğutmalıydı. Tamamen.

Ama Bayan Lucy Ellyson'a gelince, içinde bir ateş yandı.

Yeşil gözlerindeki meydan okumadan. Köpüklü siyah saçları, Boadicea'nın kafir çelengi gibi güzel yüzünün etrafında yükseliyordu. Bir milim bile gevşemeye niyeti olmayan savaşçı bir bayan.

Kralları kızdıran, katıksız cüretleriyle kötü şöhrete ulaşan, bir erkeği rezervlerinin derinliklerine inmeye ve onun sevgisini hak etmek için tüm zekâsını kullanmaya zorlayan ateşli bayanlar.

Ancak yine de, bu şekilde durduğunda, rüküş ve çirkin elbisesinin donuk patiska kalkanının altında sakladığı kıvrımları ve kadınsı çizgileri ortaya çıkarmaya zorladığının farkında değildi.

Durduğu yerden bakıldığında Lucy Ellyson'ın kıvrımlı bir yük olduğuna şüphe yoktu. Sade bir sosyete kızı değildi, ikonik, heykelsi bir Orijinal de değildi. Hayır, o bir erkeğin başını döndürecek her yönden bir hanımefendiydi.

Daha doğrusu, kanını kaynattı.

Bu yüzden hiç aşık olmadığını söylediğinde, buna inanmakta zorlandı.

Ona sırtıttı, onu tamamen yeni bir ışık altında görüyordu, çünkü bir bayanı sırlarını vermeye ikna etmek için sadece flört etmekten başka bir yol daha vardı.

"Ne yaptığınızı sanıyorsunuz Lord Clifton?" diye sordu.
Bir adım daha geri.

"İkinci kez bakıyorum."

Lucy o anda Clifton Kontu'nun onu öpeceğini anlamıştı.

Ayrıca, böyle bir şey için onu bir sopayla dümdüz etmesi gerektiğini de biliyordu. bunu yapmasını istiyordu... ayak parmaklarına kadar, ki tam şu anda yıpranmış ve aşınmış botlarının içinde kıvrılmıştı.

O kibirli bir aptal, Lucy Ellyson. Ne düşünüyorsun?

Son birkaç dakika içinde, şımartılmış bir beyefendiden
Daha fazla bir şey.

Sevmeden evlenmem.

Bu sözler onun hakkında düşündüğü her şeye meydan okumuştı. Onları o söylememişti.
ne de heyecanlı, romantik bir açıklama yapmıştı.

Bu sözleri bir yemin olarak söylemişti, öyle ki evlilik için gerekli olan tüm asil düşünceler arasında aşkın tek karar verici faktör olacağını söylüyordu. Bu sözler, bu düşünce ona fısıldadı.

Kendi özlemlerini ateşledi, çünkü o da her zaman böyle bir aşkın hayalini kurmuştu. Lucy Ellyson cesur bir yüz takındı, dengesiz ailesi için istikrarın kayasıydı, ama derinlerde çok daha fazlası için bir açlık fokurduyordu.

Bir erkeğin onu tüm hatalarına ve aptallıklarına rağmen sevmesi... onu ona rağmen sevmesi
Ailesine ve alışılmadık yetiştirilme tarzına rağmen.

Onu seviyordu çünkü onu o güne kadar gördüğü en olağanüstü kadın olarak görüyordu.

Lord Clifton ona bir kez daha bakacağını söylediğinde... nefes alamadığını fark etti.

Çünkü onu inceleme tarzında bir şey vardı, sanki aradığı şeye sahip olabilirmiş gibi. Bu ve gözlerindeki karanlık, yakıcı tutku onu esrarengiz bir güçle ele geçirdi. İçinde bir ateş tutuşturdu, bir arzu ...

Tanrım, ne istediğini bilmiyordu.

Öpülmek dışında.

Ve bunu yapacaktı, çünkü ona yaklaşıyor, onu yakalamak için hareket ediyordu. Onu kendine doğru çekecek, dudaklarını onunkilere değdirecek ve beklenmedik bir esintide dans eden bir mayıs direğinin rengârenk kurdeleleri gibi baş döndürücü bir çırpınış içinde dönüp duracaktı.

Demmit, diye düşündü, bu adam nasıl bu kadar yakışıklı, bu kadar çekici, bu kadar arzu edilir oldu?

Onun koyu renk gözlerinin aslında derin, koyu bir mavi olduğunu ya da tehlikeli bir ateşle nasıl parladığını nasıl fark etmemişti? Çenesinin güçlü, kararlı çizgisini, omuzlarının komuta edici hattını, dudaklarının kararlı setini, ayrılmış ve bin yıl boyunca ona asla vermeyi düşünmediği tek şeyi ondan çalmaya hazır olduğunu nasıl görmemiş?

Bir öpücük.

Ama Lucy "nin umutsuzluğuna rağmen, bu altın an, bu rüya gibi şans -ilk gerçek öpücüğü- aynı zamanda Rusty ve Sammy "nin tuzaklarını ortaya çıkarmaya karar verdikleri andı.

Clifton zafer dolu bir an için Lucy Ellyson'ı tam istediği yerde yakaladığını düşündü. Şimdi şaşkınlıktan irileşmiş gözleri onunkilere sabitlenmişti ve tüm

Kendini onun bakışlarının çayır yeşili gölgelerinde kaybolmuş bulduğunda dünya eriyip gitmiş gibiydi.

Dolgun, olgun dudaklarıyla dikkati dağılmış, gür dudaklarının düşüncesiyle

Ve tam o anda, başının arkasında kör edici bir ağrı patlak verdiğiğinde tüm dünyası ileri doğru fırladı. Yıldızlar gözlerinin önünde canlandı ve bunlar kollarınızda güzel bir tülbent varken ve öğleden sonranın geri kalanının dizlerinizin üzerine çökerek, duyularınız körleşerek ve ağrıyan kafanızda sadece tek bir düşünce çınlayarak geçeceğini düşündüğünüzde hissettiğiniz türden değildi.

Dikkatinizin dağılmasına asla izin vermeyin.

Bu George Ellyson'ın hayatta kalmanın ilk ilkesiydi. Çalışma odasına girdikleri ilk günden beri Clifton ve Malcolm'un kalın kafataslarına vurduğu bir ilkeydi.

Dikkatinizin dağılmasına asla izin vermeyin.

Ve vardı. Hampstead'de. Tek şeritli bir yolda köye doğru yürürken. Ellyson'ın bu sözleri yaklaşık yüzüncü kez mırıldandığını duyduktan bir saat sonra.

Yine de burada dikkati çok dağınıktı. Böyle bir cilveleşme için düşünmeye bile hakkı olmayan bir kadın tarafından. Böyle bir an için.

Clifton sendeleyerek ayağa kalktı ve saldırganıyla

yüzleşmek için döndü. Hayır, saldırganlar diyelim.

Birkaç kez gözlerini kırptırdı, ta ki önündeki karmakarışık adamların iki ayırt edilebilir figüre odaklanmasını sağlayana kadar, en yakın olanı parlak kıvılcı ve gözlerinde ölümcül bir ışık olan iri yarı bir kabadayıydı. Etli pençesini Earl'ün karnına gömüp ciğerlerindeki rüzgârı savurmadan ve onu toz toprak içinde kış üstü yuvarlanmaya göndermeden önce hiç vakit kaybetmeyen ve hiçbir şey söylemeyen bir adam.

Demek böyle bir dövüş olacak, diye düşündü Clifton bir kez daha sendeleyerek ayağa kalkarken, gözlerindeki yıldızları silkeledi ve yumruklarını sıktı.

Oh, dikkati dağılmıştı. Bir an için.

Ama şimdi değildi. Ve bu iki adam onun tüm dikkatini çekmişti.

Lucy de sert toprak zemine, uzun zamandır unuttuğu sepetinin yanına düşmüştü. Yedi yaşında Bayan Fishwick'in Genç Kızlar Yatılı Okulu'ndan kovulmasına neden olan, babasının en sevdiği ifadeyi kullanarak küfretti.

Patavatsızlığı -öpücük değil, lanet- için endişelenmek yerine, neler olduğunu görebilmek için yüzüne düşen saç tellerini düzeltti.

Ve bu pek de hoş bir tablo değildi.

Rusty ve Sammy, Clifton'ı arkasındaki çitle ve hiçbir kaçış yolu olmadan sıkıştırmışlardı.

"Aman Tanrım," diye soluk soluğa kalmayı başardı. Kontun biraz savrulduğunu görmek istemiş olsa da, bu arzusu daha önce gerçekleşmişti...

Onu öpmeden önce. Onunla alay etmeden önce. Onu baştan çıkarmadan. Döndü masaları onun üzerinde. Dikkati o kadar dağılmıştı ki Rusty, Sammy ve babasının planlarını unutmuştu.

Peki ya şimdi? O başka bir şey söylemeye fırsat bulamadan, yani tüm bu olanları durdurabilecek bir şey söyleyemeden, Sammy içeri daldı.

Lucy gözlerini sıkıca kapattı. *Oh, izleyemiyorum. İzleyemiyorum.*

Çünkü bundan sonra ne olacağını biliyordu. Sammy kontu ayı gibi kavrayacak, sonra da Rusty iri yumrukları ve hızlı refleksleriyle şeytani hareketlerini kontun göbeğinde bir aşağı bir yukarı uygulayacak, kaburgalarını bir düzine yumurta kırar gibi kolayca kıracaktı.

Gerçekten zarar verecek kadar değil, ama yeterince ...

Kontun alçak ve tehlikeli bir sesle, "Hayır, yapamazsınız, sizi piçler," dediğini duydu. Bir hırsızın bacağını mutlu bir şekilde koparmadan önce bir çoban köpeğinin kükreyerek yaptığı türden bir uyarı.

Kirpikleri tam zamanında açılarak Sammy'nin uçuşunu, bir pire gibi savrulduğunu gördü. Koca adam sert bir şekilde yere düştü, havası bir anda dışarı fırladı ve Sammy'yi sersemlemiş bir halde kızın yattığı yerden çok da uzak olmayan bir yerde bıraktı.

Tecrübeli adamın yüzündeki şaşkın ifadeye baktı - bir tür "bu nasıl oldu?" şoku, gözleri başının arkasına yuvarlanıp yere düşüp bayılınca kayboldu.

Clifton Sammy'den kurtulmuş muydu? Hayır, diye düzeltti kendini, Sammy'nin işini bitirmişti. Lucy ürperdi, babasının kehaneti gözlerinin önünde gerçekleşiyordu.

Clifton'ın sıkıcı bir aptal olduğunu düşündüğünü biliyorum, ama bence seni şaşırtacak, Goosie.

Hâlâ ayakta duran iki adama baktı ve yutkundu.

"Oh, sende biraz rom şansı var, değil mi patron?" Rusty dedi ki Üstünlüğünü ilan etmeye hazır bir horoz gibi başını biraz geriye attı.

Ne yazık ki Rusty için bu küstahlık anı ona pahalıya mal oldu.

Çünkü Clifton bir asilzade gibi dövüşmüyordu - tüm kurallar ve Centilmen Jim düzeni, yumrukları yüksekte ve görünürdeydi.

Hayır, bir demircinin oğlu gibi dövüştü.

Rusty'nin orta kısmına kafa üstü daldı, ikisini de yere taşıdı, burada biraz yuvarlandılar, yumruklar havada uçtu, etli bir hedef bulduğunda sert bir pençenin acımasız gümbürtüsü, küfürler toz gibi yükseldi ve aniden her şey temizlendi, kavga telaşı anlık bir duraklamaya geldi.

Lucy "nin ağzı açık kaldı, daha doğrusu zaten açıktı, hangisi olduğunu bilmiyordu, çünkü Clifton Rusty "yi yere mıhlamıştı, sert ve tehlikeli yumruğu havada ve bir adamı durdurabilecek bir yumruk indirmeye hazırdı.

"Hayır!" diye bağırdı, ayağa fırladı ve Earl "ün elini yakaladı. "Ona zarar verme."

Vahşi gözlerle ve öfke dolu bir şekilde ona döndü. "Neden olmasın?"

Lucy'nin nefesi boğazında düğümlendi, çünkü daha önce hiç bu kadar öfkeli, bu kadar ateş dolu bir adam görmemişti... . Gözleri kötülükle parlıyordu ve parmaklarının altında, patlamak üzere olan muazzam gücünü zar zor kontrol altında tuttuğunu hissedebiliyordu.

Titredi ama kendini tuttu, babasının uyarısı onun telaşında yankılanıyordu düşünceler.

... *İyi bir muhasebe yapacaktır.*

İyi bir muhasebe mi? Bu yetersiz bir ifadeydi.

Onu şok etmişti. Onu neredeyse öpmeye ikna etmeyi başarmıştı ve şimdi.Tanrım!

Elinin parmaklarının altında şiddetli bir tutkuyla titremesi...
Bu onu ... şey, nasıl hissettirdiğini bilmek istemiyordu.

Çünkü içinden geçen tehlikeli arzular, o kolları etrafında hissetme arzusu, sert göğsünün onunkine dayanması, dudaklarının istediklerini alması, düşünülemez kadar hainceydi.

Özellikle de artık onun neler yapabileceğini tam olarak bildiği için.

Elini daha da geriye çekerek onu sürükledi. "Bu piçin ışıklarını karartmamam için bana iyi bir neden söyle."

"Aman Tanrım, lordum, bunu onun yapması gerekiyordu," diye mırıldandı. ve Rusty'yi adil ödülüne mahkûm etmek üzere olduğuna tamamen ikna olmuştu.

Clifton'ın yumruğu bir süre daha havada asılı kaldı, sonra gergin ve savaşa hazır kasları esneyerek onu silkeledi ve üzerindeki hakimiyetini kırdı.

Rusty Earl'ün altından sıyrıldı, sürünerek arkadaşının yanına gitti ve onu yuvarladı. Sammy inledi ve oturur pozisyona gelmek için mücadele etti.

"Ne oldu lan böyle?" Sammy şikayet etti, eli başına gitti, bir gözü çoktan şişip kapanmıştı. "Bana otobüs mü çarptı?"

"Bayan Lucy! Bir açıklama bekliyorum!" Clifton ayağa kalktı ve sepetinin yanına yuvarlanmış olan şapkasını almak için eğildi. Pantolonunun tozunu aldı, ardından parmaklarını saçlarında gezdirdikten sonra uzun boylu Kunduz yerine geri döndü. "Bunun anlamı nedir?"

Lucy gözlerini kırıştırarak ona baktı, çünkü o yine buradaydı. Aynı kibirli, Yarım saat önce aslanların önüne atmaya hazır olduğu bir adamı talep ediyordu.

Oh, bu daha iyi, Lucy, öpmek istediğin adamdan daha iyi.

"Şimdi bir açıklama bekliyorum!" diye emretti. Yine de hangisini yapacağını bilmiyordu.

Onu daha çok kızdıran şey, içine atlayabileceği bir vagon dolusu aslanın olmamasıydı.

ya da Rusty ve Sammy "nin gelişlerini sadece birkaç dakika erteleyemeyeceklerini anlar daha fazla.

Ama keskin tonu ve kaşlarını kibirli bir şekilde eğmesi Lucy'nin ondan tamamen nefret ettiği güvenli ve rahat dünyasına geri dönmesi için yeterliydi.

"Bence bu oldukça açık, lordum," dedi ve eteklerini silkeleyerek Rusty ile Sammy'nin toz içinde yenilmiş ve hırpalanmış bir halde oturdukları yere doğru yürüdü. Diz çöküp hasarı incelerken, "Bu adamlar sizi test etmek için tutuldu," dedi.

"Beni test etmek mi?" Clifton onun üzerinde bir düğ gibi dikiliyordu, o kadar mutlu bir şekilde reddettiği kendini beğenmiş, kibirli adamın her bir parçasıydı.

Ama şimdi? Öfkeli de olsa adamın yakışıklı yüzüne baktı. Kendisini öpmek üzere olan dudaklarına bir bakış attı.

"Evet, sizi test edeceğim." Önündeki zavallı adamlara bakarken ürperdi. "Aman Tanrım, Sammy, çok fena moraracaksın," dedi ona, uzanıp sert yanağına hafifçe dokunarak. Sonra Rusty'nin kanlı burnuna baktı. "Korkarım sen de pek iyi değilsin," dedi ona. Lucy ayağa kalkarak eteklerini tekrar silkeledi ve Clifton'a döndü. "Senin de burnun kanıyor. Ve gözün..." Onu görünce irkildi.

Elinin tersini yüzünde gezdirdi, dokunduğunda yüzünü buruşturdu ama bir beyefendinin tüm küstahlığıyla hiçbir şey yapmadı. "Önemli değil," dedi her zamanki soğuk tavrıyla.

Lucy kanmamıştı. "Yarın gözün kapandığında ve yaşlı Gertie'nin bile ilgisini çekecek kadar çürüklerin olduğunda bunu söylemeyeceksin." İçini çekti. "Pekala, sizi eve götürüp tedavi ettirmekten başka yapacak bir şey kalmadı."

Hâlâ sallanmakta olan Sammy'ye yardım etmeye gitti ama Sammy ona fazla geldi ve Sammy onun yanına yığıldı. Omzunun üzerinden bakarak şöyle dedi "Yardım etseniz iyi olur lordum, çünkü görünüşe göre ayakta kalan tek kişi ol."

"İşte oldu Sammy," dedi Lucy, mutfakta koşuşturarak ve zavallı adamın hırpalanmış yüzü için bir biftek uzatarak. "Bunun yardımı dokunur."

Dikkatle Kont'a bakmaktan kaçındı. Şu an için Sammy ne kadar şaşkın görünüyorsa o da o kadar şaşkın hissediyordu.

Clifton Kontu hakkında nasıl bu kadar yanılmış olabilir?

Daha iyi bir yargıya karşı, ona bir bakış attı ve adamın onu o sinir bozucu bakışlarıyla izlediğini gördü.

Onun ne düşündüğü ya da daha kötüsü, kendisi hakkında ne düşündüğü hakkında hiçbir fikri yoktu.

Umursadığımdan değil. Hem de hiç.

Sammy biraz inledi ve bifteği ona doğru sallarken başını salladı. "Gözü morarmış bir adamın bu kadar yaygara kopardığını hiç duymamıştım."

"Uzun zamandır böyle bir şey olmamıştı," diye itiraf etti Sammy, levhayı yavaşça kapanmış gözüne dayayarak.

Rusty homurdandı. "Hey sen, patron, böyle kabadayı gibi dövüşmeyi nereden öğrendin?"

Lucy sustu, çünkü Kont ilk darbeyi indirdiğinden beri sormak için can attığı bir soruydu bu. Bir kez daha omzunun üzerinden adamın masada oturduğu yere bakmaya cesaret edemedi, önünde bir bardak bira vardı. Önce Rusty ve Sammy'yi görmesi için ısrar etmişti, en kötüsünü yaşadıklarını iddia ediyorlardı.

Ki vardı. Ve onun fazlasıyla yetenekli ellerinde.

Yüce Tanrım, hayatında hiç Fransızlar için gerçekten korkmamıştı.

"Oh, evet," diye söze karıştı Sammy. "Senin gibi harika bir adam kavgaya mı?"

Clifton kıkırdadı. "Sıradan bir kavgacının elinden nadir bir eğitim aldığım söylenebilir," dedi onlara. "Büyüdüğüm yerin yakınlarındaki köyde bir kooperatifçinin oğlu tam bir kavgacıydı. Beni ve kardeşimi her zaman köşeye sıkıştırırdı. Sonunda onu nasıl alt edeceğimizi öğrenmek zorunda kaldık ya da tüm günlerimizi bir gözümüz kapalı geçirdik. Ve daha da kötüsü, babamıza neden sürekli kaybettiğimizi açıklamak zorunda kalırdık."

Rusty homurdandı. "Buranın delikanlısıyla aranı mı bozuyorsun? Senin havalı bir adam olduğunu sanıyordum. Ratter bize senin bir beyefendiden başka bir şey olmadığını söyledi."

Lucy irkildi, çünkü bundan sonra ne olacağını biliyordu.

"Ratter?" Kontun kaşları çatıldı.

Evet, bu soruyu sormak zorunda kalacaktı.

"Babamın takma adı," diye ekledi, bunun son olmasını umarak.

Ama Rusty ve Sammy için öyle değil.

"Evet, Ratter," dedi Rusty, kadehini sahte bir şekilde kaldırarak. "Dials'tan daha iyi bir adam çıkmadı. Arkadaşlarını unutacak biri değil. Yine de bizi yanlış yönlendirmek ona göre değil. Siz Londra züppelerinden biriyle hiç tanışmadım, özellikle de bir kontla, bitiremedim."

Lucy büyük rostoyu kesmeye geri döndüğünde, "İşte şimdi oldu," dedi onlara. "Size bu *"Londralı züppenin"* Clifton Kontu ve büyük olasılıkla bir yargıç olduğunu hatırlatabilir miyim-"

Kont da başıyla onayladı.

"-bu yüzden ikiniz de dillerinize dikkat edin."

"Yine de bir kont gibi dövüşmüyorsun," dedi Rusty, elindeki fincandan bir yudum alarak.
Önünde bir bira.

"Sanırım bilmiyorum," diye itiraf etti Clifton. "Ama hayatın sürprizlerle dolu olduğunu fark ettim."

Lucy, sahip olduğu en güzel pembe ipek elbisesine bahse girerdi ki adam ona bakıyordu, bakışları sırtını deliyordu, sorular ve suçlamalarla doluydu.

Cevap vermeye hiç niyeti yoktu. Bunun yerine bıçağını tekrar önündeki rostoya sapladı ve elinin titremesine aldırmadan ondan kalın bir biftek kesti.

"Peki senin gibi süslü bir adam köyün delikanlılarının etrafında ne arıyordu? güzel evinizde değil mi?" Sammy sordu.

"Biz - kardeşim ve ben - annesini ziyaret etmek için köye gitmeyi severdik. O benim üvey kardeşim ve annesi de yerel birahaneyi işletiyordu. Gençliğimin büyük bir bölümünü köyde aylak aylak dolaşarak geçirdim, bu da öğretmenimi çok üzdü."

"Hiçbir baykuş gözlü sana böyle vurmayı öğretmedi," dedi Rusty bardağını devirerek
konta doğru yöneldi.

"Hayır, yapmadı." Clifton ikisine de birer porsiyon daha bira doldurdu ve kendi fincanını doldurarak bitirdi. "Beni en büyük başarısızlığı olarak görüyordu."

Sammy ona, "Ah işte, bunun için endişelenme," dedi. "İkimizi alt edebilecek hiç kimse başarısız sayılmaz. Eğer istersen, her zaman bir üçüncüyü kullanabiliriz. Bu arada biraz iş yapıyoruz."

Lucy, "Lordlar Kamarası'nda oturan bir adamla konuştuğunuzu hatırlatmak isterim," dedi. Sonra ne yaptığının farkına varmadan Kont'a bir bakış fırlattı. Bakışları karşılaştı ve daha önce olduğu gibi tuzağa düştü.

Adamın derin mavi gözleri kararmış gibiydi ve Lucy gözlerini kaçıramıyordu. Lucy onun buyurgan sesini, kendisini incelerken ne düşündüğünü duyabildiğine yemin ediyordu.

Bu işin o kadar kolay çözüleceğini sanma, Lucy.

Bakışlarını kaçırdı ve kızartmaya geri dönerek tehlikeli bir gayretle onu kesmeye başladı.

Arkasından Rusty kıkırdadı. "Bana öyle geliyor ki baban sana öğretmesi için yanlış adama para vermiş lordum. Köyden bu delikanlıyı tutmalıymış. Dials'daki eski Bruno'ya benziyor. "Onu üye mi yaptın Sammy? Her zaman kavgaya hazır mısın? Daha kötü bir pislik sokaklarda hiç yürümedi."

Clifton, "Sana o kancayı öğretti sanırım," dedi ve et çatalının ucuyla uzattığı bifteği yakaladı. Yine de Sammy'nin yaptığı gibi şişmiş gözüne garip bir şekilde yerleştirdiğinde, uzanıp yeniden ayarladı, yerine oturttu ve elini nasıl tutması gerektiği konusunda yönlendirdi.

Ama bu bir hataydı, çünkü parmakları onun parmaklarına değdiği anda, o kıvılcım, onu kollarına aldığı anda, onu öpmek üzereyken yolda hissettiği o ateş, bir şimşek gibi içinden aktı, onu gafil avladı ve onu nefessiz bırakan bir farkındalıkla şok etti.

Bu kez ona bakmaması gerektiğini çok iyi biliyordu. Hızla dönüp lavaboya kaçtı; orada ellerini yıkayabilir, soğuk suyun Kont'un kışkırttığı istenmeyen ateşi söndüreceğini umabilirdi.

"Evet, öyle," dedi Sammy gururla. "Bunu beklemiyordun, değil mi?"

"Hayır," diye itiraf etti Clifton. "Ama ikinci kez işe yarayacağını sanmıyorum. Hiç böyle bir kanca görmemiştim."

"Pazartesi Moggs'u alaşağı etmek için kullandığın sihrin aynısı, değil mi Goosie? Onu bir güzel doğradın, değil mi kızım?" Sammy dizini tokatladı. "Dials'ın bu tarafında bizim kız Goosie'den daha iyi sağ kroşesi olan bir jöle yok."

Lucy irkildi, gözlerini kapattı ve sırtı hâlâ konta dönüktü. "Samuel Trouncer! Hiç aklımda yok-"

Sammy onun itirazlarını bir kenara bıraktı. "Ah, tam sana göre, Goosie. Tatlı olduğun kadar mütevazısın da." Kont'a döndü ve göz kırptı. "O güzel yüzün ve tatlı dudakların seni kandırmasına izin verme, patron. "Eğer senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan, buradaki kızımıza asla karşı gelemezsin. Seni bir saniye bile düşünmeden havaya uçurur. "Yaşlı Pazartesi'ye sor."

"Oh, bu kadarı sana yeter," diyerek kapıyı işaret etti. "Bir kelime daha ederseniz, Bay Trouncer, ve siz-" Lucy'nin tehdidi, göz ucuyla Clifton'ın kendisini izlediğini, tek kaşının kalkık olduğunu ve yakışıklı dudaklarında sinsî bir gülümseme olduğunu fark etmesiyle yarıda kesildi.

Alçak herif. Biraz oflayıp pufladı ve ondan uzaklaştı. Onun küçük düşmesini eğlenceli bulacaktı.

"Kardeşin, senin şu sol kesiğini nasıl yapacağını biliyor mu?" Rusty sordu, Konuyu değiştirmek.

Clifton durakladı ve bakışlarını ondan ayırdı. "Hayır, öyle değil. Ama sağ tarafını tercih ettiğini söylemezsem büyük bir ihmalkârlık yapmış olurum," dedi sırtıtarak ve üçü de kadehlerini komplocu bir şekilde kaldırdı.

Lucy ellerini havluya sildi, sonra kalçalarına götürdü. "Oh, şimdi her şeyi gördüm. Sizin gibi bir çift kaçak, bir güvercini alt etmek için avantaj arıyor. İkiniz de kendinizden utanmalısınız. Bir çift yaşlı adam gibi konuşuyorsunuz."

"Yaşlı adamlar mı?!" Sammy itiraz etti. "Dials'a geri döndüğümde şu anda olduğumdan daha kötü görünmek istediğimi mi sanıyorsun? Korumam gereken bir itibarım var."

"Ben de öyle, Goosie-girl," dedi Rusty. "Yenildiğimiz ortaya çıkmasına izin veremeyiz.
Bir erkeğin hatırlamaktan hoşlanacağı bir şey değil."

"Evet ve unutmak için de çok zaman harcıyor," diye ekledi ortağı. "Kanıtlar herkesin görebileceği şekilde suratının üzerindeyken değil." Yanağına dokundu, sonra acıyla yüzünü buruşturdu.

"Aynen öyle Lucy," diye söze karıştı Clifton. "Hiçbir erkek kendisinden faydalanılmasından hoşlanmaz. Yararlanıldığında da bunu unutmaz."

Kadehini ona doğru kaldırdı ama onun şerefine kadeh kaldırmadığını hayal etmek zorundaydı. Adam
ona bu olaydaki rolü hakkında tam olarak ne hissettiğini söyledi.

Ve onun da unutacak bir tip olmadığını.

Sürahiyi boşaltan Kont, eski hasımlarının elini sıkarak ve onlara iyi dileklerde bulunarak üst kata çıktı.

Lucy "nin belirttiğine göre, adam ona aynı nezaketi göstermemiştir.

Ama o gittikten sonra, önündeki bir çift kaçağa bakarak başını salladı.
"Babama dayak yediğini söyleyeyim mi?"

Sammy "nin gözleri kısıldı. "Seni durdurmadan önce babana senin ve o serserinin ne yapmak üzere olduğunuzu söylemeli miyiz?"

Sefil piç. Onu orada tutuyordu.

"Buna gerek kalmayacak," diye cevap verdi, yanaklarının ısındığını hissederek.

Rusty ona, "Sanırım bize normal ücretlerimizden biraz daha fazlasını borçlusun," dedi. "Bilirsiniz, çektiğimiz sıkıntılar için."

Lucy kendini tutmaktan başka bir şey istemiyordu ama bu iki fareye blöf yapılamayacağını biliyordu. Ceplerini doldurmak için bir fırsatın kokusunu almışlardı ve bu sefer kaybetmeyeceklerdi.

Hoşnutsuz bir iç çekişle dolabın yanına gitti ve eski mavi şekerliği indirdi. İçine uzanarak birkaç bozuk para daha topladı ve onlar tekrar ziyarete gelmeden önce şekerliğin yerini değiştirmek için bir not aldı.

"Ben de öyle düşünmüştüm, Goosie-me-girl," dedi Sammy sarı paraları onun açık eline bırakırken. "Söylememde sakınca yoksa, zaten senin tipin değil. Sen mantıklı bir jölesin. Güzel sözlerin ve tatlı konuşmaların seni etkilemesine izin verecek türden biri değilsin. farklı. Ama şimdi ve burada hatırlatmak isterim ki, o seni asla bizden biri gibi sevmeyecek."

Kapıyı işaret etti ve gittiler. Ondan ders almaya ihtiyacı yoktu. onlar gibi.

"Evet, Goosie, sadece söyle-" dedi Rusty, şapkasını çıkarıp ona arsızca göz kırparak ve Earl'ün attığı bifteği alıp cebine atarken, Earl onu kapıya kadar itti.

"Benim için endişelenmenize gerek yok," dedi onlara bahçe yolunda ilerlerken. "Onun gibilerin benim gibi bir kıza boş vaatlerden başka bir şey sunmayacağını biliyorum."

Oh, ama bir an için ...

Bir an için böyle şeyleri unutabilir ve Clifton Kontu'nun kendisine iki kez bakacağına kendini inandırabilirdi.

Kalbinin etrafına ördüğü duvarların ötesini görebilsin diye. ve onları ihlal edecek kadar cesur.

Bahçe kapısı Sammy'nin uyarısı gibi kulaklarında çınlayarak arkalarından kapandığında bile bakışları babasının harita odasının penceresine yöneldi.

Ama bu ona aşık olamayacağım anlamına gelmiyor.

Bölüm 5

Clifton gece yarısını çeyrek gece Bay Ellyson'ın harita odasından aşağı indi, kafası görev yöneticisinin kulaklarının arasındaki sınırlara tıktırmaya çalıştığı tüm bilgilerle çarpıyordu.

Ya da Rusty ve Sammy ile buluşmanın kalıcı etkileriydi.

Ve Lucy...

Artık bunu inkâr etmek mümkün değildi. Ona göre Lucy'ydi.

Bu düşünceyi bir kenara bıraktı. En azından denedi, öğleden sonrasının çoğunda olduğu gibi, o arsız muslin parçası tarafından kandırıldığı için öfkeden, ondan biraz daha hızlı yararlanmadığı için pişmanlığa geçti.

En azından o zaman, baş ağrısına ek olarak, onun tatlı, yalancı dudaklarını tattığını iddia edebilirdi.

Malcolm arkasından, "Cambridge "den beri bu kadar çok çalışmamıştık," diye mırıldandı. "Temple ya da Jack "in bizi işe almak için geldiklerinde tüm bu çalışmalardan bahsettiklerini hatırlamıyorum."

"Kimi kandırmaya çalışıyorsun? Sen hiç okul okumadın ki," Clifton omzunun üzerinden şöyle dedi. "Temple ve Jack'in ne dediğini hatırlayabilmek bir yana
O gece."

Malcolm sırtıttı. "Oh, güzel bir akşamdı. Temple'ın bordo şarabı konusunda çok iyi bir zevki var. Muhtemelen önümüze koyduğu her şeyi kabul ederdim, ne kadar kafam karışmış olsa da." Ama sonra Malcolm "un ilgisi daha acil endişelere döndü. "Lanet olsun, açlıktan ve susuzluktan kavruluyorum. Hangisini daha çok istediğimi bilmiyorum."

Clifton kabul etti ama bunu yüksek sesle söylemedi. Ev ürkütücü bir sessizliğe bürünmüştü; Clifton, Ellison'ların neredeyse sürekli olan kakofonisine alıştığını fark etmişti, bu da sessizliği daha da sinir bozucu hale getiriyordu.

Ve bu sessizlik gizliliklerini çok daha zorunlu hale getiriyordu, çünkü yanlış bir adım, sonunda ateşin yanındaki sandalyesinde uyuyakalmış olan Ellyson'u uyandırabilirdi.

Eğer adam uyanırsa, Earl adamın başka bir adamla ayağa kalkacağını düşünmezdi. Uzun bir "bilinmesi gerekenler" ve "aşırıya kaçtık mı" listesi.

Hayır, bu Clifton ve Malcolm'un beklediği fırsattı ve çok şey anlatan bir bakışmayı paylaştıktan sonra, adamın horladığı ilk anda kaçmışlardı.

Demmit, umarım o hancının ateşte hâlâ bir tencere çorbası vardır.

Clifton başıyla onayladı. *Ve iyi bir şişe bordo şarabı.*

Şansları varsa, diye düşündü Kont. Muhtemelen yarım şişe onu derin bir uykuya daldıracak kadar yorgundu; eve canlı dönme endişesi Lucy ve onun tatlı, öpülesi dudaklarının hayaliyle yarışmayacaktı.

Çünkü o anlarda, yolda ilerlerken, kızın becerikli eli onun kolundayken, kızın nükteli hazırcevaplığı onu bir hanımefendiyle sohbet etmek için alışlagelmiş sınırlı konuların ötesinde düşünmeye zorlarken, kendini ... şey, büyülenmiş değil, kesinlikle öyle değil, ama başka bir şey ...

Tıpkı onu öpmeyi düşünmeye iten şeyin ne olduğunu anlamadığı gibi. Güzel bir yük olmasının da bunda payı olabilir.

Sert kabadayılığının altında ateşli, tutkulu, güzel bir kadın gizleniyor.

Lucy, hiç aşık oldun mu?

Hayır. Kesinlikle değil.

Sesinde hâlâ yankılanan sadece inkâr değil, aynı zamanda sözlerinin ardındaki meydan okumaydı.

Sanki denemesi için ona meydan okuyordu. Onu baştan çıkarmaya, sırlarını açığa çıkarmaya, dudaklarının kilidini açmaya ve modası geçmiş elbisesinin altında gizlenen tutkuları ateşlemeye.

Bu aldatmacada onun sahte metresi olmasına izin vermek değil, onu gerçekten yatağına almak ve onu fiilen metresi yapmak.

Kalbiyle ve bedeniyle.

Clifton derin bir nefes aldı ve bu düşünceden kurtulmak için elinden geleni yaptı ama gözlerini açıp merdivenlerin geri kalanına baktığında, Lucy'den başka kim fuayede durmuş onu bekliyordu.

Elinde tepsi, yüzünde alaycı, meydan okuyan bir ifade ve tokalarından dökülen görkemli siyah saçları.

"Aferin beyler," dedi. "Bir kaçış alıştırması yaptığınızı ve babamın nihayet uykuya daldığı doğru anı bulduğunuzu mu tahmin etmeliyim?" Omzunun üzerinden şöminedeki saate baktı.

"Evet ve tam zamanında. Genelde şu sıralar uyukluyor. Merdivenlerden inerken dikkatli ol, son merdiven biraz engebeli," dedi o şımarık havasıyla, "yoksa akşam yemeğini yerden yersin."

"Babana göre," dedi Malcolm, "önümüzdeki günlerde umabileceğimizin en iyisi bu olabilir."

"Seni açlık hikâyeleriyle korkutuyor, değil mi?" diye sordu. "Tsk. Tsk. Genelde ikinci haftanın sonuna kadar acemileri Mısır'dan hikayelerle korkutmaya başlamaz."

Clifton ona, "Biz kolay kolay korkmayız," dedi.

"Biraz aklın olsa sen de olurdu," diye karşılık verdi. Bakışları yukarı kayd ve aynı hızla elindeki tepsiye geri döndü. "Ayrıca, bu gece boş bir mide endişen yok. Ben bunu hallettim."

"Düşündüğüm şey bu mu?" Malcolm, Clifton'ı dirsekleyerek geçti ve Lucy'nin yükünü hafifleterek tepsiyi ondan aldı.

Bunun için onun nadir, parlak gülümsemelerinden biriyle ödüllendirildi.

Clifton bunu daha önce düşünmediği için kendine lanet etti.

Ama yine de, iyi davranışlar onun aklına pek gelmiyordu. Binlerce farklı sebepten dolayı.

"Biz de tam gidiyorduk," dedi ona. "Bizim için zahmete girmene gerek yoktu." Birdenbire bu evden, ondan uzaklaşmak istedi.

"Kapa çeneni Gilby," dedi Malcolm, görünüşe göre Lucy'nin cazibesine karşı başışıklık kazanmıştı. "Eğer o yetersiz handa yemek yiyeceğimi düşünüyorsan, kokusunu alabiliyorken" -yine derin bir nefes aldı- "güveç?"

"Dana yahnisi mi?" Clifton ağzından kaçırdı. Kalın bifteğin Sammy "nin çukurlu yüzüne değdiğini hayal etti.

Adamın yüzündeki dehşeti görmüş olmalı ki, yüksek sesle bir nefes verdi ve bakışları yukarı doğru kaydı. "Bu öğleden sonraki biftekleri kullanmadım," dedi ona. "Onlar çocuklarla birlikte eve gitti... zahmetleri için ekstra tazminat."

"Evet, tabii ki. Asla önermem-"

Ama yine de vardı, değil mi? Aman Tanrım! Terbiyesine ne olmuştu?

Ona sırtını dönerek, dikkatini farkında olmayan kardeşinin daha minnettar izleyicilerine verdi. Malcolm'un salona geçebilmesi için kenara çekilerek tepsinin içindekileri işaretledi. "Fazla bir şey yok, sadece biraz taze ekmek. Bayan Kewin'in yaptığı bir puding ve biraz peynir. Sanırım birazdan Mariana elinde bir şişe bordo şarabıyla gelecek. Bordo şarabı seversiniz, değil mi lordum?"

Malcolm onun ikramını mutlu bir şekilde salona taşıırken, Clifton onun ani düşünceliliğinden çekinerek bir adım geri çekildi.

Tıpkı onun dudaklarına karşı dikkatli olması gerektiği gibi.

Malcolm tepsiyi masaya bırakırken, "En sevdiği," dedi. "Kendini beğenmiş bir pislik olmadığı zaman."

Lucy yine gülümsedi. "Denediğinde o kadar havasız olmayacak çünkü mükemmel bir
ya da Deli Jack gönderdiğinde öyle iddia etmişti."

Havasız mı? İşte yine oldu. Neden umursadığını bilmiyordu, çünkü kesinlikle Ama her seferinde ya sözleriyle, ya davranışlarıyla ya da küçümseyen bakışlarıyla fikrini belli ettiğinde, onun yanıldığını kanıtlamak için karşı konulmaz bir istek duyuyordu.

Çok yanlış.

"Peki ya bordo şarabın gecikmesi?" Malcolm soruyordu. "Belki ben yardımcı olabilirim."

Onun sorusunu geçiştirdi. "Bundan şüpheliyim. Tabii kilitler hakkında biraz bilginiz yoksa. Çünkü Mariana şarap dolabının kilidini açmakta çok zorlanıyor."

Bu açıklama Clifton "ın dikkati dağılmış düşüncelerini toparlamaya yetti. "Kilidi kız kardeşin mi açıyor?"

Parlak gözleri parlıyordu. "Evet, babam zaman zaman kilitleri değiştirmeyi sever, böylece yeteneklerini korur. Geçenlerde oldukça ustaca bir İsviçre tasarımı taktı ama şimdiye kadar onu atlattı, ama belki şansın yaver gider."

Bu evde dans ustaları ve menü dersleri olan bir hamam okulu yok. Adam gerçekten kızlarının hırsızlıkta uzmanlaşmasını mı istiyordu?

Bu sırada Lucy salona girdi ve omzunun üzerinden ona bir bakış attı. "Ne olacak lordum? Gururunuz mu yoksa mideniz mi?"

Malcolm içerideki masadan, Ellyson "ın öğleden sonra onlara verdiği öğüdü aktararak, "Bir yemeği asla es geçme, çünkü bir daha ne zaman bulacağını bilemezsin," diye seslendi. Malcolm bu tavsiyeyi ciddiye alıyordu, çünkü çenesinin altına bir peçete sıkıştırmış ve bir kaşık hazırlamıştı.

Rahat görünümlü odada iki kişilik bir masa vardı ve Malcolm'un karşısındaki boş koltuk doldurulmak için yalvarıyordu. Köşede, Franklin sobasının yanında bir başka masa daha vardı; yeşil çuhanın üzerinde bir kâğıt oyununun solmuş ve iyi kullanılmış tahtaları oturmuş, oyuncuların dönüp eli bitirmesini bekliyordu. Sanki onlar da Bayan Ellyson ve Lucy gibi onun ve Malcolm'un aşağı inmesini beklemişler gibi mumlar kısık ateşte yanıyordu.

"Uygun olmaz," diye midesinden gelen itirazları bastırmayı başardı; yahninin aroması, onu sunan kadın kadar baştan çıkarıcı bir şekilde duyularına yayılırken sabırsızlıkla homurdanıyordu.

"Uygun mu? Önünüze konan yemeği yememek mi?" diye sordu.

"Hayır," dedi başını sallayarak. "Bu-" Elini hafifçe aydınlatılmış odaya doğru salladı. Londralı bir başhemşireyi dehşete düşürecek türden bir gece yarısı ortamıydı. "Bir şeyler olmadan yemek yiyemezdik-"

"Bir çeşit ne olmadan?" diye sordu, elleri kalçalarına gitti.

Clifton derin bir nefes aldı ve kardeşine baktı. Hiç yardımcı olmadı, çünkü Malcolm kalın bir dilim ekmeği yağlamaya başlamıştı bile. "Genç hanımların beylerle yalnız yemek yemesi uygun değil. İtibarınızı zedeleyebilir."

Ona baktı. Hayır, daha ziyade sanki ikinci bir kafası çıkmış gibi ona bakakaldı. "Akşam yemeğini yiyebilmen için gidip Thomas-William'ı ya da babamı uyandırmamı mı öneriyorsun?"

Bu şekilde söylediğinde kulağa oldukça saçma geliyordu. Ama göremiyor muydu? onun iyiliğini düşündüğünü mü?

Lucy'nin arkasında, Malcolm kollarını göğsünde kavuşturmuş ve yüzünde şeytani bir gülümsemeyle sandalyesinde kayıtsızca oturuyordu. *Derin sulara düştün Gilby. Sana iyi şanslar.*

Ama o bir yanıt veremedi, ince bir el kolunun kıvrımına yapıştı ve onu öne doğru çekerek rahat odalarına girmekten başka seçenek bırakmadı.

Bayan Mariana Ellyson. Bir gemicinin kavrayışıyla.

Yanındaki salkım söğüt formuna inanmak zordu ama kız kardeşinin daha yüksek sesle sergilediği aynı inatçı kararlılıkla onu taşıdı.

"Bu kadar çekingen olmayın lordum," dedi neşeyle ve onu odaya çekti. Mariana onu Malcolm "un karşısındaki sandalyeye oturttu ve ardından bir kase güveç hazırlamaya başladı.

Ancak o zaman döndü ve onun yüzüne baktı. "Tanrım! Lord Clifton! Lucy size tuzak kurulduğundan bahsetmemişti. Bu akşam bu kadar sinirli olmanıza şaşmamalı."

Malcolm ona baktı. "Hampstead'de kabadayıların bulunabileceği kimin aklına gelirdi? Bunca zamandır burayı oldukça sıkıcı buluyordum Bayan Ellyson."

"Oh, Bay Grey, bu tür formaliteleri aştığımızı sanıyordum. Mariana, lütfen."

"Sadece bana Malcolm dersen," dedi.

"Memnun oldum! Hampstead'e gelince, artık sıkıcı değil, efendim," dedi Mariana ona. "Çünkü babamın dolabına başarıyla girdim ve çok güzel bir şişe bordo şarabı kurtardım. Bunu kutlamalıyız, çünkü babam sabah yeni kilidini alt ettiğim ve bordosunun içildiği için çok kızacak." Güzel küçük kız GiGeyi Malcolm "a uzattı, o da hızla açıp masadaki dört kadehi doldurdu.

Mariana kendininkini aldı ve tadına baktıktan sonra sırtıttı.

Malcolm da aynısını yaptı ve ilk örneklemeden sonra gözleri parladı. "Sana saldırmaya cüret eden o adamlarla sıramı savmak istiyorum Gilby," dedi. "Onları bir kez daha pataklamak, ha?"

"Oh, eminim göreceksiniz... yani onları göreceksiniz," dedi Mariana ona kendi uçarı tarzıyla. Sonra bir içki almak için durakladı ve sanki yaptığı gafın farkına varmış gibi konuşmayı hızla başka bir yöne çevirdi. "Tabii yeterince uzun kalırsan. Ara sıra yaşanan olaylar olmasa Hampstead'de hayat ne kadar sıkıcı olurdu. Geçen bahar Monday Moggs'un Lucy ile evlenmeye çalışması gibi."

"Ah, meşhur Pazartesi Moggs!" Clifton bu haber karşısında neşelenerek konuştu.

"Adını duydun mu?" Mariana sordu.

"Geçerken uğradım ama kız kardeşinize aşık olduğunu söylemedim." Clifton bakışlarını kendini aşka karşı bağışık ilan etmiş olan kadına çevirdi. "Benden bir şeyler saklıyormuşsun Lucy. Hiç aşık olmadığını söylediğini sanıyordum."

Yüzü parlak bir pembeye döndü.

Mariana kız kardeşinin utancını fark etmedi ya da görmezden geldi. "Tanrı aşkına lordum, Lucy o serseriye aşık değildi. Onu sadece onunla evlenmeyi kafasına koymuştu." Durakladı ve pek de sessiz olmayan bir şekilde, "Bayan Kewin'in deyimiyle, "mısırlanmış, salamura edilmiş ve tuzlanmıştı" dedi."

Clifton güldü. "Adam sarhoş muydu?"

"Tamamen atılmış!" Mariana söyledi. "Lucy'yi omzuna attı ve Mayday panayırının bir tarafından diğer tarafına taşıdı, orada bir pater-cove vardı - şu gezici papazlardan biri - çiftleri evlendiriyordu."

"Mariana!" diye itiraz etmeyi başardı kız kardeşi sonunda. "Kimse bunu duymak istemiyor hikaye!"

"Katılmıyorum," dedi Clifton, Mariana "nın bardağını yeniden doldurup ona geri uzatırken. "Bayan Ellyson, lütfen devam edin. Çok merak ediyorum. Kız kardeşiniz bu vicdansız Bay Moggs "tan nasıl kurtuldu?"

Malcolm, "Evet, anlat," diye teşvik etti.

Böylece neşelenen kız devam etti. "Sonunda Pazartesi Moggs Lucy yere düştü. Papaz yardımcısı ısrar etti-"

Lucy ellerini havaya kaldırıp odanın diğer tarafına kaçtı, gerçi sobaya daha fazla kömür eklemek için de olsa, çenesinin duruşundan kız kardeşini alevlere teslim etmekten çekinmeyeceği anlaşıyordu.

Mariana hiç utanmadan devam etti, "Sonra adam Lucy'ye Bay Moggs'la evlenmek isteyip istemediğini sordu, o da hayır dedi."

"Ama bu yeterince iyi değil miydi?" Clifton sordu.

"Hayır, Pazartesi günü Moggs onun itirazlarını görmezden gelmesi için adama fazladan para vermişti. Bu yüzden Lucy'nin başka seçeneği yoktu," dedi Mariana. "Adamın tam burnuna vurdu ve onu yere devirdi."

"Bu Bay Moggs'un aklını başından aldın mı Lucy?" Malcolm sordu.

Mariana güldü. "Başlangıçta değil. Önce papazı dümdüz etti."

"Papaz yardımcısı mı?" Clifton nefesini tuttu ve sandalyesinde dönerek ona baktı. Neden?
Böyle bir şeyi daha önce hiç duymamıştı. En azından bir bayanla ilgili.

Lucy ocaktaki yerinden kalkarak kendini savunmaya başladı. "Beni evli ilan etmek üzereydi! Onu durdurmaktan başka çarem yoktu."

Malcolm ve Clifton bakiştılar, sonra ikisi de gülmeye başladı.

Malcolm, "Çok beceriklisiniz, madam," demeyi başardı. "Ama ben Mr. Tüm bunların kurbanı Moggs muydu?"

"Oh, öyle," diye ekledi Mariana. "Papaz yardımcısının onu öldürmeyeceğine ikna olduktan sonra kalktı, Bay Moggs "un bir daha gelmeyeceğinden emin oldu." "Yani Bay

Moggs'a vurdunuz?" Clifton sordu.

"Ben sadece-"

"Oh, o bir susturucuydu lordum!" Mariana kız kardeşinin cevabını keserek haykırdı. "Sersemletici bir darbe."

Lucy yüksek sesle iç geçirdi, sanki başarısı yeniden anlatılmasını pek gerektirmiyormuş gibi. "Çok sarhoştı, o yüzden o kadar da zor olmadı," dedi odayı geçerken ve giderken eteklerini silkeledi. "Ya öyle olacaktı ya da Bayan Monday Moggs olacaktı." Tepeden tırnağa ürperdi.

"Zavallı Bay Moggs! O zamandan beri bu utanca katlanmak zorunda kaldı," dedi Mariana onlara. "Lucy tarafından alt edilmekten."

"Peki ya ben?" diye sordu kız kardeşi. "Herkes zavallı Bay Moggs için telaş içinde."

Malcolm öne doğru eğildi. "Ama Lucy, hiçbir erkek bir kız tarafından alt edilmekten hoşlanmaz. bir kız. Bay Moggs'un çok şeye katlanmak zorunda kaldığını söyleyebilirim."

"Kardeşimin iyi bir noktaya değindiğine inanıyorum," diye ekledi Clifton aceleyle. "Hiçbir erkek yenilmekten hoşlanmaz."

"O zaman kibirli bir şekilde bir bayan için neyin en iyi olduğunu bildiklerini varsaymasınlar. Burada sormak gibi bir şey."

Elleri kalçalarına gitti. Şimdiye kadar bunun ilk uyarı olduğunu fark etmiş olmalıydı ama kadın bu şekilde durarak ona meydan okudu. Daha önce kendisine açıkça meydan okuyan bir kadınla hiç karşılaşmamıştı ve bu durum onu tedirgin etmiş ve dünyayı eski haline getirmeye karar vermesine neden olmuştu.

Ayrıca, artık Monday Moggs hakkında konuşmuyordu. Onun hakkında konuşuyordu. Ve bu öğleden sonra neredeyse çaldığı öpücük.

Hayır, Clifton bu Moggs denen adam gibi kandırılmak üzere değildi. "Ve eğer bu Beyefendi sorsaydı, ona bu iyiliği yapar mıydınız?" Kadının

kaşları çatıldı. "Kesinlikle hayır!"

"Ah, ama aşk bir adama asla düşünmeyeceği şeyleri yaptırır. Hatta istemeden alır."

"O zaman o bir beyefendi değil," dedi sanki onu köşeye sıkıştırmış gibi. "Ayrıca, bir
Bir kadın bir erkeğin kendisine gerçekten aşık olduğunu ve onunla sadece oynadığını bilir."

Touché. Bayan Lucy'yi göster.

Ama Clifton henüz meydanı ona bırakmak üzere değildi. "Ve sizce Bay Moggs sadece seninle mi oynuyordu?"

Kaşları sert bir çizgiye dönüştü. "Pazartesi Moggs bana aşık *değildi*. O sadece yiğit ve kendi değeriyle dolu biriydi, ki bu değer de sızdıran bir kulübe, arabacılık işinde kullandığı sallantılı bir araba -kuzeyle güney arasındaki farkı bilecek kadar ayık olduğunda- ve kimin daha akıllı olduğunu hatırlatmak için düzenli olarak onu mıncıklama sağduyusuna sahip yaşlı bir at olduğunu belirtmeliyim."

Clifton gülümsedi. "Yani bir unvanı, mülkleri, bir geliri ve iyi huylu atlarla dolu bir ahır olsaydı, onu yere sermeyecek miydiniz? Hain planlarını gerçekleştirmesine izin mi verecektiniz?"

Dudaklarını birbirine bastırdı, çünkü şimdi onu tam istediği yere getirdiğini görebiliyordu.

Çünkü ikisi de biliyordu ki, bu öğleden sonra ondan bir öpücük çalmak üzereyken, Lucy Ellyson'ın gündemindeki son şey onun gün ışığını söndürmektir.

"Yapmayın Lord Clifton," diye açıkladı Mariana. "Bu pek de adil bir karşılaştırma değil.
Hangi kadın böyle bir adamla evlenmez ki? Lucy bile böyle bir adamla reddediyorum."

"Yapardım," dedi ama sesi pek inandırıcı gelmiyordu. Kesinlikle onun kulaklarına değil.

Mariana masaya dönerek, "Böyle bir şey olacak gibi değil," dedi. kaseleri ve tabakları dolduruyor. "Buraya gelmeye cesaret edebilecek pek fazla erkek yok. Çünkü Lucy'nin Pazartesi Moggs'a yaptığı gibi onların da gününü karartmasından korkuyorlar."

Kahkahalar küçük salonu doldururken, Clifton bu fikri eğlenceli bulmayan tek kişinin kadının kendisi olduğunu fark etti. Lucy gülmüyordu.

Ve o savunmasız anda, az önce gördüğü aynı ihtiyatlı ışığ ı gördü onu öpmek üzereydi.

Diğerlerinin sözünü kesen Clifton kadehini ona doğru kaldırdı. "Madam, kardeşim ve ben terbiyemizi unuttuk. Bu cömert ve lezzetli yemek için size teşekkür etmeliyim. Bize karşı çok nazıksınız."

"Duyduk duymadık demeyin," diye ekledi Malcolm. "Kardeşim haklı. Bize bu kadar güzel bir akşam yemeğ i vermişken, sizin sırtınızdan kendimizi eğlendirmemeliyiz - bu güveç çok güzel ve nezaketiniz için minnettarım."

Mariana da kadehini farklı bir övgü için kaldırdı. "Lucy "nin Lord Roche için yaptığı yahniye hiç benzemediğ i için şükretmelisin."

"Rahibe!" Lucy itiraz etti. "Sakin ol."

Kontun hafızasında daha önceki konuşmalardan bir parça canlandı.

... ve yahnisini dozlamak yok ... O Lord Roche değil ...

Clifton masanın üzerindeki tencereye ve önündeki yarısı yenmiş kâseye bir kez daha baktı.

"Kız kardeşin Roche'a ne yaptı?" Malcolm sordu.

Mariana güldü. "Her zaman çok kibirli ve kendini beğenmiş biriydi-"

"Daha ziyade kardeşim gibi mi?" Malcolm önerdi.

Mariana başını salladı. "Oh, kardeşin Lord Roche "tan çok daha yüksek bir mevkide, ama o kadar da..."

"Bir eşek mi?" Malcolm cevap verdi.

"Oh, evet, aynen öyle. Teşekkür ederim efendim," dedi, sanki ona müstehcen bir şey değil de bir fincan çay vermiş gibi. "Roche, dediğiniz gibi, tam bir eşekti, bu yüzden Lucy onun yahnisine ilaç verdi ve ertesi bir buçuk günü gerekli yerde geçirdi."

Mariana bir an için dudaklarını ısırды, gözleri parlıyordu. "Kısa bir süre sonra ayrıldı ve Londra'ya çok daha mütevazı bir adam olarak döndü. Bay Pymm "ın Portekiz "deki diğer ortaklarına hiç katılmadı."

"Olmamalıydı da," diye belirtti Lucy. "Korkunç bir utanç kaynağı olurdu. Herkes için bir risk olurdu."

Şimdi ağzı açık bakma sırası Clifton "daydı, önce Lucy "ye sonra da önlerine konan yahniye. Malcolm bile masadan biraz uzaklaşmıştı, bu beklenmedik akşam yemeği için duyduğu heyecan soğumuştı.

"Aman Tanrım," dedi Lucy, somundan bir parça ekmek koparıp tencerenin içine daldırdı. Sonra onlar izlerken ekmeği yedi. Dudaklarını silmek için peçetelerden birini kullanmadan önce "Bu iş görür mü?" diye sordu.

Sonra kâseleri yeniden doldurdu ve sabırsız bir vuruşla masaya bıraktı. Bordo şarabını kaptığı gibi köşedeki iskambil masasına çekildi.

Mariana çoktan sandalyesine yerleşmişti. "Kimin kartıydı o?" diye sormak için eğildi.

"Benim," diye ilan etti Lucy, aralarındaki atılmış olanlara başıyla işaret ederek. İki kız oyunlarına yeniden başladılar ve oyun yeniden başladığında iki adam tamamen unutuldu.

Clifton Roche'un kaderi karşısında biraz şok olmuş bir halde oturuyordu. Lucy Ellyson'ın onu ayıklaması, bir pislik olduğu için göndermesi... yani, bir pislik olduğu için.

Ve eğer bunda başarısız olursanız siz de ...

Omurgasında ender rastlanan bir huzursuzluk hissi belirdi ve ardından kulağına bir öneri fısıldandı. *Öyleyse git.*

Onunkine benzemeyen bir sestti.

İrkilerek ona baktı ve onu izlediğini gördü. O keskin, zeki gözleriyle. Bir dükü kıskançlıktan ağlatacak bir üstünlük havasıyla.

Bu öğleden sonra onu öpmesi için ona meydan okuyan bakışla aynı bakış.

O anda, göz açıp kapayıncaya kadar Clifton'ın kalbi sıkışmıştı. Duygusal bir bocalamadan değil, bu işgüzar müslin parçasına Roche olmadığını gösterme kararlılığından.

Clifton atalarının tüm asil zarafetiyle, sırf onun sinirlerini bozmak için başını ona doğru eğdi. Ama asıl yapmak istediği şey onun hakkında daha fazla şey öğrenmekti.

Sonra kız kardeşine baktı ve "Bay Moggs dışında başka hayranların var mı Lucy?" diye sordu. Tam da onun şüphelendiği gibi, Mariana -şimdiden ikinci kadeh şarabını içiyordu- aile sırlarını dökmek için fazlasıyla hevesli bir şekilde güzelce doldurdu.

"Bay Strout "un ofisindeki katip Archie "den başka kimse değil," diye söze girdi.

"Mariana!"

"Archie, Bay Strout'un ofisinde mi?" Clifton en kötü dedikoducu kadar masum bir şekilde sordu.

Mariana büyük bir mutlulukla onu izledi. "Bay Strout babamın Londra "daki avukatı. Babamla ilgili bir iği olduğunda, Bay Strout onu Archie ile birlikte gönderir. Lucy'den hoşlanıyor."

"Yapmadı!"

Mariana kız kardeşinin itirazını duymazdan geldi. "O zaman neden geçen Pazar günü burada işi olmadığı halde sana çiçek getirdi?"

"Evet ve üç gün boyunca aralıksız hapsirdim." Lucy sandalyesinde kıpırdandı. "Ve Archie Dışişleri Bakanlığı'nda bir pozisyon hayal ediyor ve beni etkilerse babamın ona yardım edeceğini düşünüyor."

"Kendi yerini kazanacak bağlantıları yok mu?" Malcolm sordu. "Yoksa o da başka bir Bay Moggs mu?"

Mariana başını iki yana salladı. "Aman Tanrım, hayır. Archie'nin bağlantıları çok iyi, ama Büyükbabam onun büyük bir aptal olduğunu düşünüyor."

Lucy, "Büyükbabası herkesin büyük bir aptal olduğunu düşünüyor," diye düzeltti.

"Yeterince doğru," diye iç geçirdi Mariana. "Ama sana aşık olacak kadar aptal olduğu için ona minnettar olmalısın."

"Harrumph! Kağıt mı oynamak istiyorsun yoksa

dedikodu mu?" "Şey, ikisi de." Mariana güldü.

Malcolm kıkırdadı. "Siz ikiniz Çarşamba gecesi toplantıya katılmayı planlıyorsunuz? Hancının karısı Bayan Turkel-"

"Turnpenny," diye düzeltti Mariana.

"Oh, evet, Bayan Turnpenny bize etraftan gelen tüm bayanların ve bayların Heath orada olacaktı."

Clifton başını kaldırdı ve Lucy'nin kaskatı kesildiğini, kartlarının elinde titrediğini gördü
bir an için. "Dans etmemeyi tercih ederim Bay Grey."

"Kız kardeşim çok kibar davranıyor, efendim," dedi Mariana, bakışları dikkatle kartlarına sabitlenmiş bir halde. "Kabul edilmediğimiz için katılamıyoruz."

Bu, halının üzerine bir gülle gibi düştü.

"Alınmadı mı?" dedi kardeşi. "Neden hiç alınmadı? Şu Moggs yüzünden mi? iş, çünkü bu zor görünüyor-"

"Malcolm!" Clifton azarladı. "Belki de bu bizi ilgilendirmez."

Mariana, "Hampstead "de bu herkesi ilgilendirir, o yüzden bir önemi yok," dedi. "Annemiz Kontes di Marzo olduğu için kabul edilmiyoruz." Bir an durakladı. "Evet, yüz ifadenizden onun kim olduğunu bildiğinizi görebiliyorum. Ve babam onunla hiç evlenmediği için, evlenebileceğinden de değil-" Bir duraklama oldu ve kız yüksek sesle bir "ah" çekti. Bacağını ovmak için uzandı. "Beni tekmelemene gerek yok, Goosie. Yakında gerçeği öğrenecekler. Bayan Turnpenny'nin onları henüz uyarmamış olmasına şaşırdım."

Clifton, "Yapmadı," diye ekledi.

Mariana omuz silkti. "Genelde varlığımızla herkesi rezil etmekten büyük zevk alır." Tekrar durakladı ve yüzünde ev sahibesininkine hiç benzemeyen bir ifade belirdi,

Sonra da taşralı ses tonunu mükemmel bir şekilde taklit ederek konuştu: "O kadının kızları! *Bizim* mahallemizde! Dikkatli olun beyler. *Dikkatli* olun!"

Malcolm onlara, "O halde mükemmel bir arkadaşlığınız var," dedi. "Çünkü benim annem de babamla evli değildi." Durakladı ve Clifton'a göz kırptı. "Bu da soylu kardeşimi aramızdaki en tuhaf kişi yapıyor, değil mi Gilby?" Mariana'ya sıırıttı. "Birbirimize destek olmalıyız, bizim gibiler. Ve asla korkmayın Bayan Ellyson, sizinle herhangi bir toplantıda dans eder ve herkesin gıpta ettiğı biri olurum."

"Bir toplantıya gitmek istemez misin?" Clifton Lucy "ye sordu.

"Ne yapmak istediğimin bir önemi yok lordum. Bizi kabul etmediler, bu yüzden bu fikri çok az düşündüm. Daha ziyade aya uçmayı dilemek gibi." Başını kaldırıp ona baktı. "Çabalarımı önümde duran şeye yoğunlaştırmaya çalışıyorum." Sonra başını çevirdi dikkatini tekrar kız kardeşine verdi. "Dikkatini vermezsen kazanmayı nasıl bekleyebilirsin ki?"

Bunun üzerine Mariana kız kardeşine muzaffer bir edayla gülümsedi, ardından elindeki kartları yere bıraktı. "Ha! Seni yendim, Goosie. Bu gece dikkatinin nerede olduğunu merak ediyorum."

"Gevezeliğın dikkatimi dağıttı, sanırım. Ayrıca, bu sadece geçici bir durum. "Lucy, atılan kartları bir araya toplayıp yeniden oynamaya başlarken ona şöyle dedi bir keskin nişancı becerisiyle karıştırın.

"Böyle dağıtmayı nereden öğrendin?" Malcolm da Clifton gibi onun kartları ustalıkla kullanmasından büyülenmiş bir halde sordu.

"Thomas-William," dedi, babasının hizmetçisini kastederek. "Babamla birlikte kıtaya seyahat ettiklerinde, Thomas-William diğér hizmetçilerle kâğıt oynardı-"

Clifton ve Malcolm birlikte, Ellyson'un bir başka özdeyişinden alıntı yaparak, "- çünkü hizmetkârlar genellikle efendilerinin işlerini kendilerinin bildiğinden daha iyi bilirler," dediler.

Bayanlar güldü.

Mariana, "Kız kardeşimin satışları gözlerini bu kadar kamaştırmasın," diye önerdi. Sonra göz kırptı Malcolm ve Clifton'a. "Çünkü bu şekilde hile yapıyor."

Şimdi öyle mi? Clifton, bakışlarını kartlarına sabitlemiş olan Lucy'ye baktı ama yanaklarındaki o belirgin pembe renk geri gelmişti.

"Söylediğin ne korkunç bir şey Mariana," dedi. "Hile yapmama ne gerek var, bu kadar kötü bir oyuncuyken?"

"Az önce seni yendim," diye karşılık verdi kız kardeşi.

Lucy, Clifton'ın hoşuna giden o kendini beğenmiş küstahlıkla, "Sadece şans," diye cevap verdi.

Onu.

"Şansa gerçekten inanıyor musun?" diye sordu Lucy'ye. Lucy neredeyse başını salladı

Hemen. Aslında çok çabuk. "Hayır. Bence kendi şansımızı kendimiz yaratırız ya da kendimiz alırız."

Durakladı, çünkü bu ifadenin Ellyson'ın atasözlerinden birinden başka bir şey olmadığını biliyordu. Lucy Ellyson'la ilgili her şey -evini yönetme biçimi, sırlarını saklaması, hatta aşkı reddetmesi- babasının alamet-i farikası olan aynı pratiklikle çınılıyordu, ama Clifton bunların hepsinin, tıpkı solmuş modası ve çirkin boneleri gibi, özenle inşa edilmiş aynı cephenin parçaları olduğundan şüpheleniyordu.

Gerçek duygularını, kalbini saklamak için büyük bir komplonun parçaları.

Önündeki tepsiye baktı, akşam yemeği "büyük olasılıkla aç oldukları için" lakayt bir havayla sunulmuştu ama gerçekte ne olduğunu biliyordu.

Bir özür ve barış teklifi.

Sırf bu nedenlerden dolayı bile Lucy onu büyülüyordu.

Bordo şarabı şişesine uzandı ve kendine bir bardak daha doldurmak üzereydi ki, göz ucuyla onun anlaşmayı bitirişini izledi. Ve bir hafta önce, bu tımarhaneye gelmeden ve Ellyson "un gözlemci olma derslerini dinlemeden önce fark edeceğinden şüphe ettiği bir şey gördü.

Dağıtımı yaparken parmakları ustalıkla hareket edip kartları masanın yeşil çuhasının üzerinde uçuştururken, kartların uçuşmasının neredeyse herkesin dikkatini onun destenin herhangi bir yerinden bir kart çekebileceğini fark etmekten uzaklaştırdığını fark etti.

Kadının ellerinden masadaki kartlara baktı ve başını hafifçe salladı. Adam ona baktığında, kızın gözleri tanıyarak irileşti.

Tam o sırada kız kardeşi tam da onun düşündüğü şeyi söyledi, çünkü kartlarını eline almış ve kendisine dağıtılan ele bakarak kaşlarını çatmıştı. "Hile yapıyorsun, Goosie. Eğer hile yapmaya devam edersen oynamayacağımı ilan ediyorum."

Lucy doğruldu ve kartlarını yeniden düzenledi. "Mariana, ne korkunç bir şey söyledin.
Hem de şirketin önünde. Asla aldatmadığımı biliyorsun."

Sonra yapmaması gereken bir şey yaptı. Ona kaçamak bir bakış attı ve gözleri buluştu.

"Şey, bilmiyorum," diye ısrar etti, başka tarafa bakıyordu, elleri artık eskisi kadar becerikli değildi. O
Kartlardan birini düşürdü ve titreyen parmaklarıyla neredeyse diğerlerini de deviriyordu.

Clifton'dan başka kimse onun dalgın hareketlerini fark etmemiş gibiydi.

Mariana herkesin duyması için, "Seni bir gün yakalayacağım," diye mırıldandı. "Seni yakalayacağım, Goosie. Yakalamadığımı gör!"

"Deneyebilirsin," diye karşılık verdi kız kardeşi. "Deneyebilirsin." Sonra Lucy ona baktı
Yine kendini tutamadı ve ona sırıttı.

Çünkü çoktan

yakalamıştı. Onu

yakalamıştı.

Lucy "nin nefesi boğazında düğümlendi. *Yapmış olamazdı. Hayır, blöf yapıyor olmalıydı... benimle alay ediyordu. Beni yakalamış olamazdı.*

Ama gerçek, alnının kibirli eğiminde, kare çenesini kesen sırtıışında tam oradaydı.

Clifton Kontu onu destenin ortasından bir kart çekerken yakalamıştı.

Bildiği dünya tersine mi dönmüştü? Önce Rusty ve Sammy'yi dümdüz etmişti, şimdi de bu mu? Karşısındaki bu adam kimdi, bu gizemli soylu adam?

Bu samimi akşam yemeğini hazırlamanızın nedeni bu değil miydi? Onu buraya bu çok uygunsuz karşılaşma için davet ettiniz, böylece ona bordo şarabı içirebilecek ve daha fazla sırrını keşfedebilecektiniz?

Yine de burada, kızın kendisine bir as dağıtması kadar kolay bir şekilde onunkini yontuyordu.

Oh, yüce Tanrım, kendini her zaman erkekler, karakterleri ve Pymm "ın onları seçtiği görevleri yerine getirme yetenekleri konusunda eşsiz bir yargıç olarak görmüştü ve şimdi bu!

Clifton Kontu. İlk bakışta tamamen değersiz, kibirli bir hata olarak gördüğü bir adam. Ve onu kandırmıştı. Gözlerini boyamış ve onu tamamen kandırmıştı.

Çünkü onun iyi düşüncelerini zerre kadar önemsemiyordu. Ya da onun gözüne girmek için. Ya da onun dudaklarından bir öpücük çalmanın ötesinde bir şey ...

Ne vardı?

Ondan daha iyi bir aşk anlayışı mı?

Ya biliyorsa? Alaycı küçük bir ses kulağına fısıldadı. Ya daha fazlasını biliyorsa?

Malcolm, "Kilit açmak ve kâğıt oyunlarında hile yapmak," dedi. Dudaklarını eliyle sildi. peçeteyi boş kâsesinin yanına koydu. "Siz ikiniz ünlü bir çiftsiniz."

Lucy'nin dehşete düşmesine rağmen Mariana hemen o boşluğa atladı ve hiç utanmadan, "Teşekkür ederim efendim. Babamıza teşekkür etmeliyiz, çünkü kendisi gibi eğitim almamız için ısrar etti, her ihtimale karşı kendimizi... ihtiyaç içinde bulduk diyelim." Saçından bir tokayı hafifçe çekip çıkardı ve sonra tekrar yerine soktu. "Yine de, eğer o dersleri almamış olsaydık, o harika bordo şarabını asla özgür bırakamazdım."

"Peki baban nasıl bir eğitim almıştı?" diye sordu Kont.

Lucy bu soruyu durdurmak için ağzını açtı ama Mariana umursamaz bir tavırla devam etti: "Seven Dials'da büyürken tabii ki. Londra sokaklarında çalışmış en iyi çataldı." Mariana eline bakıp bir sonraki kâğıdını oynamadan önce sanki az önce puding, hava durumu ya da ızgaradaki kömürlerin durumu hakkında yorum yapmış gibi kendini beğenmiş bir tavır takındı.

Misafirlerine babalarının suç işleyerek büyüdüğünü söylememek.

Lucy kartlarına konsantre olmak için elinden geleni yaptı ve kendine bunun önemli olmadığını söyledi. onların iyi fikirlerine. Hiçbir önemi yoktu.

Ve hayır, ona bakıp Mariana "nın vahyinin onu terk edip etmediğini görmeyecekti. Şok içinde ağzı açık kalmıştı. Hayır, yapamazdı.

"Baban bir ..." Bay Grey bunu kibarca söylemenin bir yolunu bulmakta zorlandı.

"Bir çatal. Bir foyst. Bir buzman. Bir dalgıç," diye ekledi Mariana, memnun bakışlarıyla

Lucy "nin dalgın atığına sabitlenmişti. "Özünde, beyefendi, bir yankesici." Önündeki kartı kaldırdı, sonra misafirlerine baktı. "Majesteleri onu yakalayana kadar öyleydi."

"Majesteleri mi?" Earl elindeki bordo şarabı neredeyse dökmek üzereyken

tükürdü. "Evet, Parkerton Dükü. Yaşlı olan, unvana sahip olan değil Şimdi. Deli Jack'in babası."

"Parkerton Dükü mü?" Clifton sanki bardağını tutacağına güvenmiyormuş gibi bardağını yere bıraktı. "Babanı bir cebi karıştırırken yakaladı ve bunun için onu astırmadı mı?"

Lucy "nin Mariana "nın en sevdiği kız kardeşi ya da en iyi arkadaşı olması

umurunda bile değildi. Onu masanın altından tekmeledi.

Sert.

"Lucy!" Mariana itiraz etti. "Neyin var senin? Bu acıttı! Ve eğer böyle bir dikkat dağıtmanın sana yardımcı olacağını düşünüyorsan, bilmeni isterim ki ben kazandım." Mükemmel elini göstermek için kartlarını yere bıraktı. "Hayır, hiç de değil," dedi ve Earl'ün sorusu. "Dük neden babamı astırmak istesin ki? O sadece on yaşında bir çocuktur." Sanki Clifton'ın büyük ihtimalle çok fazla bordo şarap içtiğini düşünüyormuş gibi bir cık, cık sesi çıkardı.

Malcolm güldü. "Çünkü Mariana, hırsızlık bir suçtur. Ve çocuk olsun ya da olmasın, cep karıştırmak idamlık bir suçtur."

Sanki hiç böyle bir saçmalık duymamış gibi güldü. "İyi bir şekilde kullanılabilecekken değil."

Kont her zamanki soğukkanlılığının bir kısmını geri kazanmaya çalışarak sordu: "Parkerton Dükü'nün babanızı hırsızlık yaparken yakaladığına ve onu gözetim altına almak yerine bu "yeteneklerini" iyi bir şekilde kullandığına inanmamızı mı istiyorsunuz?" O

Bunu Mariana'ya değil Lucy'ye söyledi, o delici bakışlarıyla doğrudan ona bakıyordu.

Kendini paspasa yapışmış bir kelebek gibi hissetti ama yine de cevap vermeyi başardı.

"Parkerton babamın akıl hocasıydı ve bunca yıldır bizim

velinimetimizdi." "Parkerton mı?" Clifton sanki onu doğru

duymamış gibi sordu.

Lucy dik oturarak, "Evet," dedi ona. Çünkü Kont'un şüphesi onu dürtmüştü. Gerçekten de utanacak hiçbir şeyi yoktu. Babası Kralına ve ülkesine iyi bir İngiliz'in tüm sadakatiyle hizmet etmişti. Zaman zaman babasının eylemleri hem ahlaki hem de yasal olarak sorgulanabilir olsa da, Britanya "nın düşmanlarını uzak tutmak için gerekli olanı yapmıştır.

Ve bunda utanılacak bir şey yoktu.

Mariana atılan kartları toplamaya, puanları saymaya ve dirseğinin dibindeki kâğıda eklemeye başladı. "Majesteleri babamı sokaklardan topladıktan sonra ona özel öğretmenler tuttu, Oxford'a ve ardından Büyük Tur'a gönderdi. Bu, babamın Dışişleri Bakanlığı kariyerinin başlangıcıydı." Kız kardeşine baktı. "Ah, Goosie, çocukken bize anlattığı hikâyeleri hatırlıyor musun? Mısır'da, Rusya'da geçirdiği zamanlar, kontesle nasıl tanıştığı hakkında harika hikayeler..." Bir an durakladı. "Oh, evet, ve Thomas-William'ı Fransa'da bir köle tacirinden kurtardığı zaman. Yatmadan önce bize anlattığı o muhteşem masalları hatırlıyor musunuz?"

Lucy kız kardeşine bir tekme daha atmayı düşündü, çünkü bordo şarap onu Bayan Kewin ve evde kalmış kız kardeşi gibi komşuları tartışırken gevezelik etmeye zorluyordu. "Evet, insana kâbus gördüren bir cinayet ve ihanet hikâyesi gibisi yoktur. Çoğu geceyi kötü rüyalarla geçirdiğinize inanıyorum," diye cevap verdi. "Ama bu pek uygun bir konu değil-"

"Uygun mu Lucy?" diye sordu Kont, şişeye uzandı ve Mariana "nın artık boş olan bardağını yeniden doldurmak için masaya geldi.

Sanki kız kardeşinin bir kadeh daha bordoya ihtiyacı varmış gibi. Zaten tarlada meleyen yaşlı bir koyun gibi tüm aile sırlarını dökecek kadar sarhoştü.

Kont durakladı, şişe Lucy'nin yarı dolu bardağının üzerinde duruyordu. "Söyler misiniz, bu ani edep kaygısı da neyin nesi?"

Lucy tedirgin bir şekilde kıpırdandı ve elini göğsünün üzerine koyarak onun dökmesini engelledi. cam. "Sadece babamın geçmişini başkalarıyla tartışması her zaman kolay olmuyor."

Ne zaman ki

şışeyi geri çekti, Mariana'nın dağıttığı kartlara uzandı ve tahtaları elinde topladı. Ama ona bakmadı. Çünkü onun, içinde kopan fırtınayı görmesini istemiyordu.

Lordum, bu konuda kolay değilim. Size karşı değil. Henüz değil...

Sana güvenmeden olmaz.

Adam hâlâ kart masasının önünde duruyordu ve Lucy onun varlığını sarsılmaz bir dağ gibi hissediyordu.

"Malcolm," dedi omzunun üzerinden. "Korkarım misafirliğimizi fazla uzattık. Hanımlar, mükemmel akşam yemeği için en içten teşekkürlerimi sunarım."

"Teşekkür ederim lordum," diye cevap verdi, hâlâ başını kaldırıp bakmak istemiyordu.
Ayağa kalk.

"Yataklarımızı aramanın vakti geldi de geçiyor bile. Korkarım sabah çok erken olacak," dedi.

"Ve Ellyson'ın o demmed kodlarından daha fazlası," diye mırıldandı Malcolm cevap olarak.
Ayağa kalktı, bordosunu boşalttı ve boş bardağı yerine koydu.

Mariana elindeki kartları yeniden düzenlerken, "Aslında kodlar Lucy 'nin," diye düzeltti. "Bu konuda oldukça zeki ama tüm övgüyü babam alıyor. Bu kodları aşk mektuplarına koyma fikrini ortaya atan Lucy 'ydi."

Lucy 'nin bakışları yukarı fırladı; kendini durduramadı. Ve orada kontu buldu Onu inceliyordum.

"Sen mi?" diye sordu. "Aşkı reddettiğini sanıyordum."

Ama o daha cevap vermeden Mariana gülererek, "Lucy mi?! Aman Tanrım, Nereden aklına geldi böyle bir fikir? Şunu bilmeni isterim ki kız kardeşim tanışabileceğiniz bir ruh."

Aman Tanrım, bu akşam bundan daha utanç verici olabilir miydi? Lucy kız kardeşinin Mısır'da... ya da Portekiz'de... ya da onu ateş hattına sokacak ve bir daha gevezelik etmesini engelleyecek herhangi bir cephede olmasını diledi.

Bunu yapmamasını sağlamanın başka bir yolu daha vardı.

Lucy masadan kalkarken kız kardeşine, "Sanırım çok fazla bordo şarap içtin, Mariana," dedi. "En iyisi bu akşamlık bu kadar yeter." Salondan çıktı ve elinde beyefendilerin şapkaları ve pardösüleriyle üç kez geri döndü, onları Malcolm ve Clifton'a doğru en ufak bir incelik göstermeden itti.

Malcolm, arsız şeytan, sırttı ve eşyalarını alıp kapıdan çıkarken ikisine de iyi geceler diledi.

Ama tabii ki Kont oyalanmak zorundaydı.

Paltosunu ve şapkasını aldıktan sonra hafifçe eğildi. "Lucy, sürekli bir sürpriz yapıyorsun," dedi. Sonra uzanıp elini tutarak, dudaklarına götürerek ve sırtına iffetli ve terbiyeli bir öpücük kondurarak onu şok etti. Sesi alçak ama dumanlı bir tutkuyla dolu bir şekilde, "Görünüşe göre senden öğreneceğim çok şey var," dedi. Sonra da kardeşini takip ederek gecenin karanlığına karıştı.

Ve Lucy Ellyson, onun sadece kodlarından bahsetmediğine dair belirgin bir izlenime sahipti.

Bölüm 6

Lucy kapıyı kapattı ve Clifton'ın gecenin karanlığında kardeşini takip ederken botlarının çıkardığı gümürtüyü dinledi. Ve onun iyice uzaklaştığını anladığı anda kız kardeşine döndü.

"Seni boşboğaz! Aklından ne geçiyordu?"

Tabakları ve bardakları toplayıp tepsiye koymakta olan Mariana omzunun üzerinden baktı. "Ne demek istiyorsun? Bu akşamın oldukça keyifli olduğunu düşünmüştüm." Durakladı. "Sen ve Lord Clifton'ın birbirinizle atışmanız dışında."

"Ben antrenman yapmıyordum," diye karşılık verdi Lucy.

Mariana "nın yanıtı kaşlarını çatmak oldu ama başka bir şey söylemedi. Bu onun

paçayı kurtarmasına izin vermedi. Lucy devam etti. "Onlara Pazartesi gününü

anlatmak

Moggs. Ve Archie. Ve hayatlarımız." Derin bir nefes aldı ve başını eğdi.

Ses. "Annem hakkında."

"Lucy, ne olduğunu anlamıyorum-" Sonra Mariana durdu, bakışları daraldı. Çoğu kişi Mariana'nın tıpkı Lucy'nin söylediği gibi geveze bir budala olduğunu düşünüyordu, çünkü annesinin kızıydı, ama aynı zamanda baştan aşağı bir Ellyson'du. Harfler ve diller konusunda belki Lucy kadar yetenekli olmasa da, sosyal kodların inceliklerinde ustaydı. Annelerini İngiltere'nin en zengin beyefendileri arasında koruyucular bulma konusunda rezil bir şekilde başarılı kılan da bu tür bir beceriydi. "Aman Tanrım! Lord Clifton'a aşık olmuşsun!"

Lucy dişlerini yutmak üzereydi. "Yapmadım!"

Tepsiyi ve tabakları unutan Mariana ileri atılarak kız kardeşinin etrafında dönmeye başladı,
ona dikkatle bakıyordu. "Hayır, sanırım öyle. Sende bir şeyler değişmiş."

Lucy kız kardeşini uzaklaştırmak umuduyla eteğini silkeleyerek odayı geçti ve büfeyi silmeye başladı. "Mariana, çok fazla şarap içtin. Benimle ilgili değişen bir şey yok. Lord Clifton'ı geldiği günden beri olduğu gibi kibirli ve iğrenç buluyorum."

Kız kardeşi parmağıyla çenesine dokunarak yerinde durdu. "Hayır, sende değişen bir şeyler var Goosie. Bugün onu köye götürdüğünde ne oldu?"

"Olağandışı bir şey yok," dedi bakışlarını başka yöne çevirerek. "Rusty ve Sammy üzerimize geldi yaşı meşeyi geçince."

Mariana bu yanıtı elinin tersiyle itti. "Evet, evet, o kadarını görebiliyorum. Ama söylemeliyim ki Kont o kadar da kötü görünmüyordu. Tek gözü mü morarmış? Zavallı Deli Jack'i hatırlıyor musun? Sanki bir yük vagonu tarafından ezilmiş gibi görünüyordu. Bence babama Rusty ve Sammy'nin geri çekildiğini söylemelisin."

Lucy hiç düşünmeden, "Ah, hiç de geri durmuyorlardı," dedi. Clifton tam boyuna kadar yükseldi, yüz hatları öfkeyle doluydu, yumrukları kare şeklindeydi ve savaşa hazırды.

Omurgasından aşağı bir ürperti geçti. Lucy bu ürpertiye üzerinden attı, çünkü adamın kendisini nasıl hissettirdiğini düşünmek istemiyordu - titriyordu ve içinde barındırabileceğinden hiç şüphelenmediği arzularla doluydu. Bunu nasıl yapmıştı? Dizlerini nasıl dövmüş ve kalbini nasıl çarptırmıştı?

Çünkü bu öğleden sonra size bir kahramanın neye benzeyebileceğini gösterdi...

"Kendini tutmuyor musun? Gerçekten mi?" Mariana omuz silkti. "Earl "ün bu kadar yetenekli-"

Yetenekli mi? Hayal edebileceğinizden çok daha fazlası ...

Lucy bunu yapmamak için elinden geleni yaptı. Düşünsenize... Kont beline kadar soyunmuş, kasları göğsünde düğümlenmiş... Hayır, onu bu şekilde düşünemezdi ... hiç de değil.

Kafasını kaldırdı ve Mariana'nın merakla kendisine baktığını gördü. "Bilmen gerekiyorsa," dedi Lucy, kız kardeşine bir haber vermeyi umuyordu, böylece külçesiyle mutlu bir şekilde yürüyüp gidecekti, "bu akşam dedikodudan başka bir şey yapmak istemediğin belli olduğu için, Rusty'yi ödülüne göndermesini engellemek zorunda kaldım."

O an bir anda gözlerinin önüne geldi.

Elinin parmaklarının altında şiddetli bir tutkuyla titremesi... bu onu ... oh, Tanrım ...

İçinden geçirdiği arzular -kollarının onu sarması, sert göğsünün onunkine dayanması, dudaklarının istediklerini alması- düşünülemez kadar tehlikeliydi.

Özellikle de artık onun neler yapabileceğini tam olarak bildiği için...

Mariana, sanki kız kardeşinin düşüncelerini okumuş gibi nefesinin altından ısıklık çaldı. "Oldukça güzel bir manzara olmalı. Kont'un çocukları ters köşeye yatırması." Sonra durakladı ve Lucy, dalgınca yeniden düzenlediği tabak tepsisinin önünde dururken onun düşüncelerinin karmakarışık olduğunu görebiliyordu. "Oh, Tanrım! Sanmıyorsun ki seni korumak için mi bu kadar erkeksi oldu? Bu olmalı! Ne kadar romantik!"

Lucy irkildi, çünkü kız kardeşi gerçeğe çok yaklaşmıştı. "Aman Tanrım, Mariana, bu tamamen saçmalık. Belli ki Kont'u yanlış değerlendirmişiz ve o daha önce tahmin ettiğimizden çok daha becerikli."

"Yani onu yanlış değerlendirdiğini ve Lord Clifton'ın sandığından çok daha iyi bir adam olduğunu mu söylemek *istiyorsun*?" diye düzeltti Mariana. "Sanırım beni kurtarmış olsaydı, ben de aynı şekilde fikrimi değiştirirdim. Özellikle de onurumu kurtarmak için savaşmış olsaydı."

Lucy gözlerini kapattı. Neden kız kardeşine onların mirasından biraz daha Annelerinin İtalyan tutkusundan ziyade babalarının pratik Ellyson tarafı mı?

"Benim fikrim pek-" Lucy savunmasını yaptı, ama Mariana hemen onun sözünü kesti.

Ka
pal

1. "-zor mu? Ona yemek pişirmişsin."

"*İkisine de* akşam yemeği pişirdim," diye düzeltti Lucy. "Çünkü akşam yemeğinde geç saatlere kadar çalış-"

Onun argümanı Mariana "nın teorisini zorlukla çürüttü bile. Kız kardeĞi sinsi bir gülümseme takınarak, "Babam akÇam geç saatlere kadar buraya gelen bütün beyefendilerle çalıĞır. Ve Lord Roche dıĞında hiçbir için özel bir yemek hazırladığını hatırlamıyorum. O da sizi köşeye sıkıştırmaya cüret ettiği için-" Mariana durdu, fincan tabağında tıkırdıyordu. "Bu Earl seni öpmeye mi çalıştı?"

Lucy itiraz etmek, yalan söylemek istedi ama bu onun kız kardeği, en yakın arkadaşıydı ve Mariana etrafı karıştırırken onu atlatmak mümkün değildi. Yine de denedi. "Hayır-hayır-hayır," diye kekeleydi. "O asla-"

Kız kardeğinin bakışları kısıldı. "Öptü! Seni öpmeye çalıştı." Fincanı yere bıraktı ve Lucy'nin etrafında bir kez daha dönmeye başladı. "Ve bunu sen istedin!"

EĞer Bay Pymm ve babamın biraz aklı olsaydı, Mariana "yı yurtdıĞına gönderirlerdi, çünkü tek bir gezide bir krallığın sırlarını ortaya çıkarabilirdi.

O zaman da gevezelik eden dilini nasıl tutacağını öğrenmesi gerekecekti. Lucy'nin kız kardeğinin şu anda yapmasını dilediği gibi. Ama artık çok geçti.

"Lucy Louisa Ellyson! Bugün o adama aşık oldun, değil mi?"

Clifton ona yetişirken Malcolm, "Vay, vay, vay," diye düşündü. "Senin de Bugün cazibeni keşfettim."

"Pardon?"

Malcolm biraz kıkırdadı. "Bu, ya da Lucy Ellyson senin aşağılandığını varsaydı. bir gün için yetti ve ateşkes ilan etmeye karar verdi."

Clifton başını salladı. "Neden bahsettiğiniz hakkında en ufak bir fikrim bile yok."

Malcolm, "Hanımefendinin fikrini değiştirdiği çok açık," dedi. "Ama her ne yaptıysan, Bunu yapmaya devam et, çünkü o akşam yemeği Londra'dan ayrıldığımızdan beri yediğimiz en güzel yemektir. Bu, diğer gözünü kapatmak için başka bir çift haydut bulman gerektiği anlamına gelse bile."

Clifton ona, "Sen ya delisin ya da düpedüz sarhoşsun," dedi. "O yemek bir yemekten başka bir şey değildi. Bunu yaptı çünkü..."

Şey, demmit, bariz olandan başka iyi bir neden düşünemedi. Bugün fikrini değiştirmişti.

Ya da diğer şaşırtıcı farkındalık. O da fark etmişti.

Onu kollarına almaya ve ondan bir öpücük çalmaya karar verdiği andan itibaren. Şimdiye kadar yaptığı en hoyratça şeydi ama Lucy Ellyson'da onu cesaretlendiren, hayattaki rahat konumundan çıkıp risk almaya kışkırtan bir şey vardı.

Parlak yeşil gözlerindeki meydan okuma ve kuşkulardan, acı veren arzuya kadar Onun nefis kıvrımlarını kendine doğru çekerken damarlarını doldurmuştu.

"Bunu yaptı çünkü...?" Malcolm dürttü. "Senin yaptığını söylemeye cüret edebilirim."
"Bugün onu etkilemeye çalışmaktan daha fazlasını yapmalıyım."

Clifton, "Yerinizde olsam bu işi bırakırdım," diye uyardı.

Ancak kardeşi o kadar kolay yönlendirilemedi. "Yolda ne oldu? Köy mü? Biraz hırpalanmış olman dışında."

"Kayda değer bir şey yok," dedi Clifton ona. "Tavsiyene uyduğum ve o kadınla bir anlaşmaya vardım. Belki de akşam yemeği teklifi benim şartlarımı kabul etmesinin bir yoluydu."

"Bayana şartlar mı sundunuz?" Malcolm dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle sordu. "Sana o morluğu verenin Lucy Ellyson olmadığına emin misin? Belki siz ve ünlü Bay Moggs bir birayı ve Bayan Lucy Ellyson'la olan birlikteliğinizin hüzünlü hatıralarını paylaşabilirsiniz-"

"Ne sarhoş saçmalığı," dedi Clifton. "Sanırım siz de Bayan Ellyson kadar sarhoşsunuz."

"Oldukça memnun bir şekilde," dedi kardeşi. "Ah, keyifli Mariana. Bu akşam tam bir bilgi pınarı değil miydi? Annelerinin Kontes di Marzo olması şaşırtıcı, değil mi?"

Şok edici, gerçekten, Clifton bunu söyleyebilirdi. Ama kendi nedenlerinden dolayı dilini tuttu. Çünkü Lucy'nin de annesi kadar tutkulu olduğunu keşfettiğini kardeşine nasıl söyleyebilirdi?

Malcolm onun sessizliğini fark etmemiş gibiydi ve devam etti, "Yaşlı Latchford ve Seawright geçen bahar kontes için düello yapmamışlar mıydı? Buxton'da, değil mi?"

"Evet, aynen öyle. Yaşlı aptallar! Latchford neredeyse seksen yaşında," dedi Clifton. "Ve Seawright ateş etmek için bastonuyla kendini dengelemek zorunda kaldı. Gerçekten de bu yaşta düello yapıyorlar."

Malcolm parmaklarını şıklattı. "Evet, evet, şimdi hatırladım. Latchford borçlarını ödemek için ısrar etti ve Seawright bunun *kendi* yükümlülüğü olduğunu iddia etti. Kontes di Marzo hala böyle bir tutkuya ilham verdiğiğine göre oldukça Incognita olmalı. Yine de kızlarını gördükten sonra, bir erkeği böylesine kendinden geçiren şeyin ne olduğunu anlayabiliyorum - hiç böyle gözler, böyle saçlar gördünüz mü?"

Clifton bir an için sahiplenici bir kıskançlık hissetti, ta ki Malcolm, "Mariana'yı şehirde hayal edebiliyor musun?" diye devam edene kadar. Başını salladı ve alçak sesle bir ıslık çaldı. "Ellyson'ın onu burada, Hampstead'de saklamasına şaşmamalı. Ama İtalyan bir kontes nasıl olur da Ellyson'ın yanına gelir? Bırakın adama iki kız doğurmayı."

"Bayan Ellyson'a biraz daha bordo şarap verin, sanırım öğreneceksiniz."

"Bunu yapabilirim," dedi Malcolm. "Belki de ona miras kalıp kalmadığını keşfedebilirim. annesinin tutkulu doğası."

"Umarım babasının acımasız mizacını miras almamıştır." Clifton, Lucy "nin keskin bakışlarını ve meydan okuyan bakışlarını düşünerek işaret etti. "Ya da Ellyson kızını içkiyle kandırdığını fark etmez."

Malcolm güldü, çünkü hiçbir zaman tedbiri elden bırakan biri olmamıştı. "Beni uyarıyor musun yoksa sadece kendine bir tavsiye mi veriyorsun?"

Clifton kardeşine baktı ve belki de sandığı kadar sarhoş olmadığını fark etti.

Gerçekte, belki de öyleydi. Kendini uyarıyordu.

Keşke bu öğleden sonra Lucy Ellyson hakkındaki gerçeği keşfetmemiş olsaydı.

Onun ilgi çekici, karşı konulmaz bir avuç olduğunu. Ve onu terk etmeyeceğini. Hampstead'e bir öpücük bile kondurmadı.

Bu, Ellyson evinden iki gözü de kapalı olarak gönderileceği anlamına gelse bile.

Ertesi gece ve ondan sonraki gece, saatler gece yarısını gösterdiğinde ve Bay Ellyson harita odasının köşesindeki büyük sandalyesinde uyuyakaldığında, Clifton ve kardeşi merdivenlerden aşağı indiler ve Bayan Ellyson'ın nezaketiyle onları bekleyen akşam yemeğini buldular.

Kont, ablasından çok büyük Bayan Ellyson'ın, nazik ve tüylü Mariana'nın kışkırtıcı olduğundan şüpheleniyordu, çünkü ilk doğaçlama akşam yemeğinden beri Lucy, babaları ya da Hampstead'deki yaşamları hakkında çok fazla bilgi vermeye başladığında geveze kız kardeşini kesmek dışında çok az şey söylemişti.

Ya da Lucy'nin önceki akşam nefesinin altında mırıldandığı gibi, "Seni Monday Moggs'la evlendireceğim," dedi.

Öte yandan, Mariana Ellyson doğuştan bir hikâye anlatıcısıydı ve dinleyicilerini eğlendirmeyi severdi.

Bu akşam Clifton bir kese dolusu şifreli mektubun çevirisini bitirmek için üst katta kalmıştı. Becerisinin ötesinde olan son satırlar onu durdurmuştu ama dikkatinin dağılması, onu iliklerine kadar ürperten bir önceki mektuptan kaynaklanmış olabilirdi.

Korkarım Bricknell'in akıbeti hakkında iyi bir haber yok. Güvendiğim yerel bir adama göre, Sierra de la Peña'nın hemen kuzeyinde yakalanmış ve ertesi sabah vurulmuş. Bu bölgeye gitmesi için yeni bir ajan atayın ve ...

Clifton kalemını yere bıraktı ve önündeki kâğıtları bir kenara itti. Kalemını kapattı. Bir adamın hayatını özetleyen satırlara gözlerini dikti.

Zavallı Darby Bricknell için ne bir tören ne de bir kahramanlık tantanası. Sadece raporda bir not.

Bir Fransız idam mangası tarafından vuruldu ve cesedi bir kenara atıldı.

Yeni bir temsilci atayın ...

Birdenbire Clifton "ın hayatındaki her şey daha önce hiç olmadığı kadar değerli hale geldi.
Hayal edilmiş.

Kral'a hizmet etmenin yiğitliğini hayal etmek bir şeydi, ama bu bağlılığın gerçekliğiyle yüzleşmek bambaşka bir şeydi.

Başını ellerinin arasına aldı ve Bricknell "in görüntüsünü silmeye çalıştı.
Vücut.

Kendi zayıf kaderinden.

Ya eve hiç dönmezse? Evet, miras bırakacağı bir amcası vardı ama Clifton House'u, toprakları ve insanları beceriksiz akrabasının bakımına bıraktığını düşündükçe içinde bir şeyler kasılıyordu.

Geçen öğleden sonra Lucy'ye ne demişti? Oh, evet, hatırladı.

"Müstakbel kontesimi seveceğim. Hiç şüphesiz, aşksız evlenmeyeceğim."

Geleceği o anda çok kesin görünüyordu. Kendinden çok emindi. Kendini beğenmiş bir şekilde kibirliydi. Ülkesine hizmet edecek, eve dönecek, aşık olacak, evlenecek ve karısı, çocukları ve toplumdaki yerinin tüm konforuyla çevrili malikanesinde günlerini yaşayacaktı.

Ama aniden... böyle bir geleceğin tartışılmazlığını bulamadı.

İspanya, Portekiz ve Fransa'daki çılgınlığa dalmadan önce bir varis olmasını sağlamak şöyle dursun, aşık olunacak biri olmadığı belli olan o gelini bulmak için bile vakit yoktu... .

Gözlerini kocaman açarak sandalyesine oturdu ve parmaklarını saçlarında gezdirerek bir iç geçirdi.

Peki ya Malcolm? Ya onu aptalca bir pazarlığa sürüklüyorsa...

Clifton bu düşünceyi bir kenara bıraktı. Kardeşinin yanında olmadığı bir hayatı düşünmek bile istemiyordu.

Önündeki belgeler bunun dikkate alması gereken bir olasılık olduğunu gösteriyordu. Çünkü bu belgelerde birliklerin hareketleri, çarpışmalar, kayıplar ve yardım talepleri yer alıyordu.

Son sevkியatta keşfedilecek daha çok şey vardı ama şifreyi çözebilmesi için yardıma ihtiyacı vardı.

Uyuyan akıl hocasına bakarken, adamı uyandırabileceğini ve Clifton "a mektubu deşifre etmenin yolunu kolayca gösterebileceğini biliyordu, ama sonra yine ...

Git ondan sana yardım etmesini iste.

Yardım istemek için bir bayana gitmek, şimdiye kadar düşünmesi için yetiştirildiği her şeye aykırıydı. Bu iş bir kadına göre değildi. Savaşlar ve casusluk erkeklerin işiydi, kadınların narin doğasına zarar verilemezdi.

Ve bir de Lucy Ellyson vardı; her türlü geleneğe meydan okuyarak, İngiltere'ye sadık ve namuslu bir İngiliz gibi hizmet etmek için babasının yanında yorulmadan çalışıyordu.

Bu, onu sıradan bir hanımefendiden çok eski büyük kraliçelere benzeten türden bir ruh azmi ve keskin bir zekaydı.

O senin hayatını kurtaracak, Clifton. Bir gün, seni hayal bile edemeyeceğin bir derinlikten kurtaracak.

Kelimelerin garip fısıltısı, kaderin eli gibi ruhunun üzerinde geziniyor ve omurgasından aşağı bir ürperti gönderiyor.

Aniden ayağa kalktı, neredeyse sandalyesini devirecekti. Ellyson'ın büyük koltuğunda uyuduğu köşedeki adam gürültüyle kıpırdandı, ama sadece bir anlığına horladı ve bir kez daha rüyalarında kayboldu.

Seni rahatsız eden nedir, George Ellyson? Kont yaşlı adama bakarken merak etti. Burada ülkesine elli yıl boyunca hizmet etmiş bir casus vardı, bunun otuz yılı kıtanın dört bir yanında sahada geçmişti. Maceraları ve kıl payı kurtuluşları efsaneydi, yaptığı ya da göz yumduğu tehlikeli, kirli işlerin söylentileri de öyle.

Yine de burada, Hampstead "in sessizliğinde, kendi şöminesinin yanında, kızları ve sadık hizmetçileriyle çevrili olarak dinlenmeye gelmişti.

Clifton, henüz deşifre edilmemiş belgeyi toplarken ve harita odasından çıkıp merdivenlerden inerken, "*Bırakın* da evime *döneyim*," diye dua etti. Ona bu sözleri söyleten korku değil, İngiltere'nin yeşil kıyılarına, Thames Nehri kıyısındaki malikânesine dönmek ve kendisinden önce pek çok atasının yaptığı gibi soyunu devam ettirmek için duyduğu derin arzuydu.

Ve bu hayatı paylaşacak bir kadın bulmak...

Bu düşünce onu duraksattı ve merdivenlerde durdu, aşağıdaki salondan gelen ılık cazip bir fener gibi parlıyordu.

O tam orada, eğer cesaret edebilirsiniz... .

Clifton böyle bir düşünceyi aklından uzaklaştırmaya çalışırcasına başını salladı.

Lucy Ellyson gerçekten! Kontesi. Ne saçma bir düşünce.

Yine de merdivenlerden inmeye devam ediyordu, kalbi uyanıyor ve biraz daha hızlı atıyordu. Sadece akşam yemeği için ne hazırlayacağını düşünmüyordu - şeytani derecede iyi bir aşçıydı - ama akşam ne getirebilirdi?

Dün gece dördü, o, Malcolm, Lucy ve Mariana, sabahın erken saatlerine kadar kâğıt oynamışlardı. Bir çift sivriyle oynamak gibiydi ama çok daha eğlenceliydi.

Mariana, gerçekten de kötü şöhretli Kontes di Marzo'nun kızı olduğuna dair her türlü kanıt ortaya koyarak çirkin bir şekilde flört etmişti. Hatta annelerinin son zamanlarda onlara gönderdiği kitapları ödünç vermeyi bile teklif etmişti - aşk sanatları üzerine Fransızca incelemeler - ve Lucy'nin yüzünde beliren kızarıklıktan, bunların genç hanımların yuttuğu sıradan romantik saçmalıklar olmadığını düşünmüştü.

Yine de, Mariana'nın çirkin maskaralıkları bir yana, daha önce hiç böyle bir gece hatırlamıyordu.
daha fazla gülmüş ya da son kartı bırakma konusunda daha isteksiz davranmıştı.

Ta ki o ortaya çıkarana kadar.

Kupa kızı.

Ve Lucy'nin utangaç bir şekilde ona gülümsediğini görmek için başını kaldırdı. Ona, sadece ona.

Bunu ona kasten mi yapmıştı, yoksa tesadüfen mi? Bunun bir önemi yoktu, çünkü o anda Clifton'ın on dördüncü kontu Justin Grey kendini büyülenmiş bir halde bulmuştu. Onun gözlerinde kaybolmuş, ağzı kurumuş, kalbi durmuştu.

Lucy Ellyson, George Ellyson'ın inatçı, kurnaz kızı olmaktan çıkıp tanıdığı en büyüleyici hanımefendiye dönüşmüştü. Bunu ona hemen o anda söyleyebilirdi ama onu tanısaydı, salonundan çıkarken ona gülerdi.

Ya da daha kötüsü, Pazartesi günü Moggs'a yaptığı gibi onu sepetledi. Ve Clifton'dan beri
Şu anda tek bir iyi gözü vardı ve bu riski almak istemiyordu.

O öpücüğü alana kadar olmazdı.

Bu aptallığa iç geçirdi ama sonra belki de Lucy Ellyson'ın neden Jack ve Temple'in Dışişleri Bakanlığı'na katılma teklifini kabul etmeye karar verdiğini sordu.

Lucy değil ama Londra'daki mevcut bayanlara bakmış ve onları sıkıcı bulmuştu. Bu idare edilebilir, düzgün hanımlardan biriyle evlenme ihtimali, Fransızlar tarafından yakalanmaktan daha kötü bir cezaydı.

Ama işte Lucy, nadir ve tehlikeli bir dünyanın kapı bekçisi gibiydi ve tek yapması gereken anahtarı ondan çalmaya cesaret etmekte.

O öpücüğü çal.

Merdivenlerin dibine geldiğinde son basamakta durakladı. Bu noktadan dört kişilik masayı görebiliyordu ama içeride sadece Mariana ve Malcolm vardı ve sanki birbirlerini yıllardır tanıyorlarmış gibi yemek yiyip sohbet ediyorlardı.

Lucy ortalıkta görünmüyordu, muhtemelen bu yüzden kız kardeşi, babasının Thomas-William'ın yardımıyla Paris'ten nasıl kaçtığına dair tuhaf bir hikâyenin ortasındaydı.

Kapı aralığında durdu ve Malcolm'un görüldüğü kadar kendinden geçmiş bir halde onu dinledi.

Mariana, "Babamı vuran Fransız ajan, Thomas-William'ın yakında olduğunu bilmeden onu ara sokakta ölüme terk etmişti," diyordu. "Thomas-William kaçabilirdi, çünkü öyle yapsaydı özgürlüğüne kavuşacaktı."

Malcolm güldü. "Yine de kaldı ve babana yardım etti."

"Babamın hayatını kurtardı," dedi. "Onu Paris'ten çıkardı ve bir gemi bulabilecekleri kıyıya götürdü. Babam bunların hiçbirini hatırlamıyor ama duyduğum kadarıyla canlarını zor kurtarmışlar. Bir köyde Thomas-William yetkililere yalan söyleyerek babamın Rus asilzadesi olduğunu, dükün karısıyla oynadığını ve hanımefendinin yatak odasından kaçmaya çalışırken vurulduğunu ima etmiş."

"Bir Rus asilzadesi mi? Ve yetkililer buna inandı mı?"

Mariana öne doğru eğildi ve bir komplocu gibi gülümsedi. "Babamın ateşinin çıkmasının ve tek konuştuğu şeyin Rusça olmasının yardımı oldu."

Malcolm güldü. "Fransız yetkililer onu ihbar etmediği için şanslı."

"Oh, hayır! O köyün iyi insanlarını kutsa. Thomas-William'ın hikâyesini ve babamın içinde bulunduğu tehlikeli durumu oldukça romantik buldular!"

İkisi de güldü ve Clifton kardeşinin saf sesinden etkilendi yüksek ruhlar. Malcolm bu eve o kadar kolay uyum sağlamıştı ki Clifton kardeşini kıskanıyordu.

Ne kadar çabalasa da, bir şey onu hâlâ geride tutuyordu.

Damarlarında yüzyıllardır akan Gri kan. Atalarının ağırlığı onu yerinde tutuyor, aile mirasını, mükemmel soylarını ve toplumdaki yerlerini özenle ve gerektiği gibi koruma yükümlülüğünü hatırlatıyordu.

Bir hırsızın kızına ve bir İtalyan Incognita'ya aşık olmayarak.

"Şimdi neden bahsediyor bu?" Lucy onun arkasından fısıldadı.

Neredeyse ceketinden fırlayacaktı, çünkü kız o kedi gibi becerisiyle üzerine gelmişti. "Baban ve Thomas-William'ın Paris'ten kaçtıkları zaman," diye fısıldadı.

Bakışlarını yukarı doğru çevirdi. "Hangi versiyon?"

Clifton Mariana "nın hareketli yüz hatlarına baktı ve gülümsedi. "Le Duc ve babanın Rus olmasıyla ilgili bir şeyler."

Lucy başıyla onayladı. "Bu onun en

sevdiği." "Bu doğru mu?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Babam Paris'ten İngiltere'ye nasıl gittiğini hatırlamıyor ve Thomas-William da geçmiş hakkında pek açık sözlü değil. Bu yüzden Mariana"-omuzlarını büktü-"hikayeye kendi süslemelerini katıyor."

"Malcolm eğleniyor."

"O zaman Mariana memnun olacak," dedi küçük, hüzünlü bir sesle. "Bu kadar dikkatli bir dinleyici kitlesine sahip olduğu pek görülmemiştir."

"Ama kesinlikle-"

Onu tam orada durdurdu. "Hayır, lordum. Mariana'nın geçen gece söylediği gibi, biz kabul edilmedik. Siz ve kardeşiniz şimdiye kadar sahip olduğumuz en iyi misafirlerimizsiniz."

"Annen yüzünden mi?" diye sordu usulca.

Kız kardeşine doğru baktı, bakışları daha uzaktaydı ve sonra başını salladı. "Bu ve tabii ki babamın üzü." "

"Baban nasıl ..." diye başladı. Ah, zahmet, insan böyle bir soruyu nasıl Soru? "Demek istediğim..."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bilmek istediğiniz şey, babam gibi bir adamın nasıl olup da evli bir İtalyan kontesle birlikte olduğu?"

"Evet, sanırım öyle," dedi.

Lucy gülümsedi ve hikâyeyi daha önce hiç duymadığı yumuşak bir tonda anlattı. Bu Bir çocuğun en sevdiği masalı anlatması gibi, bu masalda da gerekli tüm parçalar vardı.

"Annemiz çok erken yaşta, kendisinden yaklaşık otuz yaş büyük ve itibarsız bir kaba olan Kont di Marzo ile evlendirilmişti. Parkerton, Venedik'in liderlerinden biri olduğu için kontla ticari bir ittifak kurma umuduyla onunla görüşmeye gitmişti."

"İşte böyle tanıştılar," dedi Clifton.

Başını salladı. "Maskeli bir parti vardı ve babam da dahil olmak üzere tüm İngiliz birliği oradaydı. Odanın diğer ucundan annemi görmüş ve hemen vurulmuş." Durakladı. "İlk görüşte aşka inanır mısınız lordum?"

Başını iki yana salladı. "Pek sayılmaz."

"Ben de bilmiyorum," diye kabul etti. "Ama babam o anda kızın onun olacağını bildiğini söylüyor.

Ve gece yarısı, maskesi düştüğünde, onu aradı ama bulamadı. Bu yüzden, olduğu kişi olarak, kontun sarayında daha kapsamlı bir arama yaptı."

Clifton, "Evin içinden hırsızlık yaptı," dedi.

"Evet, tıpkı bir hırsız gibi. Kontesi de -kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu- yüksek bir balkonda, sırtı ona dönük bir halde buldu. Belli ki ağlıyordu. Kadın ona yaklaşmaması için yalvardı ama adam onun üzüntüsünün nedenini bilmekte ısrar etti." Lucy gözlerini kaçırdı.

"Sorun neydi?" diye sordu Kont.

"Kocasından dövülmüştü ve maskesinin düşürülmesi için kalamadı çünkü Herkes onun rezilliğini, yüzündeki ve boğazındaki morlukları görecekti." "Yüce

Tanrım! Bunu kocası mı yapmış?"

"Evet, çünkü Kont'a henüz bir çocuk doğurmamıştı. Daha önceki dört karısının da çocuksuz olmasına aldırmayan kont, sorunun kendisinde olamayacağına ikna olmuştu ve bu yüzden ..."

"Onu cezalandırdı."

Lucy başını salladı. "Babam ona neden gitmediğini sordu, ama kontun onu sanal bir tutsak olarak tuttuğunu, gözünün önünden ayrılmasına güvenmediğini ve bunun bile -partiden ayrılmasının- büyük olasılıkla onu daha fazla cezalandıracağını söyledi."

"Yani onu kurtardı," diye ekledi Clifton.

"Evet. Onu gizlice çıkarıp limandaki Parkerton Dükü'nün gemisine bindirdim. Parkerton babasının ne yaptığından habersizdi ve kontesi de yanlarına alarak akıntıyla birlikte yelken açtılar. Kontun karısının gemide olduğunu öğrendiğinde çok öfkelenmişti, ta ki onunla tanışana ve büyülenene kadar. Tıpkı babam gibi, tamamen ve bütünüyle."

"Annenin bütün bir lejyonu silahlarını bırakmaya ikna edebileceğini duydum." Lucy, "Kendine has bir tarzı var," diye kabul etti. "Mariana ona çok benziyor." "Yine de hikâyenin devamı var," dedi Clifton.

"Oh, kesinlikle, çoğu insan bunu biliyor olsa da," dedi omuz

silkerek. "Ben bilmiyorum," dedi.

Güldü. "O zaman sosyeteye yeterince girmemişsiniz demektir, çünkü yeni bir skandalın patlak vermediği ve Kontes'in bu skandalın tam ortasına düşmediği bir sezon yok. Fırtınanın gözünde olmayı seviyor."

"Senin gibi mi?"

Sonra, konu çok yakınlaştığında, çok kişiselleştiğinde her zaman yaptığı gibi, elindeki kâğıtlara başını sallayarak konuyu değiştirdi. "Babam gönderilerin harita odasından çıkmasını onaylamıyor."

Unutulmuş mektuplara bir göz attı. "Özür dilerim. Bilmiyordum. Ama bu son pasajlar için biraz yardıma ihtiyacım vardı ve düşündüm ki... şey, umdum ki..." Bir an durakladı ve ona baktı. Onun zeki gözlerine bakmaya cesaret etti.

"Yardı mı istiyorsun?" diye sordu, sanki onun böyle bir şey yapmasına şaşırması gibiydi.
Öneri.

Durdu ve önündeki kadına baktı, kadının bakışları bir meydan okuma ihtimaliyle parlıyordu. "Neden, evet. Son birkaç gündür oldukça sıra dışı biri olduğunuzu fark ettim..."

Sanki adamın gerçekten ne demek istediğini biliyormuş gibi temkinli bir şekilde geri adım attı. Ama gözlerinde bir kıvılcım, kollarında bir ürperti vardı.

"... bu tür şeylerde," diye ekledi aceleyle. "Bu kodlar ve benzerleri." "Evet, elbette, kodlarla," diye cevap verdi, bakışlarını başka yöne çevirerek.

Kadının rahatlamış mı yoksa sinirlenmiş mi görüldüğünü anlayamadı.

"Ve baban müsait değildi..." dedi, Mariana gibi gevezelik ederek ikinci kadeh şarabını içti.

"Evet, sanırım babam uyuyor-"

"Uyuyor ve ben de uyumak

istemedim-"

"Hayır, hayır, onu rahatsız etmemek en iyisi."

İkisi de salona baktı; Mariana ve Malcolm, Mariana'nın Bayan Kewin'den öğrendiği bir dedikodu üzerine gülüyorlardı. Kahkahaları odayı dolduruyordu.

"Belki mutfağa gidebiliriz," diye teklif etti. "Orası daha sessizdir." Sonra döndü ve evin arka tarafındaki mutfağa yöneldi - bazıları kaçtı bile diyebilirdi.

Onun kaçmasına izin verecek değildi.

Koridorda onu takip etti, topuklarının savaşa giden bir alay gibi kararlı tıkırtılarına kendi kendine gülümsedi.

Mutfak gölgeler içindeydi, köşedeki büyük masanın üzerinde yanan bir mumun tek ışığı ve ocaktaki kömürlerin parıltısı tek aydınlıktı.

Lucy sanki gözleri bağlıymış gibi odanın içinde ilerledi, ocaktan bir mum daha alıp masanın üzerine koydu ve okumalarına yetecek kadar ışık verdi.

Ama oturmak yerine ocağa gitti ve ısıtma odasından bir tabak çıkardı.

"Malcolm gecikebileceğini söyledi, ben de akşam yemeğini sıcak tutması için oraya koydum." Gülümsedi ve onun yanına oturdu. "Soğuk yemeklerden nefret ederim, ya sen?"

"Hem de çok," dedi. "Babanızın evini yönetmek konusunda gerçekten mükemmel bir iş çıkarıyorsunuz."

"Teşekkür ederim. Kontes gittiğinden beri bunu

yapıyorum." "Ne zamandı o?"

"Yaklaşık on yıl önce. Hampstead'e asla sığmazdı ve Hampstead onun için çok küçüktü. Bir gün buradaydı, ertesi gün ..." Lucy omuz silkti. "Hizmetçi olarak becerilerime gelince, ilk günlerde burada olmadığınız için şükredin. Öğrenmem gereken çok şey vardı. Şükürler olsun ki bu işte iyi oldum, çünkü babam öldüğünde bu benim geçim kaynağım olabilir."

"Baban öldüğünde mi?"

"Evet, tabii ki. O genç bir adam değil."

"Hayır, sanırım değil." George Ellyson yetmişli yaşlarındaydı. "Ama neden burada kalmıyorsunuz?"

Neden evlenmiyorsun?

Şarabın mantarını açıp ona bir bardak doldururken başını salladı. "Ev bizim değil. Parkerton'a ait. Yaşlı dük, babama yaşamı boyunca evi kullanması için izin verdi, ama o öldüğünde ev malikâneye geri dönüyor."

"Ama Parkerton asla-"

"Yaşlı dük belki. Ama oğlunun babasının ne yaptığı hakkında en ufak bir fikri bile yok." "Casusluktan mı bahsediyorsun?"

"Evet." Sonra güldü. "Jack, aziz babalarının 'alt sınıflarla düşüp kalktığını' düşünmenin kardeşini felç edeceğine yemin ediyor." Şimdiki dükün, kardeşinin Thistleton Park'ta ne yaptığını bilse nasıl kriz geçireceğini hayal edebiliyor musun? Kaçakçılığı umursamayabilir ama casusluğu?" Kadın ürperdi.

"Şu anki dük hiçbir zaman Deli Jack'in kahramanca ya da başka türlü maskaralıklarının hayranı olmadı." Clifton gülümsedi, çünkü şimdiki Parkerton Dükü titiz ve yüce fikirleriyle ünlüydü.

"Kesinlikle," dedi Lucy ocağın başına dönüp onu düzeltmeye çalışırken. "Hayır, babam öldüğünde Mariana ve benim dünyada kendi yolumuzu çizmek zorunda kalacağımızı kabul ediyorum."

"Ama kesinlikle Jack ya da Templeton'a sorsaydınız-"

Ona doğru sertçe döndü. "Hayır. Mariana ve ben bağlantılarımızı asla bu şekilde kullanmayız. Bir Ellyson asla sadaka almaz. Ekmeğimizi kazanırız." Ürperdi, sanki böyle bir iyilik istemek çok yakın bir şeymiş gibi...

Anneleri gibi olmaya çok yakın. Kirasını ve benzerlerini ödemek için erkeklerden iyilik ve para alıyor.

Ve bu pazarlıkta, düzgün toplumun küçümsemesini kazanıyor.

Uсталıkla konuşmayı farklı bir yöne taşıdı. "Eğer her şey başarısız olursa, mükemmel bir kahya olurum. Yine de Mariana "nın güzel yüzünün, iyi bir soydan gelmememize rağmen ona iyi bir evlilik bahşedeceğine dair umutlarımı koruyorum. Bu şekilde, eğer bir iş bulamazsam, onun evinde işe yarayabilirim."

"Dürüst ve idareci tavrınızın size iyi hizmet edeceğini tahmin ediyorum," dedi, Çoğu bayanın böyle bir şekilde tanımlanmaktan üzüntü duyacağını bilerek.

"Teşekkür ederim," diye cevap verdi, onun sözlerini bir kınama olarak değil, övgü olarak kabul etti. vardı.

Hiç sormadan önündeki kâğıtları bir tabak ekmek ve tereyağıyla değiştirdi ve deşifre etmeye başlamak için yerleşti.

Sorunu bulması uzun sürmedi.

"Lanet olsun," diye mırıldandı nefesinin altında.

"Affedersiniz?" diye sordu, akşam yemeğinden başını kaldırıp Kontes ve onun olağanüstü kızları.

"Oh, özür dilerim, lordum," dedi.

Hayal mi görüyordu, yoksa Lucy Ellyson kızarıyor muydu?

"Sadece bu tamamen karışık. Sanki çok aceleyle yazılmış ve hangi kodu kullanacağını hatırlamamış gibi." İç geçirdi ve satırları taramaya devam etti.

"Eli tanıdın mı?"

"Evet, Darby'nin." Başını iki yana salladı. "Sevgili adam. Biraz sinirli olsa da Baron Risby'nin üçüncü oğlu. Acaba onu bu hale getiren nedir?"

"Darby?" Clifton başardı. "Darby Bricknell?"

"Evet. Wyton Kontu'nun kızıyla nişanlı. Darby'nin saçmalıklarına katlanacak kadar sabırlı bir yaratık. Onu tanıyor musunuz?"

"Hayır," diyebilirdi sadece, ağzı kurumuştı, iştahı kaçmıştı.

Ayağa kalkarak büfeye gitti ve bir kalem ile mürekkep getirdi. Boş bir sayfa alarak kelimelerin yerlerini değiştirmeye, harfleri şaşırtıcı bir düzende değiştirmeye başladı. Ama sonunda pasajı yazmayı başardı.

"Bunun doğru olduğunu nasıl biliyorsunuz?"

"Çünkü kodu ben yazdım," dedi. "Gerçi Darby burada çok acele etti ve yanlış sayı dizisini yerine koydu. "Bu yüzden kafa karıştırıcı. Yine de nedenini anlayabiliyorum. Fransızların kendi mevzilerine yaklaştığını ve Marsilya'da bir hain olmasından korktuğunu yazıyor. Bize ihanet eden kişiyi durdurması için Larken'ın gönderilmesini istiyor."

Clifton'ın kanı dondu. "Bize ihanet ediyor."

"Öyle mi? Hayır, Darby yazabilir. Bu konuda emin değil. Babam asla zıpla-"

Bunu neden yaptığını, kelimelerin neden ağzından çıktığını bilmiyordu. "Darby öldü,
Lucy. İhanete uğradı. Bu konuda "belki" diye bir şey yok."

Onun yanında durdu. "Hayır, öyle değil. Bunu onun yazdığını görüyorsun. Onun elini tanıyorum."

"Ama paketteki tek mektup bu değildi," dedi kağıtları karıştırarak ve tüm hikayeyi anlatanı çekip çıkarmak.

Ondan aldı ve satırları hızla taradı. Sayfanın sonuna geldiğinde elleri titriyordu. "Darby kayıp mı oldu?" dedi, sesi boğuk bir fısıltıya dönüşmüştü. "Hayır, buna inanmayacağım. Bunu yanlış tercüme etmişsin. Çevirmiş olmalısın."

Aniden ayağa kalktı ve masadan uzaklaştı. "Bu sık sık olur. Kötü haberlerin söylentiden başka bir şey olmadığı ortaya çıkar ve bir ay kadar sonra gerçek... gerçek..."

Clifton da ayağa kalktı, çünkü kadının sesindeki titreme yüreğini burkmuştu.

"Buna izin vermeyeceğim," diye açıkladı. "Darby olmaz. Hiçbiri olmaz. Ne ... ne ..."

Başını kaldırıp ona baktı, yüz hatları gerilmişti, gözleri henüz dökülmemiş yaşlarla doluydu.

Sen değil... sözleri haykırıyor gibiydi.

"Buna izin vermeyeceğim," diye devam etti.

"İzin vermeyeceğim." Ve sonra onun daha önceki endişelerinin yanlış olduğunu kanıtladı. Çünkü Darby'nin kaybının yasını tutacak biri vardı.

Lucy Ellyson ellerini yüzüne bastırarak İngiltere'nin kaybettiği adam için ağladı.

Ve bunun babasının öğrencilerinden biri için ilk kez gözyaşı döküşü olmadığından da kuşkusu yoktu.

Sonuncusu da olmayacaktı. Ta ki bu kanlı savaş sona erene kadar.

Lucy ağlamamak için elinden geleni yaptı ama Clifton "ın ifşası dünyasını alt üst etmişti
Baş aşağı.

Darby kadar iyi bir ajan ölebilirse, o zaman hepsi risk altındaydı.

Tabii ki bunu biliyordu. Rusty ve Sammy'ye gösterilmemesi gerektiğini bildiği gibi biliyordu.

Gümüşleri sakladığın yer. Ama bu onun çok fazla zaman harcadığı bir şey değildi. Babasının evinden gelip giden erkekleri düşünüyordu. Darby gibi bazı beyler, çok iyi bir öğrenci ve ilgi çekici bir kişilik olduğu için hafızasında yer etmişti.

Ya da Jack, Templeton ya da Larken gibi kendi sebepleri için hizmet eden, yetenekleri onları Dışişleri Bakanlığı'nın seçkin hizmetine iten şeytanlar tarafından bilenmiş adamlar.

Babasının onları eğitmesine yardım etti, eve gönderdikleri mektupları okudu, seyahatlerini üst kattaki harita koleksiyonundan takip etti, onlardan aylarca haber gelmediğinde endişelendi ve sonunda bir not uzun bir ittifaklar dizisi ve küçük mucizeler yoluyla Hampstead'e ulaştığında sessiz bir kutlamayla bir kadeh şarap içti.

Ama Darby? Darby olmaz! Ailesi, nişanlısı. Bir gelecek planlamıştı. avukat. Ve şimdi hepsi gitmişti.

Bir Fransız idam mangasına yenildi.

Lanet olsun Fransızlara, diye haykırmak istedi. Bonaparte'ın ve onun kutsal olmayan hırslarının canı cehenneme.

Yumruklarını sert ve acımasız bir şeye vurdu ve o anda önündeki duvarın Clifton'ın göğsü olduğunu fark etti.

Onu kollarının arasına, güvenli kucağına ne zaman çektiğini bilmiyordu. Yine de kravatını ve gömleğinin büyük bir kısmını ıslatacak kadar uzun sürmüştü.

Ve orada, Clifton "ın kollarının sıcak sınırları içinde, ellerinin altında atan kalbinin istikrarlı, kendinden emin ritmiyle kalmak istese de, geri çekildi ve ondan uzaklaştı, onun önünde böyle bir sulama kabına dönüştüğü için utandı.

Onun aptal olduğunu düşünüyor olmalı.

Ama henüz gitmesine izin vermek üzere değildi. Clifton onu kolayca yakaladı ve tekrar kollarına çekti, elleri saçlarının asi tellerini düzeltti, yumuşak, şefkatli vuruşlarla yanaklarındaki gözyaşlarını nazikçe kovdu.

Elinin her dokunuşunda korkularının kaybolduğunu, yerini anlayamadığı bir ihtiyacın aldığını hissetti. İçinde aynı şiddetli tutkuyla kabaran bir ihtiyaç, onu Fransızlara karşı korkutmuş olan aynı açlık.

Kalıcı bir şey için yanan bir arzu. Kimsenin yok edemeyeceği bir şey.

Lucy kendisini tutan adama bakmaya cesaret etti ve bir anda adamın bakışlarının karanlık fırtınasına kapıldı.

Bu korkunç gecede tam olarak ne istediğini... neye ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Onu tüketebilecekmiş gibi görünen bu ağırlı boşluktan başka bir şey hissetmeye ihtiyacı vardı.

"Lütfen," diye fısıldadı, uzanıp tek parmağıyla onun dudaklarına dokundu. "Lütfen, lordum."

Sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca, sanki yüzünün her çizgisini, her nüansını, her kıvrımını ezberliyormuş gibi ona baktı.

Sanki her erkeğin bilmeden önce araması gerektiğini iddia ettiği o ikinci bakışı atıyordu.

Ne düşündüğünü, onun hakkında ne düşündüğünü anlayamıyordu; sadece Onun için de aynı arzuyu, içinde haykıran aynı ihtiyacı taşıdığını umuyordu.

Sonra o karanlık gözlerinde bir şey parladı, bir tür kabullenme. Bunu düşünmeye cesaret edebilir miydi, bir kararlılık? Ve tek kelime etmeden, ağzını onunkine indirdi ve kendisinininkiyle eşleşen nadir bir aklıkla onu öptü.

Geçen öğleden sonra olacakların sadece bir ipucuydu ve Lucy şimdi bir erkeğin bir kadına sahip çıkmasının ne anlama geldiğini keşfetmişti.

Onu tutuşunda hiçbir çekingenlik yoktu; sanki onun hissetmeye ve nazik bir şefkatle muamele görmeye olan düzensiz ihtiyacını anlamış gibi onu kendine çekti ve iyice öptü.

Adamın dili dudaklarında gezindi ve kadın ona açıldı, kalbi küt küt atıyordu. Dudaklarının tadı az önce döktüğü şarabın tadındaydı ama onu sarhoş eden, titreten bu öpücük, bu derinleşen öpücüktü.

Sonra tekrar, Clifton onu sadece öpmekle kalmıyordu, ona tecavüz ediyordu, elleri üzerinde dolaşüyor, tehlikeli bir akorla çınlayan bir arzu izi bırakıyordu.

Saldırısına kurban giden bir saç tokasının şingirtisini bile duydu, saçları onun alevli izinde dağıldı.

İtiraz edecek değildi, çünkü dokunuşu ona hayat veriyordu. Uzuvarlarından aşağı bir zevk senfonisi gönderiyordu.

Bana tekrar dokunun lordum. Oh, evet, yine. Asla durma... asla.

Ve artık dayanamayacağını düşündüğünde, iç organları Çok daha fazlasını yapması için ona yalvaracak bir acıyla iki büklüm olan kadın inledi.

Önce usulca, sonra eli göğsüne gelip onu kavradığında, tuttuğunda, okşadığında daha yüksek sesle. Kendine engel olamıyordu, çünkü onun dokunuşu uzun zamandır sakladığı tüm bastırılmış hayallerini serbest bırakıyordu.

Ama onu mahveden o topraksı, tutkulu iniltiydi, çünkü Kont'un içine ulaşıyor ve şeytani derecede asil bir duyarlılığı uyandırıyor gibiydi.

Sanki az önce Rusty ve Sammy ile dövüşmüş gibi göğsü kabararak ayrıldı. Ve yüzünde, o zaman da tanık olduğu aynı türden şiddetli bir tutku vardı.

Ona kızgın mıydı? Şimdi bir kez daha düşünüp yaptıklarından pişmanlık mı duyuyordu?

Lanet olsun bu adama, keşke onun o okunmaz gözlerini deşifre edebilseydi.

Oh, nasıl görünüyordur! Nefes almakta zorlanıyor, dudakları onun morartıcı öpücüğünden şişmiş, saçları darmadağın.

"Çok üzgünüm," diye nefes nefese kaldı. "Ne düşündüğümü bilmiyorum. Sadece Darby'nin başına gelenleri düşündükçe, neler olabileceğinden korktum..." Sesi yeniden titremeye başladı ve daha fazlasını söylemeye cesaret ederse ağzından çıkacaklardan korkarak dudaklarını sıktı.

Eğer kalbinin attığı gibi atan kelimeleri söyleseydi. *I başınıza gelebileceklerden korktunuz ...*

Oh, Tanrım, Lucy, kendine gel. Ama ne zaman Darby'nin kurşunlanmış bedeninin görüntüsünü hayalinden kovmaya çalışsa, orada yatan Clifton'ın yakışıklı yüzünü görüyordu. Gözleri boş, cennete bakıyordu.

"Darby iyi bir ajan mıydı?" diye sordu sessizce.

Kadın gözlerini kırptırdı ve ona baktı.

"Pardon?" "Darby. İyi bir ajan mıydı?"

Lucy kendini sakinleştirmek için bir nefes aldı ve başını salladı. "Evet. En iyilerden biri, ya da ben hep öyle düşünmüşümdür."

Biraz doğruldu, omuzları gerildi. "Peki ya şimdi?"

"Eh, başarısız oldu," dedi, o adam hakkında böyle bir şey söylemek zorunda kaldığı için kendinden nefret ederek.
Adamım.

"Peki onu en iyi yapan neydi?"

"Eve dönüyorum," dedi, arkasına yaslandı ve Clifton'ın gözlerinin içine baktı. karanlık bir ciddiyetle.

Şimdi görebiliyordu. Çok net görebiliyordu. O biliyordu. Şimdi bedelini biliyordu.

Ama gözlerinde hiç korku yoktu. Sadece önündeki görevi yerine getirmek için kararlı bir azim vardı.

Kaderin onun için ne hazırladığının bir önemi yoktu.

Onun kararlılığı karşısında Lucy'nin içinde bir şeyler çatırdadı. Bu sadece onun öpücüğünün kalıcı tutkusu ya da geçmiş akşamların düşkün anıları değildi. Hayır, son birkaç gün içinde aralarında o kadar hızlı, o kadar sinsice bir şey büyümüştü ki buna inanamıyordu.

Ama kesin olan bir şey vardı. Tozlu, buruşuk bir yazıyı, bir notu, kalbini kıracak kelimeleri içeren bir rapordaki bir satırı okuma fikri, yüzleşmeye niyetli olduğu bir şey değildi.

Bunu düşünmez bile.

Lucy saçlarını yüzüne doğru savurdu ve tıpkı onun yaptığı gibi omuzlarını yukarı çekti. Onun karanlık gözlerine baktı ve sessizce yeminini etti.

Demmit, bu adamı Dışişleri Bakanlığı'nın gördüğü en iyi ajan yapacaktı.

Böylece ne olursa olsun eve dönecekti.

Bölüm 7

Bir sonraki hafta Clifton için tam bir aktivite fırtınasına dönüştü. Rahat akşam yemekleri, kartlar ve Mariana "nın canlı sohbeti ya da dedikoduları yerine, akşamları artık -acele bir akşam yemeği bittikten sonra- Ellyson kardeşleri benzersiz kılan tüm becerileri kapsayan ek derslerle geçiyordu.

Mariana onlara kilit açmanın inceliklerini ve kaprislerini göstermek için saatler harcadı.

Şafak sökmeden önce Malcolm, George Ellyson'ın kasasının yanı sıra şarap dolabının ve harita odasındaki döşeme tahtalarının altında sakladığı kilitli kutunun kilitlerini de açmıştı.

Büyük koltuğunun altında.

Bu biraz zor olmuştu, çünkü odaya girip onu uyandırmadan döşeme tahtasını kaldırmaları gerekmişti, ama Lucy onlara odada nasıl sessizce hareket edeceklerini ve neye bakacaklarını göstermişti.

Clifton, Malcolm "un oyunlara olan ilgisinden yoksundu ama ertesi gece Lucy, isteksiz Thomas-William "ı ayağa kaldırdı ve onu Yeşillere kartlarla ilgili her şeyi öğretmeye zorladı - destenin herhangi bir yerinden nasıl dağıtılacağını, kartları saymayı, daha az yetenekli oyuncuların yüzlerini nasıl okuyacaklarını ve tabii ki diğer hileleri ve onları alt etmenin en iyi yollarını nasıl tespit edeceklerini.

Gecenin sonunda Clifton, önünde bir yığın işaretle masanın ucuna oturmuş, Lucy ağlayıp onu tanıdığı en kötü hilekâr ilan edene kadar vingt-et-un'da Lucy'yi bir turda alt etmişti.

Ertesi gece, salona girdiklerinde ne bulacaklarından emin olmayan Clifton, sırttan Rusty ve Sammy'nin kendilerini beklediğini görünce şok oldu. Hepsini giyinmiş

Malcolm ve Clifton için de siyah paltolar getirmişlerdi ve onları "çatlak adam olmanın inceliklerini öğretmek" üzere dışarı çıkarmışlardı.

"Sammy, Clifton'a "bess "in nasıl kullanıldığını göstermeden önce, "En iyisinden öğreniyor olmanız sizin için bir ayrıcalık, efendim," dedi, bir eve girmek için kapıyı hızlı ve sessiz bir şekilde açan küçük bir levye.

Daha sonra Hampstead'de dört evi soymaya devam ettiler. Ertesi gün tüm halk, sakin köşelerini hedef alan suçlular çetesi yüzünden büyük bir kargaşa içindeydi.

Ertesi sabah kaldıkları hanın ortak salonunda tartışmalar sürerken Malcolm masanın karşısındaki Clifton'a baktı ve sessizce, "Sence ceketimin cebindeki bess'e ne derler?" dedi.

Clifton güldü, çünkü yerel halkın şüphelendiği alçak suçluların tanımlarından hiçbiri kontu ve üvey kardeşine uymuyordu.

Ertesi gün, evlerine girilen herkes zengin cüzdanlarını masum bir şekilde evlerinin önünde bulunca yaygara sona erdi ve bu gizem yerel bir efsaneye dönüştü.

Clifton'ın keşfettiği asıl zorluk, Lucy'ye duyduğu arzuyu görmezden gelmeye çalışmaktı. Lucy "nin onun kollarını, dudaklarını aradığı ve onun kararlı görüntüsünün altında nasıl tutkulu bir ateşin yandığını keşfettiği o unutulmaz andan düşüncelerini uzak tutmaktı.

Onu öptüğü ve bir kadının kollarınıza başka hiç kimsenin sığamayacağını, göz açıp kapayıncaya kadar kollarınızdan kalbinize geçebileceğini keşfettiği an.

Ancak Lucy'den tutkulu karşılaşmalarının gerçekleştiğine dair belirgin bir işaret yoktu.

Her akşam verdiği derslere kendini kaptırmış, kaba, saçma sapan tavırlarına geri dönmüştü. Clifton da ona izin veriyordu, çünkü onun da kendi içindeki çatışmayı paylaştığını biliyordu, çünkü onu birden fazla kez, sanki o kötü anı hatırlıyormuş gibi, parmağını dudaklarına götürerek ona bakarken yakalamıştı.

Yani sen de bunu benim gibi can sıkıcı ve tamamen imkânsız buluyorsun, öyle mi Goosie?

Lezzetli bir akşam yemeğinden sonra salonda dururken *ne yapacağız* diye düşündü.

kızarmış tavuğun tadına baktı ve alışılmışın dışındaki öğretmeni cep açmanın temel sanatlarını anlatırken onu dinledi.

Çünkü bunun iyi bir ajan için vazgeçilmez bir beceri olduğunu söylüyordu.

"Haydi, Lord Clifton, tekrar deneyin," diyerek ona doğru ilerlemesini işaret etti, yaklaşmak için herhangi bir teşvike ihtiyacı olduğundan değil, çünkü bu gece büyüleyici pembe ipek bir elbise giymişti ve onun naçizane tahminine göre bir hayal gibi görünüyordu.

Ama adam odanın karşısına geçtiğinde, kadın başını sertçe salladı.

"Hayır! Hayır! Hayır!" diye itiraz etti. "Çok sert duruyorsun." Elleri kalçalarında, dirsekleri dışarıda ve yüzü kararlılıkla dikilmiş bir şekilde durdu. "Bir kont gibi yürüyor ve hareket ediyorsun."

"Ama ben bir kontum," diye hatırlattı ona aynı ölçüde yüce bir cesaretle.

"Yazık olmuş," dedi, sanki adamda mal mülk değil de çiçek hastalığı varmış gibi başını sallayarak, servet ve on dört nesil öncesine dayanan bir isim.

Clifton ellerini havaya kaldırdı. "Ne?"

"Yazık oldu Gilby," dedi Malcolm gülerek, duvara yaslandığı yerden kapı pervazı. "Senin şanlı soyunun ve imrenilecek unvanının çok yazık olduğunu düşünüyor."

Ve onun dehşetine rağmen Lucy ellerini Malcolm'a doğru uzatarak onu onayladı. "Aynen öyle. Bu kadar asil düşünmeyi bırakmalısın. Bu kadar onurlu."

Malcolm tekrar gülmeye başlamadan önce, "İyi şanslar," diye alay etti. "Kardeşim baştan aşağı Clifton'dır. Ama benim böyle bir engelim olmadığını söyleyebilirim Lucy." Kapıyı itti ve neredeyse mutfaktan içeri giren Mariana'yla çarpışıyordu.

"Herkesin gülmesine neden olan şey nedir?" diye sordu ve oturarak partiye katıldı. piyanofortun önündeki bankta.

"Kız kardeşi ona, "Lord Hazretleri'nin daha soğukkanlı görünmesi için yaklaşımını gevşetmeye çalışıyorum," dedi.

Malcolm, "Evet ve bu işi beceremiyor," diye alay etti. "Çünkü bizim ortak dokunuşumuza sahip değil."

Mariana güldü. "Ben olsam bu kadar kendini beğenmiş olmazdım Bay Grey ya da kardeşinize bu kadar acımasızca sataşmazdım."

"Peki neden olmasın?"

"Çünkü saatinizin ve kösteğinizin kaybolduğunu asla fark etmeyeceksiniz."

Clifton önce ceketini sıvazlamaya başlayan Malcolm'a, sonra da cebinden babalarının ona verdiği saat ve zinciri çıkaran Mariana'ya baktı.

"Aman Tanrım," dedi masum bir ifadeyle, parmaklarının arasından sarkan hazineye bakarak, "bunu nasıl buldum?"

"Bu da ne?!" Malcolm haykırdı. "Seni lanet olası sürtük! Nasıl yaptın-"

Mariana gülüp eğlenirken kız kardeşi ve Clifton da ona katıldı.

"Dersi biraz daha yakından takip et, olur mu Malcolm?" diye öğüt verdi.

Ağabeyi Mariana'ya ters ters baktı ve sonra kıza muzip bir göz kırpması gönderdi. "Onu geri alacağım."

"Deneyeceksin," dedi aynı çapkınlıkla.

Köşedeki görev yöneticilerinden bir topuk sesi duyuldu. Lucy, "Gelin şimdi, eğer bunu düzgün bir şekilde öğrenecekseniz, bana katılmanız gerekiyor," diye emretti.

Clifton, sırf onu kızdırmak için bile olsa, tam ve zarif bir şekilde onun önünde hafifçe eğildi.

Öyle de oldu. "Harrumph. Lanet olsun, lordum, bu kadar ... bu kadar ... olmaya devam ederseniz asla bir cep açamayacaksınız."

"Sert sağrılı mı?" Malcolm önerdi.

Mariana ağzını kapatacak kadar kibardı ve eğlencesini gizlemek için hafifçe öksürdü.

Clifton ellerini havaya kaldırdı. "Sana soruyorum, almaya geleceğimi bildiğin halde cebindeki anahtarı nasıl geri alacağım?"

Lucy ona, "Odaklanman ve yapılması gereken şeye konsantre olman gerekiyor," dedi.

"Oh, Lucy, şimdi sen de en az onun kadar havalı konuşuyorsun." Mariana ayağa kalktı ve omzunun üzerinden kendi tavsiyesini sunarak Malcolm'a doğru yürüdü.

"Lordum,

bir cebi karıştırmak baştan çıkarmaktan başka bir şey değildir." Döndü ve göz kamaştırıcı bir

Malcolm'a gülümsedi, o da temkinli bir şekilde geri adım attı.

Görünüşe göre saatini olduğu kadar cüzdanını da vermek istemiyordu.

Mariana, Malcolm'u dişi bir aslan gibi takip ederken konuşmaya devam etti. "Cüzdan çalmak, niyetiniz bambaşka olduğu halde tek bir şeyle ilgileniyormuş gibi görünmektir. Açık büfe bir akşam yemeğinden bir şeyler seçiyor gibi görünebilir, okuduğunuz bir mektupla dikkatiniz dağılabilir ya da bir bayana gözünüzde onu tamamen farklı bir şeyden mahrum etmek istediğinizi gösteren bir ışıkla yaklaşabilirsiniz."

Böylece Mariana Malcolm'u köşeye sıkıştırmış ve ona saatini geri vermeyi teklif etmişti.

Malcolm derin bir nefes aldı. "Kardeşimden flört etmesini mi

istiyorsun?" Mariana omzunun üzerinden Clifton'a baktı. "Elbette."

Malcolm güldü ve bu sefer gözyaşları yanaklarından aşağı akana kadar iki büklüm

oldu. "Ne?" Clifton itiraz etti. "Ben de bir kadınla flört edebilecek

kapasitedeyim!" Onun üzüntüsüne rağmen hepsi gülmeye başladı.

"En son kasabaya geldiğimizde Leydi Galloway'i diken üstünde tuttuğumu bilmenizi isterim," dedi.

Malcolm, "Ah, evet, tamamen unutmuşum," dedi, sonra da hanımlara dönerek, "tam bir fetih," diye açıkladı. Söylemeyi ihmal ettiği şey ise Markiz'in yedi çocuklu bir büyükanne olduğu."

Clifton doğruldu. "Öyle mi?"

Bu sefer hepsi güldü ve o anda bunu neden yaptığını anladı - casusluk gibi alçakça bir şeye ikna edilmesine izin verdi: Malcolm'un özgürlüğünü her zaman kıskanmıştı ve hayatında ilk kez Clifton Kontu

Artık adının, rütbesinin, unvanının, Weston ceketi gibi üzerine yapışan beklentilerin yükü altındaydı.

O Justin Grey'di. Arzuları ve hayalleri olan, toplumun beklentilerine meydan okuma cesareti gösteren bir adam. Özgürlük baş döndürücü bir karışımı ve gözlerini her zaman ulaşamayacağı, kendi alanının dışında kalan bir dünyaya açtı.

Ama artık ayrıcalıklı varoluşunun dışına çıktığına göre, yaşamaya değer bir hayat keşfetmişti. Hissetmenin, dövüşmenin, yaşamının ne demek olduğunu. Tıpkı geçen öğleden sonra kendini sıradan bir boksör gibi koridorda kavga ederken bulduğu gibi, her yumruğun tadını çıkararak ...

Tıpkı Lucy Ellyson'ı öptüğünde olduğu gibi. Bulmaya yemin ettiği bir tutkunun kapısını açmıştı. Hampstead'deki bir mutfakta keşfedeceğini hiç düşünmediği bir tutku.

Bu ve bu yeni hayat ona, hiçbir onurlu insanın aklına gelmeyecek gerçek ya da hayali her türlü suçu işleme ruhsatı verdi.

Ve bu fikir oldukça hoşuna gitmişti.

Clifton onların kendi aleyhindeki eğlencelerini bir kenara bıraktı ve dikkatini şu anda gözlerinden akan yaşları silmekte olan Lucy'ye çevirdi.

"Bayan Kewin üzerinde pratik yapmak istemediğinize emin misiniz?" dedi alaycı bir tavırla, dudaklarında alaycı, cüretkâr bir gülümseme.

"Hayır, seni idare edebilirim," diye karşılık verdi derin bir nefes alarak.

"Oh, şimdi yapabilir misin?" Ona doğru biraz kasıla kasıla yürüdü. "Öyleyse tekrar dene, tıpkı benim sana öğretti."

Başını iki yana salladı. "Hayır, kız kardeşinin önerisini tercih ederim."

Mariana "nın sözleri her ikisinin de düşüncelerinde çınlarken gözleri biraz daha açıldı.

"Lordum, bir cebi karıştırmak baştan çıkarmaktan başka bir şey değildir."

Ve ona baktığında, gözleri ona ihanet etti. Buna cesaret edemezsin.

"Sanmıyorum-" diye söze başladı, çalımının yerini şimdi bir geri çekilme almıştı.

geri çekildi.

Kadının ani tavır değişikliğinde Clifton her şeyi o kadar net gördü ki, sanki oda sakinleşti ve görevi net bir şekilde ortaya çıktı.

Bakışlarını ona sabitledi ve ilerlemeye başladı.

Mariana piyanonun yanındaki yerinden cesaretlendirici sözler söyledi. "Evet, evet, lordum. Aynen öyle. Madrid'i hayal edin. Bir balo salonu." Oturdu ve hem yumuşak hem de baştan çıkarıcı notalar çalmaya başladı. "Onu dansa kaldır."

"Madam," dedi, hafifçe eğilerek, bakışları onunkilerden hiç ayrılmadan, onu kıpırtısız incelemesine hapsederek. "Bu dansı bana lütfeder misiniz?"

"Hayır!" Lucy ona söyledi. Çünkü ikisi de bunun sadece bir dans olmadığını biliyordu.
aranıyor.

Malcolm, Mariana'nın yanına taşınmış ve onun için sayfaları çeviriyordu. çalmaya devam etti. "Onu ikna et."

"Evet, yapmalısın," diye ekledi Mariana. "Sizi eve getirecek bilgiye sahip lordum."

Seni eve getireceğim.

Bu sözler onu ileriye doğru teşvik etti. Lucy'nin İngiliz baharının rengine çok benzeyen yeşil gözlerine baktığında kalbini buldu. Önündeki sınavlarla yüzleşmek için sarsılmaz bir kararlılık buldu. Çünkü demmit, eve dönecekti. Dönecekti. Eve, *ona* dönecekti.

Bu şaşırtıcı bir fikirdi. Onu istiyordu. Yalnız onu. Ve onu elde etmek için, onu buna layık olduğuna ikna etmesi gerekiyordu.

Cebindeki anahtarları çalmaya layık. Kalbinin üzerinde tuttuğu asma kilidi açmaya değer.

"Hadi ama Gilby. Vazgeçme. Onu seninle dans etmeye ikna et," dedi Malcolm. seslendi.

Clifton tekrar eğildi, bu sefer daha alçaktan, sonra ayağa kalkarken elini tuttu ve dudaklarına götürdü. "Madam, bu dansı bana lütfeder misiniz?" diye mırıldandı parmak uçlarında.

"Hayır!" dedi, titreyerek ve elini geri çekerek.

Hayır mı? Yani bunu zorlaştıracaktı. Onun bu yönünü sevmiştı. Ne yaltaklanan bir bayan, ne de onun gözüne girmeye çalışan endişeli bir sosyete kızı.

Sadece Lucy Ellyson ve onun inatçı, inatçı meydan okuması. Ama onun ipleri elinde tuttuğunu da görebiliyordu.

"Ama ısrar ediyorum," dedi yaklaşarak.

Bu kez sözünü sakınmadı. "Ve ben de ısrar etmeliyim. Doğru düzgün tanıştırılmadığım beyefendilerle dans etmem."

"Tanıştırılmadın mı?" Başını salladı ve onun elini tekrar tutmak için uzandı. "Ne büyük bir dikkatsizlik." Parmaklarını dudaklarına götürdü ve onları öptü, tattı. Sanki sarhoş edici, kışkırtıcı bir likörden en ufak bir damla almış gibiydi, çünkü parmaklarını dudaklarında hissetmek bile içinde bir arzu şimşegi çakmasına neden oluyor, onu kollarına çekip tekrar öpmesini istiyordu.

Ama bu bir baştan çıkarmaydı ve onun elini bıraktı, ağzını kapatmak için dudaklarına götürmesini biraz da memnuniyetle izledi.

O muydu, yoksa kadın mı titriyordu?

Daha yakına eğilen Clifton durakladı, dudakları kızın kulağından çok uzakta değildi ve orada kelimeler fısıldıyor. "Çünkü siz, sevgili leydim, bir gün benim kontesim olacaksınız."

"Pardon?" diye sorarak uzaklaşmaya çalıştı. Ama önünde o, arkasında da şömine olduğu için kaçacak çok az yeri vardı. "Sanmıyorum-"

"Kontesim," diye tekrarladı. Yemin etmişti. Diğer eli arkasındaki şöminenin üzerine yerleşti; şimdi onu tamamen köşeye sıkıştırmıştı. "Tek arzum."

Uzandı ve çenesini kavradı, onu gözlerinin içine bakmaya zorladı, böylece ciddi olduğunu görebilecekti. Onu unutmayacaktı.

"Ben-ben-ben... yani, sanmıyorum-"

Clifton sırttı, çünkü ona sadece aşk için evleneceğini söylediğinden beri onu bu kadar çözülmüş görmemişti. Ve şimdi onun dengesi bozulmuştu, elini bıraktı, beline doladı ve onu kendine çekti.

Ve o anda, kızın harika kıvrımlı cazibesi ona yaslanmışken, ağzı açık, hazır ve istekliyken, hırsızlık kariyerine başladı, ondan almak istediği tek şeyi çaldı... .

Ancak itiraz edebilir miydi? Ne de olsa bunlar onun dersleriydi.

Dudakları onunkilere çarptı. İlk başta kızdan bir protesto miyavlamasından başka bir şey gelmedi, elleri sanki reddini haykırmaya hazırmış gibi adamın göğsünde toplanmıştı.

Ama o ret hiç gelmedi.

Sanki geçen hafta Lucy'yi de kendisi gibi bastırılmış bir ihtiyaçla doldurmuştu ve Lucy de onu öptü, parmakları yakalarına dolandı ve onu kendine çekti.

Dili onunkine doğru kayıyor, onu keşfetmesi, ona arzuladığı zevki vermesi için baştan çıkarıyordu.

Kadının kalçaları adamın ona duyduğu ihtiyacın üzerinde gezinirken, Clifton neredeyse kendini unutuyordu. Nerede olduğunu unutmuş.

Seyircilerin önünde öpüştüklerini unutmuşum.

"Bravo! Bravo!" Malcolm seslendi. "Aferin, Gilby! Gerçek kardeşimin içinde böyle bir şey olduğunu bilmiyordum."

Lucy ondan uzaklaştı, gözleri parlıyordu ve yüzü kızarmıştı.

Pazartesi Moggs'un kaderini mi yaşamak üzere olduğunu yoksa onun mu olduğunu bilmiyordu. Malcolm ve kız kardeşini göndermek üzere.

"Evet, evet, oldukça uygunsuz, lordum," diye ekledi Mariana, ellerini sevinçli bir seyirci gibi çırparak. "Bence Lucy'yi terliklerinden çıkardınız. Ama asıl soru şu: Ödülünüzü aldınız mı?"

Mariana'ya bakıp sırttı, sonra Lucy'ye döndü ve gerçek ödülünü havaya kaldırdı.

Önlüğünün cebine sıkıştırdığı anahtarlar.

"Seni sefil şeytan!" diye haykırdı onları geri alırken. "Hile yaptın."

"Aşkta ve savaşta her şey mübahtır, Goosie," diye fısıldadı ona, çenesinin altından hafifçe vurarak. "Ve sen hepsinin en güzelisin."

Her zamanki gibi kararlı adımlarla onun yanından geçti. "Gördüğüm kadarıyla bundan sonra tamamen çekilmez olacak. Seni büyük, kibirli-"

Daha sözünü bitiremeden Mariana "nın kahkahası odayı doldurdu. "Seni yendi, Lucy. Sonunda eşinle karşılaşmış olmak nasıl bir duygu?"

Lucy Ellyson'ın cevabı çok etkileyiciydi.

Hoş olmayan bir "Harrumph" çıkardı.

Clifton bunu gerçekten de onun anahtarlarından daha fazlasını çaldığının kanıtı olarak kabul etti - tabii bunu belli etmeyecekti.

En azından henüz değil.

Gecenin geri kalanı Lucy için bulanık geçti. Clifton ve kardeşi gittikten sonra bile evin sessizliğinde huzur bulamadı, bu yüzden daha önce gelen gönderileri dosyalamak için üst kattaki babasının harita odasına çıktı.

Ama oraya gittiğinde babasını uyanmış, sandalyesinde oturmuş ve şöminedeki alevlere bakarken buldu.

"Baba, uyanmışsın," dedi, onu öyle bulduğuna şaşırarak.

"Öyleyim Goosie," dedi ona uzun uzun bakarak. "Zor bir meseleyi düşünüyordum."

Adamın dikkatle incelemesi onu tedirgin etse de odayı geçti ve sanki çalışma odasına gelişinde olağandışı bir şey yokmuş gibi masanın üzerindeki haritaları sıralamaya başladı.

"Peki bu ne?" diye sordu olabildiğince soğukkanlı bir şekilde.

"Kont ve kardeşiyle yakından ilgileniyorsun," dedi, kızın giydiği pembe elbiseye -aslında en güzel elbisesine- bakarak.

Sustu ve bekledi, çünkü onu bunun sadece bir gözlem değil, soruşturmasının başlangıcı olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordu.

Ateş çıtırdadı ve birkaç dakika sonra babası boğazını temizledi ve "Bunun akıllıca olduğunu düşünüyor musun?" diye sordu.

Lucy başını kaldırıp ona baktı, çünkü bu onun söylemesini beklediği son şeydi. "Demek istediğim... yani, Mariana ve ben onlara yardım etmeyi düşündük."

"Sen ve Mariana mı?" Gür kaşlardan biri kuşkuyla eğildi. Lucy

tüm sorumluluğu üstlenerek, "Ben yaptım," diye cevap verdi.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi. "Dikkatli ol

kızım." "Ne dediğini bilmiyorum-"

"Ne demek istediğimi çok iyi anlıyorsun. Kalbini koru. Birine ihtiyacı olan her şeyi vermek için ne kadar uğraşırsanız uğraşın, bu onun size geri döneceğini garanti etmez."

Clifton'dan mı yoksa annesinden mi bahsettiğini merak etti. Çünkü annesini tanıyordu.

Babası kontese arzu ettiği hayatı vermek için mümkün olan her yolu denemişti ama asla yeterli olmamıştı.

Hiçbir zaman yeterli olmamıştı.

"Endişelenmen için bir neden yok baba," dedi ona. "Sadece biraz hırsızlık ve iskambil dersi aldım."

"Ve?" diye bastırdı.

"Artık yok," dedi ona, sorularının baskısını ve ağırlığını hissederek inceleme.

Ama bu George Ellyson'dı ve onun incelemesinden kaçabilecek çok az kişi vardı.

Kızını bile.

"Goosie, senin kalbinin kırıldığını görmektense, bu konuyu daha fazla uzatmayacağım. Bu adamdan ne kadar hoşlansan da, sana asla sahip olamayacak. Dürüst ve asil bir şekilde değil. O yapamaz."

Ama yapabilirdi, babasına söylemek istiyordu. Clifton kendisi de aynı şeyi söylemişti.

"*Aşk olmadan evlenmem.*" Kontun sözleri içinde yankılandı ve onu ateşledi. meydan okuma.

Ne de olsa George Ellyson'ın kızıydı.

Ama babası henüz bitirmemişti. "O bir kont, kızım." "Onun ne olduğunun farkındayım-"

"Ve döndüğünde-"

"*Eğer* geri dönerse," diye işaret etti.

"Oh, geri dönecek," dedi babası, sesi bu durumdan pek de memnun değil gibiydi. "Sen bunu gördün. O adama hırsızlık ve birkaç iskambil dersi vermekten fazlasını yaptın." Şaşırmış gibi bakma. Sanki kendi çatımın altında neler olup bittiğini fark etmeyecekmişim gibi. Sen ve kız kardeşin oldukça meşguldünüz." Başını salladı. "Şimdi, eğer tartıştığımız kişi Bay Grey olsaydı, bu bir şey olurdu-"

Doğal kardeş. Gayrimeşru olan.

Doğrudu, ellerini kalçalarına götürdü. "Clifton gibiler için yeterince iyi değil miyim? Kendi kızın ve sen bana bu adamın sevgisine layık olmadığımı mı söylüyorsun?"

"Goosie, sen bir prene layıksın, ama bu bir prensle kaçmana izin vereceğim anlamına gelmez. Clifton'ın sana metresinden daha fazla sahip olamayacağını göremiyor musun? O yapamaz."

Babasının çaresiz ses tonundaki bir şey öfkesini kesti ve sandalyesinin yanına diz çöküp elini koluna koydu. "Baba, o diğerlerinden farklı."

"Evet, bunu kabul ediyorum. Ama bunun nedeni onun burada, bizim toplumumuzda, bu evde olması ve senin ona hiç hayal etmediği bir dünyaya rehberlik etmen. Peki ya onun dünyası, Goosie? Ton ve Londra? Sen böyle bir hayata hazır değilsin. Sende hiç

o sokaklarda gezinmek için ne gerektiği hakkında hiçbir fikrim yok. Mayfair'e gitmektense Dials'ın ortasına düştüğünü görmeyi tercih ederim."

Lucy o ana kadar böyle bir geleceği, Clifton'ın geri dönüp aşkını ilan etmesini ve ayaklarını yerden kesmesini aklından bile geçirmemişti ama babasının sözlerindeki o korkunç tını kalbinin o gizli parçasını yerinden oynatmıştı.

Çünkü sözlerinde çok fazla doğruluk payı vardı.

Sosyete hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve babasının da söylediği gibi, Londra'nın sıradan sokaklarında, şık bir şekilde döşenmiş sokaklarından daha iyi idare ederdi.

Babasına, iki insan birbirini severse, gerçekten ve derinden severse, bu tür olasılıkların üstesinden gelinebileceğini söylemeyi ne kadar çok isterdi.

Ama onun kendisinininkine çok benzeyen puslu yeşil gözlerine baktığında, bu kayalık yolda daha önce de yürüdüğünü biliyordu. Annesine aşık olduğunda ve onu İtalya'dan alıp götürdüğünde.

Her ne kadar iki dünyalarını birleştirmeye, her ikisini de mutlu edecek bir hayat yaşamaya çalışmış olsalar da, babasının kökenleri ve karanlık geçmişi Kontes, içinde büyüdüğü ve alışkın olduğu yüce çevrelerde yaşamaktan her zaman alıkonulmuştu.

Hampstead onun için yeterli olmamıştı ve Londra, George Ellyson için nereden geldiğini ve birçok kişinin belirtmekten hoşlandığı gibi hala nereye ait olduğunu hatırlatan çok fazla şey barındırıyordu.

"Kalbini koru, Goosie," dedi babası. "Onu kaybetmeden önce iyi koru."

"Seni temin ederim baba, kalbim nişanlı değil. Benim için korkmana gerek yok," dedi.
odadan çıkarken ona baktı.

Kız yanından ayrıldıktan sonra koridorda kaybolduğu yere baktı ve bu kadar inandırıcı yalan söylemeyi ne zaman öğrendiğini merak etti.

Tıpkı annesi gibi.

Ertesi gece Lucy, Clifton ve Malcolm'la teneke kovalara doldurdıkları akşam yemekleriyle merdivenlerin dibinde buluştu.

"Bu akşam senin için küçük bir macera planladım," dedi ve elini uzatarak yemeklerini.

"Bizimle geliyor musun?" Clifton sordu.

"Tanrım hayır. Benim bile aşmaya cesaret edemediğim edep sınırlarım var."

Clifton ve kardeşi birbirlerine baktılar.

Sence ikimizi de öldürtmek mi istiyor?

Onu asla öpmemeliydin, der gibiydi Malcolm'un kalkık kaşları. "Nereye

gittiğimizi sorabilir miyim?" Clifton ona bir sırtış göndererek şöyle dedi gözlerinde bir yaramazlık parıltısı gördüm.

Ama gelen bir şey yoktu. "Bazen bilmemek daha iyidir," dedi ona koyu renkli, yamalı bir palto uzatırken. Malcolm için de aynı şekilde eski püskü bir tane daha vardı.

"Yine mi hırsızlık?" diye sordu.

"Sen istemedikçe olmaz," dedi ona. "Hayır, bence bu gece yeni arkadaşlar edinmenin zamanı geldi." Tam o sırada kapıda yumuşak bir tırmalama sesi duyuldu. "Ah, tam zamanında." Kapıyı açtığında Rusty ve Sammy'nin ön basamaklarda tedirgin bir şekilde ayaklarını sürüyerek yürüdüklerini gördü, ikiliden büyük olanı elinde yanmayan bir lamba tutuyordu. "Onlar için hazırlar Sen. Lütfen onları öldürtmeyin." Clifton ve kardeşine döndü. "Maceranızın tadını çıkarın," dedi, sonra bir an durakladı. "Oh, ve yeni isimleriniz var - siz Drayton kardeşlersiniz. York'tan. Sakın yakalanmayın, çünkü kaçakçılık, soygun ve en az üç cinayet suçundan arandığınızı duydum."

Bununla birlikte, her ikisine de tabancalarını verdi, onları kapıdan dışarı çıkardı ve üzerlerine kapattı. Mandalın ve kilidin sesi, kesin ölüm gibi görünen bir şeye gönderilmeden önce duymak istenebilecek bir "iyi şans" değildi.

Rusty ellerindeki kovalara bakarak, "Gelin bakalım," dedi. "Bu biftek mi?"

Clifton elindekini burnuna götürdü ve kokladı. "Sanırım öyle." Rusty'ye baktı. "Sen de ister misin?"

"Bu çok nazik bir davranış olurdu, patron."

Clifton akşam yemeğini teslim etti ve bu gece kaybedeceklerinin en azının bu olmasını umdu.

Hain çift onları Hampstead'in mütevazı ve sakin sokaklarından çıkardı ve bir patikaya gelene kadar kırsal alanda yola koyuldular; patikayı takip ederek ana yoldan birkaç mil uzakta, tepelerin arasında iyi gizlenmiş bir hana vardılar.

Etrafına bakınan Clifton, hanın nerede olduğunu bilmeyen birinin onu asla bulamayacağını fark etti. Ama bu amaçla Rusty ve Sammy kardeşlere, kardeşlerinin Rusty'nin deyimiyle "flash ken "e giden yolu göstermek için kullandıkları işaret ve işaretleri gösterdiler.

Güvenli bir ev. Burası eski bir birahaneden başka bir şey değildi; üçkâğıtçı ruhlarla ve saygın hanlarda ticaret yapmayı çoktan bırakıp bu zavallı sona gelmiş birkaç kadınla dolu, itibarsız, köhne bir harabeydi.

Dördü içeri adım attığı anda, kalabalık salonun üzerine derin bir sessizlik çöktü. oda. Clifton hayatında hiç bu kadar karanlık bir ruh koleksiyonu görmemişti.

Ve burada son yemeğini Rusty'ye vermişti, onca insan arasından.

Malcolm ona baktı. *Oh, evet. Bizi ölüme gönderdi.*

Sammy bir adım öne çıktı. "Biraz iş için yeni arkadaşlar getirdim. "Yeni Drayton kardeşler. Onlardan bahsedildiğini duymuşsunuzdur herhalde."

Buna mırıltılı bir yanıt geldi ve şimdi bütün rumların gözü onların üzerindeydi.

Rusty onlara dirsek atarak, "Ah, evet, nadir bir çift hücumcu bunlar," dedi. Ateşe yaklaşıyor ve yolundan çekilmeyen herkesi ona meydan okumaya cesaretlendiriyordu.

Clifton da aynı şeyi yaptı ve haydutun çalımını ve tavırlarını taklit etmek için elinden geleni yaptı. Malcolm arkadan geliyor ve en iğrenç, en acımasız suçluya yakışır bir bakış fırlatıyordu.

"Önümüzdeki ay Londra'da çalışmak üzere bir çete kurmak istiyoruz," dedi Rusty, barın arkasındaki çalsuza bir tur bira getirmesi için el sallayarak. "Burada uygun birilerini bulabileceğimizi düşündük."

Clifton'ın bu karanlık deliğe gelirken öğrendiğine göre acele etmek, yazlarını Londra dışında herhangi bir yerde geçiren zengin bir ailenin boş evinin kapısını çalması için iyi görünömlü bir adam göndererek yapıldı. Zavallı, masum ev sahibesi kapıyı açtığında, ekip onu ve evdeki diğer herkesi etkisiz hale getirdi. Daha sonra içeri girdiler ve taşıyabildikleri her şeyi yağmaladılar.

İri yarı bir adam öne çıktı ve diğerlerinin onun yolundan çekilmesine bakılırsa, muhtemelen odadaki en tehlikeli adamdı. "Söyledikleri kişi olduklarını nereden bileceğiz?" Rusty ile burun buruna geldi. "Siz iki aşağılık aptal sıçan Bristol'lü bir adamla sinsi bir budalayı ayırt edemezsiniz."

Clifton boyunun hizasına kadar yükseldi ve adamın pis kokusunun midesini bulandırmasına aldırmadı. Rusty ve Sammy'yi yollarından çekerek, kendisiyle karşılarındaki adam arasındaki yere tükürdü. "Peki ya sen?"

"Black Britch. Kim soruyor?"

"Drayton. Adını hiç duymadım. Duymalı mıyım?"

Adam böyle bir hakaret karşısında sinirlenerek Clifton'a ters ters baktı.

Clifton her ne kadar unvanı nedeniyle her türlü ilgiye mazhar olsa da, burası Mayfair'deki bir salonun çimi değildi. Burada, Black Britch bu toprakların hükümdarıydı ve o, Clifton, bir mantardan, bir davetsiz misafirden başka bir şey değildi.

Evet, farklı bir hayat yaşamak konusunda öğrenmesi gereken çok şey vardı, çünkü hiçbir zaman soylu bir beyefendiden başka bir şey olmamıştı, bu konumun sağladığı tüm haklara ve konfora sahipti. Lucy onu buraya uyum sağlamayı öğrenmesi için göndermişti.

Mayfair'de istenmeyen bir misafir kapı dışarı edilirken, Clifton burada Malcolm'la birlikte bu meclisten atılmadan önce ceplerinin karıştırılacağından ve boğazlarının kesileceğinden şüpheleniyordu.

Ve bu sırayla olması da gerekmiyor.

Peki bu Drayton denen adam ne yapardı?

Clifton hemen bakışlarını kısarak Black Britch'e dikti ve kendini ele vermeden toplayabildiği tüm çalım ve mağrur küçümsemeyi kullandı. Uzanıp kızın getirdiği birayı aldı, geri devirdi ve içindekileri boğazından aşağı boşalttı.

Bağırsaklarına kadar inen bir ateş izi bıraktı ve gözlerinin sulanmasını engellemek için elinden gelen tek şey buydu.

Hayatında hiç bu kadar ölümcül bir içkinin tadına bakmamıştı ama yine de içti ve bardağı masaya çarptı, sonra da barmene bir tane daha getirmesi için başıyla işaret etti.

Black Britch ona dikkatle baktı, sonra uzanıp sırtına vurdu ve neredeyse onu botlarından düşürüyordu. "Senden hoşlandım, Drayton. Bir züppenin görgü kurallarına sahipsin. Ama Notton'un en kötüsünden bir bardak mideye indirebiliyorsan, gerçekten de nadir bir kaçkın olmalısın."

Herkes sanki daha önce hiç bu kadar komik bir şey duymamış gibi güldü ve o andan itibaren
Gece, göz açıcı olmasa da neşeli bir şekilde devam etti.

Çünkü Clifton, Lucy'nin onları neden Rusty ve Sammy ile birlikte gönderdiğini çok iyi biliyordu.
Ve bu sadece Darby Bricknell "ın kaderini asla paylaşmadığını görmek için değildi.

Ona hem kendi hayatının içine bir bakış atıyor hem de babasının yetiştirilme tarzını iyi bir şekilde inceliyordu. Ve Kıtaya vardığında ve toprağa kaçması gerektiğinde, yeraltı dünyasının sert akıntıları arasında yolunu bulabilecek ve Toplumun büyük işleyişinden gizlenerek onların arasına karışabilecekti.

Bu süreçte onu öldürmüş olsa bile. Ya da en azından, bu Drayton için asılacaktı. adamın işlediği suçlar, görünüşe göre efsaneviydi.

Clifton sonraki dört saatini yeni ekibiyle "röportaj yaparak" geçirdi ve Black Britch'in bir arkadaşını "iyi ve güzel" bir şekilde nasıl susturacağına ve "eylemiden hiçbir iz bırakmayacağına" dair ayrıntılı açıklaması da dahil olmak üzere, suç becerilerinin şişirilmiş hikayelerini dinledi.

Saatler sonra, sessiz çayırılarda eve doğru yürürlerken, biraz sersemlemiş ve sayamayacağı kadar çok Notton'un "en kötü" birasından içmiş olan Malcolm, Rusty'ye doğru eğildi ve sordu, "Mürettebatımız için geri dönmediğimizde ne olacak? Şüphelenmeyecekler mi?"

Adam omuz silkti, hem omzunda hem de adımlarında sarhoş bir tür dikkatsizlik vardı. "Endişelenmeyin, şef. Onlara bir Çin sokak domuzu tarafından yakalandığınızı ve Paddington günü frisk dansı yaptığınızı söylemeyi planlıyoruz."

Clifton sendeleyerek durdu. "Kaçaklar tarafından yakalandığınızı ve asıldığınızı mı söylemek istiyorsun?"

"Aynen öyle," dedi Sammy parmaklarını şıklatarak. "Üzücü bir gün. Bir pint kaldıracaklar
"Çünkü onlar özünde iyi çocuklar."

Clifton, hırsızlar arasında böyle bir onurun olması fikriyle eğlenerek, "Evet, kesinlikle," diye onayladı.
kendi zamansız ölümüne.

Rusty lambasını tepeden Hampstead'e çıkan yola doğru sallayarak, "İşte şimdi oldu," dedi. "Seni burada bırakacağız."

Clifton elini uzattı. Adam önce şaşırılmış gibi göründü ama sonra elini tuttu ve içtenlikle sıktı.

"Sen iyi birisin, patron," dedi. "Kurbağalara karşı iyi iş çıkar. Benim için bir ya da iki boğaz kes."

Clifton büyük bir ciddiyetle, "Yapacağım," diye cevap verdi.

"Emredersiniz, efendim," dedi Sammy, el sıkışmak için araya girerek. Clifton'ın elini tuttu ve içtenlikle sıktı. "Black Britch'in bu tür işler hakkında söylediklerini unutma, o asla kimseyi yanlış yönlendirmez."

"Evet, onu örnek alacağım," diye söz verdi Clifton.

Malcolm'la el sıkıştılar, birkaç kez sırtını sıvazladılar ve sonra Londra'ya doğru yola koyuldular. Işıkları uzakta bir pırıltıdan ibaret kaldığında Clifton eğilip kardeşine, "Saatin hâlâ üzerinde mi?" diye sordu.

Malcolm yeleğini sıvazladı. "Evet. Ya seninki?" Clifton başını salladı. "İkisinin de başına gelmedik kalmadı."

"Hayır, korkmuyorum. Lucy'niz ne kadar iyi bir arkadaş."

Clifton biraz tökezledi, sonra kendini tuttu. "O benim Lucy'm değil."

"Dün geceki performansıyla beni kandırabilirdi."

Şans ya da kader, o anda Ellison "ların evine gelmişler ve her yeri karanlıkta kapalı bulmuşlardı. İkisi de orada durmuş, son birkaç hafta içinde hayatlarının çok değiştiği odalara bakarken kendi düşüncelerinde kaybolmuşlardı.

Malcolm sessizliği yumuşak bir soruyla bozdu. "Sence boyumuzdan büyük işlere mi kalkıştık?"

"Kesinlikle öyle," dedi Clifton ona. Dürüst olmamanın bir anlamı yoktu. "Ama yapmamız gereken şey bu. Yapmayı kabul ettiğimiz şey."

Kardeşi başını salladı. "Kesinlikle. Gerçi Templeton'ın White's'ta iyi bir şişe bordo şarabı eşliğinde Dışişleri Bakanlığı'nın erdemlerini anlatmasını dinlemek daha kolay görünüyordu, değil mi?"

Clifton gülümsedi. "Sanırım bizi

kandırdı." Malcolm sırtıttı. "Öyle mi

dersin?"

"Tamamen!" diye güldü. "Ama şimdi bizi çok iyi yakaladı."

"O ve diğerleri," diye ısrar etti Malcolm, eve bir kez daha bakarak. "Eve döneceğimizi düşünüyor musun?"

Bu soru Clifton "ın tüylerini diken diken etti. "Başka bir şey istemiyorum." "Ben de öyle," diye yineledi Malcolm, sözlerinde inanç çınliyordu. "Gelecek misin Buraya geri mi döneyim?"

Clifton tereddüt bile etmedi. "Evet."

"Onun için mi?"

Başını salladı. "Eğer beni kabul ederse. Eğer bu işte başarısız olmazsam."

Malcolm ona baktı. "Sen değil misin? Sen Clifton Kontu'sun. Çıldırırdı değil-"

Sözünü kesti. "Beni kabul ederse deli olur. Ve eğer başarısız olursam, onunla asla yüzleşmem."

Malcolm ona, "O zaman başarısız olma," diye öğüt verdi, biraz sendeledikten sonra sarhoş bir şekilde sıırttı. "O Notton denen herif fena bir bira yapmazsa ne olayım. Korkarım uyandığımda ..." Başını hüzünle salladı.

"Oh, evet," diye kabul etti Clifton. "Sabah olmadan ikimiz de hesaplarımızı kapatmış olacağız."

Malcolm parmağını sallayarak, "Bu adamların bu kadar acımasız olmasına şaşmamalı," dedi. "Haftanın yedi günü o içkiyi içmek zorunda kalsaydım, İngiltere "nin en acımasız adamı olurdum."

"Ya öyle ya da ölü," dedi Clifton ona, direksiyonu sağa kırdı ve hiç düşünmeden Ellison'ların bahçesinin kapısını açtı.

Sanki görünmez, kopmaz bir ip ona rehberlik ediyormuş gibi.

Malcolm onu durdurdu. "Ne yapacağını sanıyorsun sen? Gecenin bu saatinde mi? Sizi karşılayacağı gibi vurması da muhtemel." Elini salladı parmağını ona doğru uzattı. "Şu hikayeyi

hatırla-" "Of Monday Moggs. Evet,

evet, ama-"

Malcolm, Clifton'ın kolunu çekiştirdi. "Fincanlarını iyice doldurmuşsun. Şimdi git Gilby. Bunu uyuyarak atlat ve sabah aşkını aramaya git." Onu kapıdan uzaklaştırdı ve yolun tozuna geri döndürdü, orada kapılarına doğru tökezlediler.

"Saçları tamamen çözüldüğünde nasıl göründüğünü merak ediyorum..." Clifton yüksek sesle düşündü, Notton "un en kötüsünün etkilerinin her zamanki çekingenliğini serbest bıraktığını hissediyordu.

Malcolm başını salladı. "Bir adamı boynunu riske atmaya teşvik etmeye yetecek kadar mı? Bahse girerim bu, Ellyson kızına burnunu soktuğunu öğrenirse kaybetmekten endişe duyacağın şeyin en küçük parçasıdır."

Kardeşi onu kapının önünden çekiştirirken Clifton omzunun üzerinden baktı. "Ah, ama bazı riskler ..."

Ve Ellyson evinin yan tarafından gölgeli bir figür dışarı çıktı.

Lucy başını örten şalın düşmesine izin vererek Clifton ve kardeşinin sokaktaki virajda kayboluşunu izledi. Bir süredir burada bekliyor, onları kesin bir ölüme gönderdiği için aklını kaçıracak kadar endişeleniyordu.

Ancak korkuları, yaptığı konuşma karşısında yaşadığı şokun yanında hiçbir şeydi. kulak misafiri oldum.

"Buraya geri dönecek misin?" Malcolm sormuştu.

"Evet. Eğer beni kabul ederse."

Clifton "ın kararlı sesinde bir an bile tereddüt yoktu.

Ancak kontun onu istediğini keşfetmek düşündüğü gibi bir zafer değildi, çünkü kulakları hâlâ babasının uyarılarıyla çınılıyordu.

"... sana asla sahip olamayacak. Dürüst ve asil bir şekilde değil. O yapamaz."

"Hayır," diye fısıldadı. "Öyle bir şey değil."

"Ne olmasını istiyorsun?" diye fısıldayan derin bir ses geldi arkasından.

Bölüm 8

Lucy arkasını döndü ve kendini bir adamın kolları arasında buldu. Adam onu kendine doğru çekti ve Lucy onun eski düşmanı Monday Moggs değil, evliliğinden çok daha fazlasını çalmak isteyen bir adam olduğunu hemen anladı.

Onun kalbini istiyordu.

Ve bunu ona vermeyi nasıl da arzuluyordu. Ya da belki çoktan vermişti.

"Oh, Goosie, aşkım, gözlerim için bir manzarasın," diye fısıldadı Clifton onun kulağına.

Notton "un meşhur birasından bolca içerek gevşeyen sözleri, bulanık ve lezzetli bir şekilde kadının üzerinde gezindi.

Artık resmi, sıkı bağcıklı kont değildi, ona sarılan adam -evet, ona sarılan- bu akşam tüm cilasını kaybetmişti. Başını kaldırıp ona baktı, adam onun gelişigüzel buklelerine bakıyordu.

"Saçları tamamen çözüldüğünde nasıl görüldüğünü merak ediyorum..."

Çenesinin yapısına ve gözlerindeki ışıltıya bakılırsa, tam da bunu keşfetmeye hazır görünüyordu.

Aman Tanrım! Onu Rusty ve Sammy ile birlikte gönderdiğinde düşündüğünden çok daha fazlasını başarmıştı.

Onu daha da yaklaştırdı. "Goosie, burada ne yapıyorsun?"

"Ben... Ben..."

"Beni mi bekliyorsun?" Onun boynuna sokuldu, derin derin içine çekti, bu da sadece ona doğru hareket etti.

Sonra söyledikleri aklıma geldi. "Beni bekliyor." Şişko bir sütçü kız gibi. Bu ima karşısında biraz sinirlendi.

Öyle olmasına rağmen.

"Tabii ki hayır," dedi ona, adamın elinden kurtulmak için mücadele ederek.

Kıkırdadı ve onu sıkıca tuttu, çünkü onun itirazına, gönülsüz çırpınışlarından daha fazla inanmıyordu. Elleri pelerininin altında geziniyor, her çizgisini, her kıvrımını keşfediyordu, sanki onu ezberliyor, içine çekiyordu.

Ve Notton'un kötücül birası gibi, Clifton'un dokunuşu da onu sarhoş etti ve Titriyor.

Birdenbire öğretmenlikten öğrenciliğe geçti, ellerinin sunduğu dersleri, dokunuşunun içinde doyumsuz bir merakla ortaya çıkardığı arzuları özlüyordu.

Özellikle de parmakları göğüslerinden birinin etrafında kıvrılıp onu kucakladığında, ucu lezzetli bir baygınlıkla büzülürken ve dizleri tüm bunların harikası karşısında bükülme tehdidiyle karşı karşıya kaldığında.

Dudakları ayrıldı ve kalçaları öne doğru sallandı, çünkü aniden vücudunun derse ihtiyacı kalmamıştı ve ne istediğini tam olarak biliyordu.

Clifton'ın öpücüğü. Vücudu onunkine sahip olacaktı.

Lucy ona baktı ve gözlerindeki arzuyu, sadece ve sadece onun için yanan ateşi gördü.

"Işıklarımı karartmayacaksın, değil mi?" diye fısıldadı ona takılarak. "Seni tekrar öpmeye cüret edersem beni göndermeyeceksin, değil mi?"

Onu öpmek mi? Keşke öpse.

Dudaklarını yaladı ve yaklaştı. "Bu öpücüğe bağlı."

"Minx," diye hırladı derin ve aç bir sesle, başını eğip dudaklarını.

Aptal, daha iyi hisleri ona karşı çıktı, çünkü sert dudakları onunkilere dokunduğu anda kayboldu. İlahi, vahşi bir tutkunun içinde boğuluyordu.

Dili onun üzerinde geziniyor, ona açılması için alay ediyordu. Onunla eşleşmesi için cesaretlendiriyordu.

Öpücük için öpücük.

Ve öyle de oldu, çünkü aniden arzuladığı tek şey o oldu. Özlediği tek şey.

Ona doğru açıldı ve dudaklarının, dilinin onunkini okşamasının, vücutlarının birbirine dolanmasının tadını çıkardı.

Ona bir cebi nasıl açacağını gösterdiği yerde, şimdi onun duyularını çaldı. Ona bir mektubun şifresini çözmeyi öğrettiği yerde, onun tüm sırlarını zahmetsizce çözdü.

Ve Pireneler üzerindeki en güvenli rotaları bulması için ona talimat verdiğinde, onu farklı bir yüksekliğe taşıdı - baş döndürücü, nefessiz yükseklikler - asla ayrılmak istemediği bir yer.

Elleri onu tekrar keşfetmeye başladı, göğüslerini avuçladı, meme uçlarını hassas noktalara kadar alay etti ve bir eli eteğini yukarı çekmeye başladığında, serin gece havası altındaki çıplak bacaklarına fısıldadı.

Lucy titredi ve adam onu bahçe duvarına doğru geriye doğru iterek üzerini örttü, paltosu onları gölgelerin içinde gizleyerek kendi yarattıkları bir dünyada bıraktı.

Önlüğünün omzunu hafifçe aşağı indirdi ve göğüslerinden birini serbest bıraktı. Adamın çıplak tenini kendi teninde hissettiğinde nefesi kesildi, ama bu Earl için yeterli değildi, çünkü başı aşağı eğildi ve meme ucunu ağzına aldı ve derinlemesine emdi.

"O-o-oh," diye nefesini tuttu, adamın tam merkezinden çektiği tatlı hisler karşısında - her an daha da hassaslaşan, gergin ve endişeli bir parçası.

Adam elbisesini çekiştirmeye devam etti, parmakları bacağından yukarı kayıyordu. Her ne kadar bacaklarını birbirine kenetlemek istese de -yapması gerekenin bu olduğunu düşünecek kadar hanımefendiydi- onun dokunuşu bu tür bir alçakgönüllülük düşüncesini ortadan kaldırdı.

Her dokunuşu, her darbesi onu yukarı doğru iterken, onu içine taşıdığı bu vahşi, yıldızlı dünyayı keşfetmeye çağırırken onu nasıl reddedebilirdi?

"Seni terk etmek istemiyorum," dedi, dudakları boynunu, kulak memesini kemiriyordu. "Henüz değil. Asla."

Ama yapmalıydı ve ikisi de bunu biliyordu.

Onu bırakmak istediğinden değil. Ya şu anda ya da önümüzdeki günlerde.

"O zaman şimdilik benimle kal," diye fısıldadı.

Parmakları bacaklarının arasındaki buklelere dokunduğunda nefesi kesildi, çünkü bu onun içinden bir arzu roketi gönderdi. Ve altındaki gizli çıkıntıyı bulduğunda, tüm vücudu bir kedininki gibi gerildi ve onu devam etmeye, hem özlemlerini hafifletmeye hem de arzularını körüklemeye çağırdı.

İkisi dışında kimse tarafından duyulmayan müzikle birlikte sallandı, vücudu adamın pantolonunun altından süzülen erkekliğinin sert hatlarına değene kadar sallandı.

Seni istiyor, seni arzuluyor, diye fısıldadı bir siren sesi ona. *Hisset onu. Dokun ona.*

Böyle bir çağrıya karşı koymanın hiçbir yolu yoktu, bu yüzden ellerinden birinin yakalarından düşmesine izin verdi, karnının kaslı hatlarını keşfetmesine izin verdi, pantolonunun bandını düğmelerinin olduğu yere kadar takip etti.

Parmaklarını onun üzerinde, erkekliğinin tepesinden dibine kadar kaydırmadan önce sadece bir an tereddüt etti. Daha önce kendisine yaptığı gibi onu avuçladı ve inlemesini bir kedi gururuyla dinledi, ağzı göğsünden ayrıldı ve dudaklarına çarptı, onu öptü, onu pantolonunun düğmelerini açmaya iten bir açlıkla onu yuttu, böylece onu serbest bırakıp okşayabildi.

Başı kaygandı ve parmaklarının üzerinde kaymasına izin verdi, kalın sertliğe, erkeksi uzunluğa hayret etti.

Geri çekildi ve sanki onu ilk kez görüyormuş gibi ona baktı, hiç hayal etmediği bir şey görüyordu.

Babasının uyarıları arzularına karşı asil bir savaş açsa da, içinde yanan tutkulu ateş onları kolayca bir kenara itti. Onsuz geçireceği günlerin nasıl olacağını, vücudunun Clifton'ın -ve sadece onun- ortaya çıkarmasını istediği sırları hiç bilmeden geçireceği günlerin nasıl olacağını gördü.

Peki ya geri dönmezse? Tüm hayatı sadece bu anılardan ibaret olabilirdi. Gece.

Gözlerini kırıştırdı ve bakışları tekrar ona odaklandı. Adam hâlâ onu inceliyordu.

"Demmit, Lucy, bana ne yapıyorsun?" dedi ihtiyaçtan boğuklaşmış bir sesle.

"Bilmiyorum," dedi Lucy dürüstçe. "Ama seni istiyorum. Beni almanı istiyorum.

I
beni sevmeni istiyorum."

Aralarında uzun bir sessizlik oldu. Tüm dünya sustu ve Lucy için çok fazla şey söylemiş gibi görünüyordu.

Çok şey istedi ve aceleyle söylediği sözlerden pişmanlık duydu.

Uzandı ve karmakarışık saçlarını yüzünden geriye doğru taradı. Sonra ona gülümsedi. Sırıttı, gerçekten.

Ve onun neredeyse çocuksu neşesini görünce kalbi göğsüne çarptı.

"Ama Goosie, aşkım, ben zaten biliyorum."

Lucy'nin elleri Clifton'ın ellerinde, Hampstead'in karanlık sokaklarında ve ara yollarında asi çocuklar gibi koşturuyorlardı.

Arada bir, kendine engel olamıyordu. Onu durdurdu, göğsüne doğru çekti ve öptü. Bir keresinde eğilip çimenlerin ve kır çiçeklerinin arasından başıboş bir çiçek kopardı ve saçlarına taktı.

"Onu bastıracağım ve her zaman saklayacağım," diye alay etti ve sonra onu yeniden öptü.

Kadının kokusu burnuna doluyor, vücudunun onunkine uyması kadar onu çılgına çeviriyordu. Her öpüşünde daha da cüretkârlaşıyor, elleri ve dudakları onu her türlü kontrol duygusunun ötesine itiyordu.

Tanrım, daha önce hiçbir kadını Lucy'yi istediği kadar çok istememişti. Lucy onun içini doldurmuştu. Bütün ruhum ona sahip olma arzusuyla yanıp tutuşuyordu.

Bunun düpedüz delilik olduğunu biliyordu. Ama onu bu pervasız yola iten şey, tükettiği bol miktarda Notton birası ya da Hampstead'de geçirdiği zaman, hatta

önümüzdeki aylarda karşılaşacağı şeylerin korkusu değildi - hayır, sonunda birinin eşini, kalbini bulmanın ne olduğunu keşfetmiş olmasıydı.

Lucy Ellyson onu hissettirdi.

Ve Clifton kendini, kadının sunduğu aşka aç, onun her sırrını keşfetmeye hevesli bir adam olarak buldu.

Arka merdivenlerden gizlice çıkıp odasına girdiler ve kapı arkalarından kapandığında durakladı ve önündeki yıldız gözlü kadına baktı.

Koyu renk saçları omuzlarından aşağıya dökülüyordu, bukleleri dağınıktı. ne sakladıklarını keşfetmek için parmaklarını içlerinde gezdirmeye ikna etti... .

Ama onu şaşkına çeviren, onu nasıl canlandırdığıydı. Sadece öpücüğüyle değil, onu kart oyunlarında kandırmaya çalıştığında ve o onu alt ettiğinde, bakmadığını düşündüğü zamanlarda ona bakışlarını çaldığında, elleri birbirine değdiğinde ve bu beklenmedik kıvılcım ikisini de ateşlediğinde içinde yaktığı ateş.

Daha önce fark etmemiş olsa da, şimdi onun bir gece önce giydiği elbisenin aynısını giydiğini gördü, siyah kadife ile süslenmiş pembe ipek bir elbise. Başka bir kadının üzerinde olsa masumiyeti çağırırdı. Lucy Ellyson'un üzerindeki ipek, onun iki yönünü de -duyarlı ve tutkulu, zeki ve ateşli- çok cazip bir şekilde ortaya çıkarıyordu. Ve adam uzanıp kolları omuzlarından aşağıya indirdiğinde, onları dokunuşuna, öpüşüne açtığında, kadın inledi, bu akşam hangi tarafın galip geldiğini söyleyen aç, topraksı bir mırıltı.

Bu kimsenin reddedemeyeceği bir davetti.

Dudaklarının, parmaklarının her santimini keşfetmesine izin vererek elbiseyi yavaşça aşağı kaydırmaya devam etti.

Onun teninin tadı, hiçbir erkeğin şişileyemeyeceği ruhani bir karışım gibiydi ve kalbini hapseden her türlü kısıtlamadan uzak bir özgürlükle dolduruyordu içini.

O onun, onun görkemli, harikulade güzelliği.

Adamın kollarında sabırsızlıkla kıvranıyor, ona uzanıyor, gömleğini açıyor, ceketini ve gömleğini aynı anda çıkarıyordu. Elleri göğsünde, karnının üzerinde, pantolonuna kadar iniyor, parmakları taş gibi sert erkekliğin üzerinde bir çizgi çiziyordu.

"Demmit, Gilby, lütfen," diye fısıldadı.

Adam da onun bu isteğini yerine getirerek, elbisesini ayaklarının dibinde birikene kadar aşağı çekti. Kadın ona doğru eğildi, çıplak göğüsleri yukarı kalktı.

Önce birini, sonra diğer meme ucunu ağzına aldı, sertçe emerek sert zirvelere çıkardı. Kadın tekrar inledi, bu sefer daha yüksek sesle ve adam sırtarak onu kendine çekti ve öptü, dilini ağzına bastırdı ve erotik bir dansla onunkinin üzerinde kaymasına izin verdi. Bu sırada kadının kalçaları ona karşı inip kalkıyordu.

Onu etrafında döndürdü ve kapıya doğru bastırdı. Bacaklarından biri baştan çıkarıcı bir şekilde onunkine dolanıyor, bir kedi gibi ona sürtünüyordu.

Oynadığı saç yumağını bırakarak bacaklarının arasına uzandı ve yavaşça bukleleri ayırarak onun o çok özel kısmını keşfetti.

Adam yavaşça onu okşamaya, keşfetmeye başladığında gözleri faltaşı gibi açıldı. Önce yumrunun üzerinde, sonra da ıslak, kaygan açıklığın etrafında kayıyordu.

Ağzı bir karış açık kaldı, ama hiçbir ses çıkmadı. Nefes almak için. Vücudu titriyordu ve ona sarıldı. "İstiyorum... İstiyorum..."

Onun ne istediğini çok iyi biliyordu. Onu kollarının arasına alarak yatağa taşıdı, derin, yumuşak şiltenin üzerine bir uzuvlar karmaşası içinde yuvarlandı... ve arzular... cevaplanmak üzere olan ihtiyaçlar.

Onun kızıydı.

Bu gece onun. Her zaman onun.

Yatağa uzandıklarında, Lucy kendisini saran tutkunun tadını çıkarırken, kalın, yumuşak şilte etraflarında katlanarak onları yakınlaştırdı.

Tamamen mahcup olmalıydı -kendisi dikişsiz, kont tamamen çıplak- ama bunun yerine Clifton'ın bakışlarının, onun her santimini keşfetmek için duyduğu pişmanlık duymayan arzusunun tadını çıkardı. Ona duyduğu ihtiyaç, pantolonunu çıkardığı ve erkekliği dik ve sert bir şekilde kalçalarına baskı yaptığı için şimdi çok daha belirgindi.

Erkeklerle olan deneyimi ne kadar masum olursa olsun, annesinin doğum günü kitaplarını bir kenara koymamıştı; onları okumuş, her bir baskıyı ezberlemiş ve bu tür pozisyonların kitaplarda anlatılan coşkuyu nasıl getirebileceğini merak etmişti.

İnsanın annesinden alacağı uygun bir hediye sayılmazdı ama Lucy şu anda alışılmadık yetiştirilme tarzına şükrediyordu.

şimdi Clifton'ın yetenekli dokunuşuyla bu vahşi terk edilmişlik durumuna uyanan bedeni arzuyla titriyor, bacaklarının arasına daha derin girmesini, coşkuyu bulana kadar onu doldurmasını, vereceği serbest bırakmayı arzuluyordu.

Lucy'nin dudaklarını kendi dudaklarıyla kavradı ve onu tekrar öptü, derinden, derinlemesine... Lucy daha da cesaretlendi, onun dilini kendi diliyle karşıladı, onun kendisini bıraktığı gibi kendisinin de onu nefessiz bırakabileceğini görmekten heyecan duydu.

Ona tekrar dokundu, parmakları yavaşça onu okşadı ve ateş, o dayanılmaz özlem, duyularını ele geçirmeye başladı.

Daha fazlasını hissetmek, onu hissetmek için kıvranıyor ve geriliyordu.

Parmakları adamın sırtında gezindi, sert kıçını yakaladı ve kendine doğru çekti, ayağını adamın bacağında gezdirirken bile, kendi ayağını onunkinin etrafına dolayarak kendini açtı.

Clifton onun üzerinde durdu ve Lucy "nin kirpikleri açıldı.

Adam ona baktı, gözleri çok karanlıktı ama tereddüt ettiği belliydi.

Hayır, hayır, hayır, diye haykırmak istedi. Bu asla olmayacak.

Vücudu özlemle doluyken, serbest bırakılma çılgınlığı içindeyken değil.

Düzgün düşünemediğini, onu bahçede kollarına aldığından beri düşünemediğini biliyordu ama Notton'ın içkisinin etkisinden kurtulup onurlu yanını keşfetmesi için uygun bir zaman değildi.

Hayır, bu asla olmaz.

"Ne oldu?" diye fısıldadı, parmakları tekrar sırtını okşayarak onu daha da yaklaştırdı.

"Lucy, ben-"

Sözlerini durdurmak için parmağını adamın dudaklarına bastırdı. En kötü ihtimalle ağlamak üzereydi ya da daha da korkuncu, kendini açıklamak üzereydi.

Ve muhtemelen birincisi için onu öldüreceğini ve ikincisi için ona kalbini vereceğini biliyordu.

İkisi de feci düşünceler.

"Sssh," diye fısıldadı, dudaklarını öptü, boynuna sokuldu. "Biliyorum, biliyorum." Sonra durdu, doğrudan onun gözlerinin içine baktı ve gülümsedi, dudaklarında annesinin ona verdiği tek yararlı şey olan hınzır, baştan çıkarıcı bir eğim vardı.

Fransızca kullanım kılavuzları dışında.

"Lütfen Gilby," dedi, sesi gırtlaktan geliyordu ve tutkuyla doluydu. Kalçalarını ona doğru salladı, erkekliğinin bacaklarının arasından kaymasına izin verdi. "Sev beni. Lütfen, sana yalvarıyorum, beni şimdi al."

Adamın cevabı derin ve sert bir öpücük olurken, kolu kızın altından kayarak onu kendine çekti ve kalçalarını kaldırarak ona tamamen açık hale getirdi.

"Sen benimsin, Lucy Ellyson. Benimsin," dedi karanlık ve tehlikeli bir sesle. "Her zaman benimsin. Bunu asla unutma."

Lucy söz vermek için ağzını açtı, ama o anda içine girdi, masumiyetini hızlı bir vuruşla aldı ve yeminini yerine getirdi.

Kısa süreli bir acıyla nefesi kesildi, ama bu acı çabucak kayboldu, çünkü adam ne olacağını biliyor gibiydi ve onu tekrar öpmeye başladı, başparmağı meme ucunun sert çıkıntısının üzerinde yuvarlanıyor, ağzı diğerini emmek için aşağı iniyordu. Tüm bu süre boyunca vücudu onun içinde hareket etti, ilk başta yavaş, eşit vuruşlarla, sonra yumuşak bir şekilde inlediğinde, kalçaları onu karşılamak için yükseldiğinde, daha hızlı hareket etmeye başladı.

Onu doldurdu, alevlendirdi, iç organlarını eritti ve kadın hevesle onun vuruşlarına karşılık verdi.

Geri çekildi, ona sarılırken içine girmesine izin verdi ve kendini serbest bırakılmasına gittikçe yaklaşırken buldu.

Oda, ay ışığı, her şey baş döndürücü görüşünün etrafında dönerken kendini çekilirken ve eziyet çekerken buldu.

Clifton'ın hamleleri daha da sertleşti, daha da çılgınlaştı ve Lucy bunları memnuniyetle karşıladı, çünkü sadece onu daha yükseğe çıkardı, ta ki bir anda orada olana kadar.

uçurumun kenarına savruldu ve bir sonraki adımda vücutu zevkten patladı.

"Oh, evet! Oh, evet," diye bağırdı, adamın her santimini almak için yukarı doğru eğildi onun içinde, tamamen doldurulmak için.

Ve kadın ayağa kalktığında, adam onun içine doğru sertçe itti ve derin bir şekilde inledi, tamamlandığını bulurken vücutu titriyordu.

Ağzı bir şey söyleyecekmiş gibi açıldı ama nefesi yetmedi. Kelimeleri oluşturmıyordu, zevkten kendini kaybetmişti.

Ama Lucy onun ne söyleyeceğini çok iyi biliyordu.

Benimkini. Bunu asla unutma. Sen benimsin.

Ve artık biliyordu ki her zaman onun olacaktı. Bu gece onun sevişmesiyle işaretlendi, kalbi şimdi ve her zaman kazındı.

Bir süre sonra Lucy kendini çok kısa süren bir uykudan uyanırken buldu. Yanında Clifton uyuyordu.

Notton'ın içkisi ve son birkaç saatini ateşli bir sevişmeyle geçirmesi arasında Adam derin ve memnun bir uykuya dalmıştı.

Pencereye baktığında, gökyüzünü aydınlatmaya başlayan hafif bir ışık gördü; ay bir süre önce dinlenmeye çekilmişti.

Neredeyse şafak sökmek üzereydi ve kaçırılmadan önce eve dönmesi için çok az zamanı vardı.

Lucy yataktan kaydı ve kıyafetlerini toplamaya başladı, hızla giyiniyor ve yataktaki adama gülümseyen bakışlar fırlatıyordu.

Onu seviyordu. O kadarını biliyordu.

Ve onu seviyordu. Ona evlenme teklif etmişti. Ona geri döneceğine söz vermişti.

"Olamaz, *Goosie*," dediğini duyabiliyordu babasının. "*O başka bir dünyadan.*"

"Kendi yerimizi bulamayacağımızı kim söyleyebilir?" diye fısıldadı. Odadan çıkarken, adamın bir gece önce onun için topladığı çiçeği gördü. Bu görkemli gecenin bir simgesiydi.

Lucy solmuş çiçeği alarak oradan ayrıldı ve sessizce arka merdivenlerden aşağı indi. Hanın içinde bir yerlerde Bayan Turnpenny ön kapıya vurulan bir sese cevap vermek için hizmetçileri uyandırıyor ve Lucy ancak bir Ellyson'ın yapabileceği gibi yakalanmadan kaçtı.

Durgun sokaklarda gezinerek ve gözden uzakta kalarak eve kadar gelmişti, kendini oldukça iyi hissediyordu, mutfak kapısını dikkatlice açtığı anda, rotasının geri kalanını planlıyordu... arka merdivenlerden yukarı ve odasına ve kimse daha akıllı olmayacaktı.

En azından o öyle düşünüyordu.

Ta ki mutfak kapısını kapatıp arkasını döndüğünde babasını masada oturmuş, önünde bir demlik çay ve bütün bir tugayın kaçışmasına neden olabilecek bir bakışla bulana kadar.

"Lucy Louisa, ne halt ettin sen?"

"Ben- ben-," diye kekeledi ve adam onu engellemek için elini kaldırdığında durdu. "Bana anlatma. Gidip ne yaptığını çok iyi biliyorum."

Kendini savundu. "O beni seviyor, baba. Benimle evlenmek istiyor. Bu sabah geldiğinde göreceksin. Senden izin isteyecek ve ben de vermen için sana yalvaracağım."

"Gelmeyecek," diye açıkladı babası.

"Tabii ki gelecek, neden gelmesin ki?"

Kollarından aşağı tüyleri diken diken oldu. Babasının kaşlarının duruşunda, çenesinin çizgisinde bu işi kendisinden daha iyi bildiğini gösteren bir şeyler vardı.

"Yapacak," diye ısrar etti, ancak birkaç dakika önce olduğu kadar emin hissetmiyordu.
önce.

Babası ellerini kaldırdı ve mavi kâğıtla ciltlenmiş ve altın bir kurdeleyle bağlanmış bir paket kâğıt çıkardı.

Hava ciğerlerinden ve odadan dışarı fırladı. Mührü görmesine gerek yoktu. Babasının ondan önce ne yaşadığını biliyordu.

Siparişler.

"Hayır," diye fısıldadı başını sallayarak. "Bu çok erken. O hazır değil."

"Aslında, o oldukça hazır. Bunu sen de gördün. Ve eğer her şey plana uygun gidiyorsa, Kont ve Bay Grey şu anda biz konuşurken uyandırılıyorlar."

Kapının çalınması. Bayan Turnpenny "nin bu kadar erken saatte kimin aradığını öğrenmek isteyen çılgınlıkları.

Bu Clifton içindi. Kız arka kapıdan çıkarken bile uyandırıldı ve emirleri iletildi.

Kapıya döndü ve açmaya başladı, elleri o kadar titriyordu ki mandalı zorlukla tutabiliyordu, yine de onu yakalamak, takip etmek zorundaydı.

Ama babası odayı geçti ve o kaçamadan kapıyı kapattı.

"Artık çok geç, Goosie. O gitti. Şimdiye kadar sahile giden bir arabaya binmiştir. Onu yakalamayı umamazsın." Durdu ve ona baktı. "Bir an bile gecikmeden Dover "a gitmeleri emredildi, çünkü akşam gelgitini yakalamaları gerekiyor."

Kapının yanındaki sandalyeye çökerken bile başını salladı. "Hayır, bu olamaz. Ne yaptın sen?"

"Senin için en iyisi ne, Goosie."

"Peki ya geri dönmezse? Bunu hiç düşündünüz mü?"

Babasının kaşları daha da çatıldı. "İşte tam da bu yüzden gidiyor. Seni dul bırakmayacağım. O zaman nerede olurdun?" Masadan kalktı ve başını salladı. "Onun dünyasının merhametine kalırsın ve bu benim izin vermeyeceğim bir kader."

Ama kader her zaman vefasız ve kurnaz bir yaratık olduğu için, Lucy Ellyson Sterling yıllar sonra kendini tam da böyle bir durumda buldu.

Ait olmadığı bir dünyada kaybolmuş ve yalnızdı.

Bölüm 9

Londra, yedi yıl sonra

Standon Markizi Lucy Ellyson Sterling, geçmişe dair anılarından sıyrıldı ve önündeki kapının zilini çekti. Hollindrake Düşesi'yle buluşma çağrısı her ne için yapılmış olursa olsun, Clifton Kontu'yla karşılaşmaktan daha az tedirgin edici olacağını umuyor, hatta dua ediyordu.

O değişti, Mariana, kız kardeşine söyleyebilirdi.

Ama Mariana artık yoktu, tıpkı babası gibi. Sessiz köylerini kasıp kavuran ve pek çok kişiyi beraberinde götüren bir ateş yüzünden hayatını kaybetmişti.

Lucy'nin bildiği her şeyi aldı. Hayatını alt üst etti.

Clifton kadar. Çünkü ona geri dönmemişti. Yazmamıştı. Yazmamıştı. Malcolm öldürüldüğünde bile.

Lucy dudaklarını birbirine bastırdı ve gözlerindeki nemin yerini yaşlara bırakmamasını diledi.

Oh, Mariana, bana nasıl baktı! Sanki çok az arkadaşmışız gibi, sanki hiç beni seviyordu. Sanki görmek istediği son kişiymişim gibi.

Ne demişti? Hampstead'e babasına yaptığı her şey için teşekkür etmeye gelmişti. Bitti mi?

Ve onun eve dönmesini sağlamak için yaptığı her şey için tek kelime etmedi mi? Ona hiç teşekkür etmedi mi?

Kibirli, nankör piç.

Arabasını kontun peşine takıp güpegündüz adamı ezmekten başka bir şey yapmak için zile tekrar uzandı ve eğer dükün eski sopacısı Bay Mudgett tam o sırada kapıyı açmasaydı bir kez daha çekecekti.

"İşte buradasınız leydim," dedi o tanıdık huysuz sesiyle. Sonra adam onun omzunun üzerinden baktı, kalın kaşları birbirine çatıldı. "Çocuğu da yanında getirdin, değil mi?"

Lucy irkildi. Ne yazık ki Mickey onun için ne kadar sevilse de Sterling ailesinde o kadar da sevilen biri değildi.

Ama Archie Sterling "le evlenmeyi kabul ettiğinde, ondan Mickey "den vazgeçmek zorunda kalmayacağına dair bir söz almıştı - Mickey "nin ondan asla alınmayacağına dair. *Asla*. Böylece Sterlingler bu skandal durumu ne kadar içler acısı bulurlarsa bulsunlar, çocuk onunla kalmıştı.

Lucy Ellyson Sterling ve o çocuk.

"Onu yol kenarında bırakmayı hiç düşündün mü?" diye sordu adam, barbar sürüsüne karşı nöbet tutmakla görevlendirilmiş bir bekçi gibi ona bakarak. Ya da küçük, haşarı çocuklara.

"Tabii ki hayır, Bay Mudgett," diye cevap verdi, en azından biraz sinirli görünmemeye çalışarak onun pek de hayırsever olmayan selamından dolayı.

"Pekala, içeri girip onlara katılabilirsin." "Bir sürü-" diye sormaya

başlamıştı ki adamın ne demek istediğini anladı.

Mermer zemin bavullarla kaplıydı; şapka kutuları, sandıklar, seyahat çantaları ve valizler. Girişin iki yanında da diğer iki yaşlı Lady Standon, Minerva ve Elinor duruyordu.

Minerva "yı gördüğüne neden şaşırdığını bilmiyordu, çünkü Clifton da aynı şeyi söylememiş miydi?

"Bayan beni kulağımda bir pireyle gönderdi."

Ancak Elinor da buradaydı ve yolun karşısındaki köşelerinden, iki hanım da onun gelişinden pek memnun görünmüyordu.

Lucy bunun için bir açıklaması olup olmadığını anlamak için Bay Mudgett'a baktı. Üçü birden mi? Buraya mı çağırılmışlardı? Ama ne amaçla?

Bu hiç de hayra alamet değildi. Clifton'la karşılaşmasının, gelecek felaketin habercisi olduğunu bilmeliydi.

Yaklaşan kıyameti nasıl karşılayacağına dair bir plan yapamadan, tüm ekibi sadık yoldaşları ve hizmetkârları gibi basamakları tırmanmaya başladı.

Önce Mickey geldi, yuvarlanarak giriş salonuna girdi ve Elinor "un Heyecanla havlayan köpeklerden oluşan bir koleksiyon.

Lucy, Minerva'nın nefesinin altından, "Yüce Tanrım, çocuk olmasın," diye mırıldandığını duydu.

Her zamanki gibi, Mickey eve girip uygun yerini alamadı. Hayır, belaya giden en hızlı yolu bulana kadar etrafına bakındı.

"Nirva Teyze!" diye seslendi ve kadına doğru bir adım atarak kollarını beline doladı ve ona kocaman sarıldı. Omzunun üzerinden baktı ve Lucy'ye göz kırptı.

Küçük şeytan, Minerva'nın ayaklarının altında çocuk olmasından ne kadar nefret ettiğini biliyordu.

Ama Lucy onu güvenli bir yere götüremeden önce, Minerva'nın keyfi yerinde görünüyordu -çoğu gün öyle değildi zaten- Mickey kaçmıştı.

"Tia!" diye bağırdı Elinor "un genç kız kardeşini yolun karşısında görünce. Minerva'yı iterek ve kadını ayaklarının üzerinde sallanırken bırakarak, eski arkadaşının yanında bir yer edinmek için küçük bir maymun gibi gövdelerin üzerinden atladı.

Elinor "un teriyerleri bir kez daha kulakları sağır eden bir kakofoni yarattı.

Minerva "nın mırıldandığı şikâyeti Lucy "nin duyamayacağı kadar değil. "En azından köpeklere tasma takılabilir ve ahırlara gönderilebilir."

"Mickey!" Tia haykırdı, güzel, taze yüzü geniş bir gülümsemeyle aydınlandı, Ta ki kız kardeşinin dürtmesiyle önceki sakin duruşuna geri dönene kadar. Bu

Kız sakın bir nefes aldı, sonra eşit bir ses tonuyla, "Seni tekrar görmek ne güzel Michael," dedi ve beklediği sarılma ve öpücük yerine ona elini uzattı.

Önce uzatılan ele baktı, sonra eski arkadaşındaki değişim karşısında şaşkınlıkla Lucy'ye baktı. Ne yazık ki Tia, Mickey'nin gölette balık tutma ve Elinor'un köpeklerini çayırda neşeyle kovalama gibi coşkulu gezintilerine katılamayacak kadar büyümüştü.

Ancak Lucy'nin ona bazı şeyleri -kızların genç birer hanımefendi olduklarını- açıklayabilmesi için partisinin geri kalanıyla pazarlık yapması gerekiyordu.

"Gelin bakalım Bay Otter," dedi uzun boylu, zayıf adam kapıdan kafasını uzatıp hanımlar ve eşyalarıyla dolu, darmadağın fuayeyi incelerken gözlerini kırıştırarak. Lucy onu kolundan tuttu ve ürkek bir genç kıza karşı sabrı tükenen birinin yapabileceği gibi içeri çekti.

Sonra Clapp geldi. Sevgili yaşlı Clapp. "Aman Tanrım!" diye haykırdı o hırıltılı sesiyle, sanki bir orgdan çıkan notalar gibi. "Lucy, bu doğru olamaz, çünkü Leydi Standon burada..." Clapp da fuayeyi baştan aşağı incelerken bir duraklama oldu. "Oh, ve Elinor da. Üçünüz de mi? Tanrım, bu doğru olamaz Lucy, bunu biliyorum."

"Burası doğru yer," dedi Lucy, Mickey "nin zor durumdaki dadısına yol göstererek. kat.

Yaşı hayli ilerlemiş bir kadın olan Clapp'ın yüzünde, diğer pek çok yaşlı kadın gibi, sürekli ezilmiş olmanın verdiği teslimiyetçi bir ifade vardı. "Aman Tanrım! Davetiyeyi karıştırdım mı? Düşes hepimizi davet etmiş gibi görünmüyor..." Kadın durakladı ve Elinor "un yüzündeki gergin ifadeye baktı, ama daha fazla yorum yapamadan sonunda sorumlusu dikkatini çekti. "Mickey," diye azarladı Clapp, "Tia'yı bir an daha rahatsız etme. Ağzında şeker olduğundan şüpheliyim - artık tam bir hanımefendi oldu. Oldukça dolgunlaştı."

Lucy bu kaba söz karşısında yüzünü buruşturdu, Tia ise artık bir çocuk olmadığını herkesin fark etmesinden dolayı kızardı.

Elinor ise Clapp'ı en yakın valizle dövmeye hazır görünüyordu.

Lucy gözlerini kapadı ve düşes gelmeden önce kargaşa çıkmaması için dua etti. geldi ve bunun için suçlanacaktı.

Yine.

Herkesin içeri girdiğinden emin olmak için hızlıca işe koyuldu. "Bay Otter, Clapp ve evet, işte buradasınız Thomas-William." Babasının sadık uşağı içeri girebilmek için başını eğmek zorunda kaldı, çünkü heybetli, amansız bir adam heykeli gibi herkesin üzerinde yükseliyordu.

Onun girişi Lucy'yi bir nebze olsun rahatlatmıştı, çünkü Mickey'nin yanı sıra Thomas-William onun eski hayatıyla kalan tek bağlantısıydı. Thomas-William'ın istikrarlı varlığı olmadan nasıl idare edeceğini bilmiyordu.

Şu anda bile, açıklama gerektirmeyen bir ifadeyle sessizce durmuş etrafını inceliyordu.

"Evet, evet, beklediğimiz gibi değil," dedi Lucy ona. "Ama bunun için bir neden yok. Kaşlarını çat. Gel ve Minerva hepimize bir tane vermeden önce kapıyı kapat. rezil bakışlar."

Minerva, kaşlarının çatılmasına bakılırsa, hepsine en sert bakışlarından birini göndermek üzereydi ama Lucy'nin açıklaması tüm gözleri üzerine çevirdi ve düzgün bir terbiyenin ürünü olan zarif bir hanımefendi gibi görünmek için dudaklarını gülümsemeye zorladı.

"Demek çağrılan tek kişi ben değilmişim," diye yorumladı Lucy omuzlarına sardığı şalı düzeltirken.

Minerva karşılığında, "Ne kadar da uygunsun," dedi. Lucy'nin kıyafetini uzun ve ölçülü bir şekilde inceledikten sonra, sanki Lucy'nin moda anlayışının olmayışı katlanılması gereken bir başka sınavmış gibi derin bir iç çekti. Minerva hiçbir zaman bir Fındık kahvesi saçları ve Elinor'un iddiası olan yıldızlı sarışın ihtişamını vermeyen gözleriyle orijinal ya da toplumun en büyük güzelliklerinden biri değildi. Ancak Minerva bir kraliçe gibi giyinmeyi ve kendini korumayı biliyordu, kendisine daha saygın Elmasların çoğunu gölgede bırakan muhteşem bir görünüm veriyordu. "Evet, hepimiz çağrıldık. Ama ne amaçla, hayal bile edemiyorum."

"Hayır, gerçekten de çok tuhaf görünüyor," dedi Lucy, sandıklar arasında dolanırken ve Elinor'un köpekleri peşindeyken, gardiyanının merdivenlerden yukarı doğru koşturmasını temkinli bir bakışla izlerken. "Dükün evine önce ben gittim, bu yüzden geç kaldım."

Kalabalık antreye şöyle bir göz attı ve antrede ve arkasındaki oturma odasında sadece birkaç yetersiz mobilya olduğunu fark etti: gül rengi bir kanep ve birkaç yüksek arkalıklı sandalye. Hiçbir resim ya da süsleme giriş yolunu aydınlatmıyordu ve duvarlardaki kâğıtlar birkaç yerden kıvrılmıştı, üstelik göze çarpmayan yerlerden. "Oldukça kasvetli bir yer, sizce de öyle değil mi?"

Diğer bayanlardan hiçbiri cevap vermedi, çünkü cevap bir kez daha çok açıktı.

Birkaç kat yukarıda Mickey "nin yankılanan kahkahalarına merdivenlerden inen havlama korosu eÇlik ederken, fuayeyi saran gergin durgunluk devam ediyordu.

Ve sonra yukarıda da uzun bir sessizlik oldu, görmezden gelinemeyecek kadar sinir bozucu bir sessizlik. Sessiz bir Mickey felaketin habercisiydi.

Herkes o yöne baktı. Sonra tüm gözler Lucy'ye döndü.

Mickey'nin başının zaten belada olduğundan hiç şüphesi yoktu. "Clapp, Bay Otter, Mickey'nin nasıl bir eğlence keşfettiğini göreceksiniz?" Thomas William'a da kötücül bir bakış fırlattı. "Size ihtiyaç olabilir."

Adam, sanki o ana kadar söylenmiş en açık ifade buymuş gibi homurdandı. Clapp ve Bay Otter'ı merdivenlerden yukarı kadar takip etti.

Elinor kız kardeşine başıyla onay verdi. "Tia, bir iyilik yap ve gidip Lucy "nin küçük Çeytanının Isidore "un yavrusunu erken getirmediğine bak."

Tia ağzını açıp böyle bir şeyi protesto etmek üzereymiş gibi göründü ama sonra bir iç çekti ve Lucy "nin hizmetkârlarını mahkûm gibi takip ederek isteksizce merdivenlerden yukarı çıktı.

Ve tam Tia "nın beyaz muslin eteğinin son parçası da merdivenlerden yukarı kaybolurken, zil çaldı. şangırdadı ve hep birlikte kapıya doğru dönerek bundan sonra ne olacağını merak ettiler.

Mudgett, yolunu bulmaya çalışırken dehşet içinde oflayıp pufluyordu. dördüncü kez dolup taşan fuayeye giderken mırıldandı, "Bu kendisi olmalı, "Eğer yanılmıyorsam."

Öyle de oldu, çünkü kapı açılır açılmaz Hollindrake Düşesi içeri daldı.

Lucy düşesi dikkatle izliyordu, çünkü eski Bayan Felicity Langley'i müthiş bir hanımefendi olarak görüyordu -hareketli, hesaplı, sinir ve kararlılık yığını, tek başına Kıtayı geçip Napolyon'u iki hafta içinde zapt edebilirdi, Paris'te alışverişe ayıracak zamanı da vardı.

Babası Lord Langley, Dışişleri Bakanlığı çevrelerinde kötü bir şöhrete sahip değil miydi?
Cesaretini mi?

Düşes cüretkârlığını doğal olarak gösteriyordu.

Düzgün bir şekilde selamlaşmayı beklemek yerine, her zamanki askeri üslubuyla hemen söze girdi. "Mükemmel! Gördüğüm kadarıyla yeni evinize giden yolu sorunsuz bir şekilde bulmuşsunuz."

Lucy, odanın diğer ucundan bile Minerva'nın sertleştiğini hissettiğine yemin edebilirdi. Çünkü o da Lucy ile aynı tepkiyi veriyordu.

Düşes az önce ne demişti?

"Yeni neyimiz?" Minerva başardı, çünkü her birinin bir zamanlar kendisine ait olduğunu düşündüğü unvanı taşıyan kadın, üçü arasında en az etkilenen oydu.

Düşes sertçe döndü ve bir an için ona baktı. "Beni duydunuz. Senin. Yeni. Ev."

"Ah, Minerva, kendine iyi bir yer bulmuşa benziyorsun," dedi Elinor kendini beğenmiş bir tavırla, eteklerini toplayıp kapıya doğru ilerlerken. "Şimdi, eğer Kendimi ve kız kardeşimi Grosvenor Meydanı'na götürmek istiyorum. Odalarım hâlâ düzenli, değil mi?" Bu son soruyu, bir hizmetçiye ya da başka bir bahtsız hizmetçiye karşı kullanılabilecek bir tavır ve tonla sordu.

Düşes, Lucy "nin tüylerini ürperten bir bakışla Elinor "u inceledi. Omurga.

Yine, ne bir asilzade ne de bir beyefendi olan bir adamın kızı olarak Lucy haddini biliyordu ve karşısındaki kadını kızdırmayacak kadar sağduyuluydu.

Bu hanımefendi, Minerva ve Elinor'a hatırlatmak isterdi ki, onların gelecekteki refahını çocuk eldiveni giymiş bronz ellerinde tutuyordu.

Düşes, kendi adına, herhangi bir isyana katlanmak üzere değildi ve leydiye sert bir bakış fırlatırken bile Elinor "un yoluna çıktı. "Leydi Standon, burası senin de yeni evin."

"Bu mu?" Elinor çevresine kirli bir çamaşıra bakar gibi bakarken tükürdü ahır avlusu. "Bu olamaz. Çünkü az önce Minerva'ya buranın onun evi olduğunu söylediniz."

Düşes başını salladı. "Öyle. Onun evi. Sizin eviniz. Ve Leydi Standon'ın evi," dedi başını Lucy'ye doğru eğerek. "Üçünüz paylaşacaksınız."

Lucy merdivenlere doğru bir bakış attı ve Thomas-William'ın orada durduğunu görmeyi umdu.

Daha önce ne demişti?

"Onun bir şeylerin peşinde olduğunu düşünmüyorum."

Oh, evet, öyleydi... gerçekten öyleydi!

Lucy duvardaki yazıyı babasının eski şifrelerinden biriymiş gibi görebilse de, Elinor ve Minerva durumu çözmekte biraz daha zorlanıyordu.

"Evet, hepsi iyi hoş da," diye devam etti ikinci Leydi Standon elini küçümseyici bir şekilde sallayarak, "ama Minerva burada yaşarken ben nerede yaşayacağım? Ya da bu konuda Lucy ve çetesi? Bizim..." Gözlerini kırpmadan, inatçı bir zafer ifadesiyle düşesi inceledi ve bir adım geri çekildi. "Aman Tanrım, hepimizin... hepimizin... hepimizin...
..."

Düşesin yüz hatları hiç değişmedi; çenesinin sert duruşu ve gözlerindeki kararlı ışık... Bu da yeterli bir cevaptı.

Ciddiydi. Onların evi. Üçünün de. Birlikte.

Sonra Minerva, Elinor ve Lucy arasında, düşen bir parça koyun eti için kapışan üç sokak kedisi gibi ihtiyatlı bir bakış alışverişi başladı.

Lucy'nin hiç kuşkusu yoktu ki bu ev de öyleydi; Mayfair'in ortasında, çıplak odaları ve soyulmuş kâğıtlarıyla bir haftalık bir koyun eti yığınıydı. Ve böylece

hiçbir edep düşüncesi olmaksızın fuayede patlak veren miyavlama protestoları korosuna katıldı.

"Majesteleri, burada hepimizin yaşaması için yer yok-"

"Çeyiz hakkımı elimden almak istiyor olamazsınız! Eğer buna katlanacağımı düşünüyorsanız-"

"Bu sürgündür! Dük'e yazacağım, çünkü böyle bir şeyi kabul edeceğinden şüpheliyim.
çirkin, hayır, skandal muamele-"

Düşes dönüp parmağını Minerva'ya doğru salladı. "İşte tam da bu yüzden buraya 'sürgün' ediliyorsunuz. Dük ve ben sizin küçük didişmelerinizden, kavgalarınızdan ve saçma taleplerinizden bıktık-"

"Haklarımız var," diye araya girdi Elinor. "Evlilik sözleşmelerimiz özellikle bize-"

Düşes hazırdı ve Inns of Court'u süsleyen en kötü niyetli, inatçı avukat gibi konuşuyordu. "Evlilik sözleşmenizi okudunuz mu?"

Bu Elinor'u şaşırttı. "Okumak mı? Neden okuyayım ki, ne olduğunu çok iyi biliyorum.
Ben-"

"Görünüşe göre öyle değil," diye araya girdi düşes. "Evlilik sözleşmeleriniz size çirkin talepleriniz, skandal patlamalarınız, sürekli emirleriniz ve sert ültimatolarınızla Dük'e yalvarma hakkı vermiyor."

"Ama yapamazsın-" diye söze başladı Minerva, ama sonra aynı hızla durdu, çünkü anlaşılan onunkini de okumamıştı.

Yine de Lucy, Minerva "nın babası Gilston Kontu "nun, biricik kızını Sterling ailesinin kaprislerine terk edebilecek bir sözleşmeye imza atmasını aklının ucundan bile geçiremiyordu.

Sonra tekrar ...

Felicity eldivenlerini çekiştirdi, sonra şapkasını okşadı, tüyleri eğildi mükemmel bir birliktelik. "Bu tarihten itibaren, burası Sterling dowager evi ve sizin

tek adres." Durakladı ve Minerva ile Elinor'a meydan okur gibi baktı onunla çelişmek için.

Ancak tüm sağduyusuna rağmen, bu Lucy "yi mücadeleye girmekten alıkoymadı. Minerva ve Elinor "un aile bağlantıları ve avukatları bu vicdansız durumu protesto etmek için feryatlarına katılmaya hazırken, Lucy "nin bu mücadelede bayrağını taşıyacak kimsesi yoktu.

Kendini kurtar.

Kurtar onu, diye fısıldadı bir ses. Ne olmuş ona?

Daha yarım saat önce, "Eğer bir şeye ihtiyacın olursa," dememiş miydi? ya da Thomas-William, lütfen benimle iletişime geçmekten çekinmeyin."

Lucy doğruldu. Clifton "a sürünerek gitmektense geri kalan günlerini Minerva ile geçirmeyi tercih ederdi.

"Majesteleri, size yalvarıyorum, ev halkım ne olacak? Mickey'den?" Lucy sahip olduğu tüm terbiyeyi kullanarak sordu. "Bu evi Minerva, Elinor ve onların hizmetçileriyle paylaşmamız gerektiğini söylemek istiyor olamazsınız, değil mi?"

Düşes gözünü bile kırpmadan başını salladı.

Ve yeni bir protesto patlaması yaşanmadan önce, başka türden bir patlama oldu. Üst kattan köpeklerin dehşet dolu çığlıklarının ardından siyah, isli bir duman bulutu yükseldi. Birkaç dakika süren şok edici sessizlikten sonra, kömür lekeli Tia merdivenlerden indi, her kolunun altında bir köpek vardı ve bir diğeri kuyruğunu bacaklarının arasına almış onu takip ediyordu.

"Her şey çok hızlı oldu," diye kekeledi, beceriksizce merdivenleri işaret ederek.

Lucy ürperdi. Mickey söz konusu olduğunda hep öyle olurdu.

"Mickey, kendisi bacadan çıkamadığı için Ivo'nun bacadan çıkıp çıkamayacağını görmeye karar verdi." Tia pis köpeklerden birini kız kardeşine uzatmaya çalıştı ama Elinor, Tia "nın daha mütevazı elbisesini mahvettiği gibi onun yeni elbisesini de mahvedeceği kesin olan is kaplı terrierden korkarak geri çekildi.

Thomas-William merdivenlerin başında belirdi, Mickey bir kolunun altındaydı ve Tia'nın köpekleri taşıdığı gibi taşııyordu.

Ve köpekler gibi Mickey de herkesin duyacağı şekilde uluyordu.

"Tırmanabileceğini sanmıştım.

O lanet şeyin sıkışması benim suçum değildi. Tommy Saunders'ın bacaya tırmanan bir köpeği var ve o sadece yaşlı bir it."

Elinor düşesle yüzleşmek için dönerken Lucy'den alçak sesle bir inilti duyuldu.

"Benden bu şekilde yaşamamı bekleyemezsiniz, bu-" Parmağı titreyen bir öfkeyle Mickey'ye doğru sallandı. "Bu-"

Düşes çocuğa bakarak, "Oldukça pis bir çocuk," dedi. "Thomas-William, lütfen Efendi Ellyson'ı aşağıya götürür ve ona Mrs.

Hutchinson, aşçı. Size yıkanmanız için yeterli sıcak su sağlayabilir. hem çocuk hem de Leydi Standon'ın köpekleri."

"Banyo!" Mickey uludu. "Ben banyo istemiyorum."

Felicity güldü. "O zaman sokak çocukları gibi bacalara tırmanma. Uslu bir çocuk ol, eminim Bayan Hutchinson seni zencefilli bisküviyle ödüllendirecektir."

Thomas-William, Bay Mudgett'in peşinden giderken Mickey ona "İki bisküvi," dedi. mutfaklara. "Yoksa nöbetçiyi getirecek kadar gürültü yaparım."

Düşes onun ardından, "Sanırım bunu çoktan başardınız," diye seslendi. Lucy'ye döndü. "Burada bir avukatın var. Gerçekten de cezasını müzakere ediyor!"

Ellerini eteğine sildi, sanki kendini bu işten arındırıyormuş gibi, sonra gitmek için döndü, ama bu sefer de Minerva yoluna çıktı.

"Bunu bana yapmak istemezsin. Beni bu sefil evde terk etmek mi? Beni burada bırak... bunlarla... bunlarla..."

Lucy neredeyse ona acıyordu, çünkü Minerva "nın sesinin hiç bu kadar tedirgin

çıkıldığını duymamıştı. "Aile üyeleriniz mi?" Felicity ekledi. "Evet, gerçekten de

öyle. Ben de

Dük ile evlenmeden önce kız kardeşim ve kuzenimle birlikte bu evde yaşamıştım, ve o zaman bizim için kabul edilebilir bir durumsa, burada ikamet etmenizde bir engel görmüyorum
Şimdi."

"Yapmayacağım," dedi Minerva, tepeden tırnağa titreyerek. "Buna izin vermeyeceğim. Başka bir yolu olmalı."

"Gidebilirsin," dedi Felicity ona. "Ama bu evden ayrılırken harçlığını sonsuza dek kaybettiğinin bilincinde ol. Dük'ten bir daha tek bir kuruş bile alamayacaksın."

Elinor'un nefesi kesildi, çünkü görünüşe göre çoktan acele bir kaçış için planlar yapmaya başlamıştı.
Kaçış.

Minerva tereddüt etti. "Yolumuzu mu kestirecektin?"

"Tamamen," dedi Felicity bir Seven Dials gibi sert bir tavırla.
Ev sahibesi.

"Ama neden? Bana nasıl böyle bir şey yapabilirsin? *Bize?* Biz böyle bir muameleyi hak edecek ne yaptık?"

Düşes, sesi ölümcül bir sakinlikle, "Küstah mı?" dedi.

Lucy'nin omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi. Oh, her zaman biliyordu ki bir gün bir hesaplaşmayla yüzleşmek zorunda, ama düşesin elinden?

Hayır, bununla yüzleşmektense bu sabah bir posta arabasının çarpmasını ve başka bir tür hesaplaşmaya doğru yol almayı tercih ederdi.

"Düşes sözlerini şöyle sürdürdü: "Düke son mektubunuzu göndermeden önce yüksek elin ne anlama geldiğini düşünmeliydiniz, Leydi Standon. Ve siz de Pekâlâ," diye ekledi ikinci Leydi Standon'a bakarak. "Mektubunuz tam da bugün geldi. Aynı gün. Sanki sefalet içinde yaşıyormuşsunuz gibi porsiyonlarınızdan ve ihtiyaçlarınızdan şikayet ediyorsunuz. Bırakın Sterling ailesinin üyelerini, hanımefendilere bile yakışmayan davranışlar. Bu ve gülünç kavgalarınız ve kan davalarınızla ilgili artan dedikodular üçünüzü ve Majesteleri'ni Londra'nın alay konusu haline getirdi ve ben buna izin vermeyeceğim."

Lucy botlarına baktı. Kendisine kesinlikle bu işte parmağı olmadığını söylemeye çalışsa da, çok tanıdık bir suçluluk duygusu omurgasından aşağıya doğru aktı.

Mickey'i tutmak. Mükemmel sosyal geleneklere bağlı kalmamak. Evden eve dolaşüyor ve ardında öfkeli ilişkiler ve enkaz bırakıyor.

Elinor bir kez daha tüm suçu Lucy "nin üzerine atarak, "Evet, evet, bazılarımız terbiyesizce davrandı," dedi, "ama bunu çözmenin bir yolu olmalı."

Lucy, Elinor "un çözümünün Lucy "nin uzak bir İskoç adasına gitmesiyle ilgili olduğunu tahmin ediyordu.
ve yoldaşları kazazedeler gibi terk edilecekti.

Düşes, içinde bulunduğu durumun şokuyla hareket edemez hale gelen Minerva'nın etrafından dolandı.

"Var, Leydi Standon," diye güvence verdi düşes, kapıyı açtı ve Soğuk bir Şubat gününün keskin güneş ışığında dışarı adım atmak. "Evlenin."

"Evlenmek mi?" diye üçü birden haykırdı.

Düşes, "Evet, evli," dedi. "Aman Tanrım, neredeyse unutuyordum." Elini retikülünün içine soktu ve deri ciltli bir günlük çıkardı. Günlüğü kapının yanında duran ve genellikle kabul töreni için ayrılmış olan kaidenin üzerine koyarak, sanki onu geride bırakmak istediğinden pek emin değilmiş gibi elini birkaç dakika üzerinde gezdirdi. Ama sonunda bıraktı ve şaşkın seyircisine bir gülümseme sundu. "Bu benim Bekârlık Günlüklerim. Benim iznimle kullanın. İngiltere'deki tüm uygun soyluların isimlerini, özelliklerini ve tutkularını içeriyor. Bir koca bulun ve artık burada, Brook Sokağı'nda ikamet etmenize gerek kalmasın."

"Ya evlenmek istemiyorsam?" Minerva ses tonuyla sordu
Anlaşılmayacak kadar öfkelenildiği belliydi.

Düşes omuz silkti. "O zaman ben de kendimi evimde hissediyorum.
bir süre için."

"Sevgili oğlum, o pislige evlenme teklif etmekten ve bu işi bitirmekten başka yapacak bir şey kalmadı.
Penwortham Markisi," dedi White "ın yarısının duyabileceği kadar yüksek bir sesle.

Clifton Kontu "nun Çansına, bahis giğesinin etrafında büyük bir hareketlilik vardı, bu yüzden amcasının gür sesi karğıdaki gürültülü kalabalığın pek dikkatini çekmedi.

Penwortham, "Savaşlar bitti," diye devam etti ve aceleyle ekledi, "Tanrı'ya şükürler olsun. Ve artık bittiğine göre, en kutsal görevin olan bir varis edinme işine devam etmelisin ki bu da Leydi Annella ile evlenmekle başlar. Wellington'ın geçen gün övündüğü o rezil cesaretini kullanmalı ve bu işi halletmelisin."

Evet, evet, hepsini biliyordu. Ama sorun da buydu; Clifton bir sonraki adımı atıp evlenme teklif edecek cesarete sahip değildi. Ona dün sorsaydınız, isteksizliğine bir isim koyamazdı, o son soruyu dudaklarından neden geçiremediğini anlayamazdı.

Bardağına uzanarak kehribar rengi viskiden uzun bir yudum aldı. Boğazından aşağı çiğ bir ateş gibi aktı ve sorununun kalbindeki tek ismi yankıladı.

Lucy.

Panjurlu pencereye doğru baktı ve derin bir nefes aldı. Yüce Tanrım, o onu buldu. Goosie'sini.

Belki de bu yüzden Nesfield müzikalinde değil de White "s "ta bulunuyordu. Leydi Annella'nın piyanodaki yeteneklerine saygı gecesi.

Lucy "nin Leydi Standon "ın evinin merdivenlerinde dikildiğini görünce onu devirdi. Atının yapabileceğinden daha iyi fırlattı.

Lucy Ellyson. Tekrar bardağına uzandı.

Bugün ona yalan söylemişti. Ona babasına borçlu olduğunu söylemişti -bu tamamen yanlış değildi; Kıtada hayatta kalmasını George Ellyson'a borçluydu- ama onu en karanlık günlerden geçiren parlak ışık Lucy'ydi.

Ve bunlardan çok sayıda vardı.

Gülümsemesinin hatırası. Gözlerinin keskin ışığı.

Öpüşü... iç çekişi... dokunuşu...

"Babasıyla anlaşmaları tamamlamak ve evlenme teklif etmekten başka yapacak bir şey yok, değil mi Clifton?" Penwortham yeğeninin dikkatsizliğine aldırmadan konuşuyordu. İri yarı adam sandalyesine daha da derin oturdu.

Clifton'a göre bir işaret. "Oğlum, kız gerçek bir melek. Tatlı, yumuşak huylu. Daha çok annesine benziyor - ki ben onu daha genç bir adamken tanımıştım ve onunla evlenmeyi düşünmüştüm. Ama olsun, kızı mükemmel bir Leydi Clifton olacak -tıpkı kız kardeşimin babana olduğu gibi- ve tıpkı annen gibi, senin konumundaki bir adamın ihtiyaç duyacağı her şeye sahip: Kusursuz bir soy, doğru bağlantılar ve söylememde sakınca yoksa, malikanelerinizin kullanabileceği bir çeyiz."

Clifton aldırıyordu ama bariz olanı göstermenin bir yararı yoktu. Leydi Annella bu niteliklere ve daha fazlasına sahipti.

Lucy Ellyson'ın hiç sahip olmadığı her şeye. Kalbini tutması dışında.

Bu geceye kadar bunu görmezden gelebileceğini düşünüyordu.

Unutmadığı şey, mülklerinin çok zor durumda olduğuydu. Onlardan sorumlu olan amcası, Clifton denizaşırı ülkelere gittikten kısa bir süre sonra ölmüştü. Annesinin kardeşi Penwortham, kâhya tarafından her şeyin yolunda gittiğine dair temin edilmişti; oysa o serseri her şeyi ihmal etmiş ve cebe indirebildiği kadarını cebe indirmişti.

Clifton, kiracılarının ve topraklarının haklarının teslim edildiğini görmekle yükümlüydü. Tıpkı Kralına ve ülkesine hizmet etmenin onun görevi olduğu gibi.

Bu onun hayattaki payıydı, görev ve onur. Hizmet etmek. Toplumdaki yerini korumak. Ve evlenmek.

Her şey çok güzel ve düzenli görünüyordu. Çok kolaydı.

Yine de ülkesine hizmet etmek onun için ne yapmıştı? Kardeşinin hayatına mal olmuştu.

Malcolm gitmişti. Malikane, sevdiği tarlalar ve araziler nadasa bırakılmış ve çürüyordu.

Böylece geriye kalan tek şey evlenmek ve iyi bir evlilik yapmaktı ve amcasından avukatına ve hatta hizmetçisi Bayan Calliwick'e kadar herkes bunun huzursuzluğunu giderecek bir merhem olduğunu düşünüyordu.

Ve herkes onun huzursuzluğunun savaşta geçirdiği yıllarla ilgili olduğunu düşünürken, aslında

Her şey Malcolm öldükten hemen sonra Hampstead'e yaptığı yolculukla ilgiliydi.

Kalbi kırık, vücudu iki yıl boyunca saklanmaktan ve Kıta'da gizli çalışmaktan bitkin düşmüştü ve ruhunu iyileştireceğini bildiği tek merhemi aramak için Hampstead'e geri dönmüştü.

Lucy'nin sevgisi. Gülümsemesi. Onun nadir öfkesi. Ateşi.

Açlıktan ölmek üzere olan bir adamın beslenmeye ihtiyacı olduğu gibi ona ihtiyacı vardı.

Bunun yerine, eski Ellyson evinde yabancılar bulmuştu, eski kiracılar hakkında hiçbir şey bilmeyen bir çift. Ama Bayan Kewin'in kız kardeşini bulabilmişti, yaşlı bir kadındı ve aklı başında değildi.

Yine de, onu küçük kulübesine davet etmiş ve kendisi ateşin yanındaki daha küçük bir sandalyeye yerleşirken, en iyi sandalyesine oturması için ona yalvarmıştı.

"Ellison'ları aramaya geldiniz, değil mi?" "Evet,

hanımefendi. Ben ailenin eski bir dostuyum."

Hampstead sakinleri Ellyson'ların pek de itibarlı olmayan bağlantıları yüzünden her zaman biraz skandala uğradıkları için ona ihtiyatla bakmıştı.

Romatizmalı gözleri yaşlarla dolmuş bir halde, "O zaman size hepsinin bir süre önce ateşte kaybolduğunu söylediğim için üzgünüm," dedi. "Kız kardeşim, efendi, onun kızı, hepsi kayboldu."

Ciğerlerindeki hava boşalmış, kalbi durmuştu ama yine de sormayı başarmıştı: "Kayıp mı? Hepsini mi?"

Hayır, olamazdı. Karanlık onu ele geçirmekle tehdit ediyordu. Malcolm "un ölümünden beri ona musallat olan aynı kara ruh.

"... efendi, kızı ..."

Ama bir dakika, "kızım" demişti, "kızlarım" değil.

"Hangi kız? Hangisi öldü?" Beklerken elleri sandalyesinin kollarını sıkıyordu.

Kadın onun sıkıntısını fark etmemiş gibiydi, çünkü çenesine vurmuş ve anıyı şaşkın hislerinden çıkarmak için zaman ayırmıştı. "Ah, güzel olan. Güzel olan.

Yaşlı. Mariana'ydı, değil mi? Ama bir süredir rahatsızdı, bu yüzden ölümü sürpriz olmadı."

Clifton'ın kalbi çarpmaya başlamıştı, zırhını delen bir umut ışığı vardı. Lucy kurtulmuştu. Ama bu, her zaman hayat dolu olan Mariana "nın kaybı için acı çekmediği anlamına gelmiyordu. Onun parlak ışığının söndüğü düşüncesi odayı biraz daha karanlık hale getirmişti.

"Peki ya diğer kızınız?" diye sordu. "Bayan Lucy mi?"

Bunun üzerine Bayan Kewin "in kız kardeĞi kaÇlarını çattı. "Tabii ki evlendi. Aceleyle evlendiğini de eklemeliyim. Böyle şeyleri onaylamıyorum ama işte, böyle bir kızdan başka ne bekleyebilirdiniz ki? Skandalın tekiydi ve iyi ki de kurtulmuş. Yine de zavallı adam. Orada nadir bir pazarlık yaptı. Ne kadar aceleci bir seçim. Ama erkekler, ne diyebilirim ki? Evlenmeye karar verdiklerinde hiç düşünmüyorlar, sadece bir kadın seçip gidiyorlar..."

Daha fazla dinlememişti. Buna gerek yoktu. Lucy için de o ateşten ölmüş olabilirdi, çünkü o da onun için bir kayıptı.

Evliydi. Başka biriyle evlendi. Onun için geri döneceğine dair verdiği sözü unuttu ve başka biriyle evlendi.

Bayana teşekkür etmek dışında görüşmeyle ilgili başka bir şey hatırlamıyordu, kek ve çay teklifini reddedip ayrılıyor.

Olabildiğince hızlı.

Clifton ele geçirilmiş bir adam gibi İngiltere'den kaçmış, kederi öfkeye dönüşmüştü. Geri dönerken sonraki beş yılını tüketilmiş bir adam gibi geçirdi.

Ama yine de Lucy "nin ihanetinin acı öfkesini yüreğinden söküp atamamıştı. Bugün onu görmek bu acıyan yarayı iyice deşmeye yaramıştı.

Oh, onun görüntüsü. Koyu renk saçları bonesinin altından sıyrılmış, yüzü aynı kararlılıkla oturmuş ve gözleri hatırladığı kadar parlaktı. O, aşık olduğu sıradışı Lucy Ellyson "dı.

Neden, Lucy? Neden beklemedin?

"Clifton, sana söylüyorum! Beni dinliyor musun?" Penwortham tükürdü.

Kont dürüstçe, "Yapmamayı tercih ederim," dedi.

"Bu akşam seni yün toplamaya iten şey nedir?" diye sordu amcası. "Hiçbir şey."

Onun ...

"Düşünmeniz gereken şey, jelin size getireceği körlüktür. kasası. Onun parasıyla Clifton House'un çatısı iki kat daha fazla yenilenebilir."

Ve Tanrı biliyordu ki, Clifton'ın paraya ihtiyacı vardı. Ve yeni bir çatıya.

Ama Leydi Annella ve onun dolgun çeyizine bir alternatif vardı. Clifton, amcasıyla Kasaba "ya gidişinin tek nedenini paylaşmamıştı; Penwortham "ın hayal ettiği gibi, bir nişanı sonuçlandırmak için değildi.

Malcolm'un kayıp serveti. Babalarının öz oğlu için ayırdığı para. Strout "un iddia ettiği gibi, Malcolm parayı bir başkasına vasiyet etmediyse, bu para Clifton "ındı.

Elindeki bardağa baktı. Tüm bu olanlarda doğru olmayan bir şeyler vardı. Tamamen yabancı birine bir servet mi? Malcolm ne düşünüyordu? Ayrıca Malcolm bu kadınla ne zaman tanışmıştı ki?

George Ellyson'ın eski sözlerinden biri aklıma geldi. Sınırlerinize güvenin. Ve Clifton'ınki kesinlikle yukarıdaydı.

Her şeyden önce, Strout kardeşinin vasiyetini ya da bu bilinmeyen varisin adını ortaya çıkaramamıştı. Ama kurnaz avukat, Clifton'ın yurt dışında geçirdiği yılların bileceği kararlılığını ve bağlantılarını hafife almıştı. Clifton basitçe parayı hesabın tutulduğu bankaya kadar takip etmiş ve sonra da hesaptaki ismi belirlemek için ipleri eline almıştı.

Leydi Standon.

Ama bu öğleden sonra onu görmeye gittiğinde, onu hiç tanımadığını söylemişti. Malcolm. Yani bulmacanın başına dönmüştü.

İhtiyacı olan şey o vasiyeti ele geçirmektir. Çünkü Clifton bu hesaplar üzerinde hak iddia edebilirse, mirasının en kötü alacaklılarından kurtulacak, tarlaları tekrar sabana dönecek ve toprakları tekrar üretime geçecektir.

Zorunluluktan bir evliliğe atlamak zorunda kalmadan.

"Yapma oğlum," diyordu amcası, "Leydi Annella çok güzel bir yaratık ve üstelik bir mirasçı. Hayatım boyunca, onun lekeleri olduğunu ve dişlerinin yarısının eksik olduğunu düşündün. O yüzden bu işi bitir ve evlenme teklif et. Balayından eve döndüğünüzde bir sürü yeni çataınız olacak."

Clifton o anı içkisinden umutsuzca bir yudum daha almak için seçmişti ve şimdi kendini içkisini tükürürken buldu. "Benim neyim?"

"Balayı! Tanrım, dostum, neyin var senin? Bu jel çok çarpıcı. Eğer Leydi Annella gibi bir kadını görüp de onunla yatmak istemiyorsan, kıtada dolaşırken aklını mı kaçırdın diye düşünmeye başlıyorum."

"Amca, kızın çok güzel olduğunu kabul ediyorum ama onu tanımak için biraz daha zaman istiyorum."

Lucy'ye aşık olması uzun sürmemişti. Ne kadar sürmüştü? İki hafta mı? Bir hafta mı? Ama onun yanında birkaç gün geçirdikten sonra açıklayamadığı bir şeye kapılmıştı.

Hâlâ istediği şey buydu. Açıklayamadığı bir şey.

Masanın karşısındaki amcası güldü. "Tanıyacak ne var ki? Evlilik bunun içindir. Onunla birkaç kez daha dans et. Öğleden sonra bir telefon görüşmesi yap. Daha da iyisi Agnes, Leydi Asterby ve Leydi Annella'nın yarın öğleden sonra alışverişe gideceklerini söyledi. Onlarla buluşmamızı ayarlayacağım ve sen de bu günlerde genç kızlar nelerden hoşlanıyorsa, onları dondurma yemeye davet edebilirsin. Sonra da dizlerinin üzerine çök ve başka bir şanslı şeytan onun servetine el koymadan önce seni alması için yalvar." Amcası hizmetçilerden birine bir şişe daha getirmesi için el salladı.

Şunu iki yapalım, Clifton adama söylemek istiyordu ama derin sulara düştüğünden şüpheleniyordu ve aklını başında tutması gerekiyordu yoksa bu örnek insanla evli olarak uyanacaktı.

Ya da daha kötüsü, Mayfair sokaklarında Lucy'yi aramak.

Onu düşündüğünde her zaman olduğu gibi vücudu gerildi. Onu hatırladı. Yemyeşil kıvrımları, tutkulu doğası.

Yanındaki bayana ne demişti? Clump? Clack? Hayır, Clapp'ti. Ama kimdi bu Clapp? Belki de kayınvalidesi?

Belki de Leydi Standon onu Lucy'ye yönlendirebilirdi, çünkü birbirlerini tanıyor gibi görünüyorlardı. Ama yine de Leydi Standon'ın kara kaşlarını çatıp azarladığını hatırlayarak, belki de en akıllıca yolun bu olmadığını düşündü.

Penwortham dinleyicilerinin ilgisizliğine aldırmadan, "Ah, sen de baban kadar ihtiyatlısın," dedi. "Bu senin Gri kanın." Amcası yine sadece kendi büyük planlarını düşünerek, "Agnes sana baskı yapmamamı söyledi, ama yapma evlat, mevsim neredeyse geldi ve genç bir delikanlının gelip Leydi Annella'yı senden çalmasını hiç istemem."

Clifton tam da bunu yapacak birini bulma umuduyla odaya göz gezdirdi.

"Ayrıca, düzgün bir mal olmadan daha fazla dayanamazsın. Asterby'de de bolca var... Burada ve Brooks'ta üyelikleri var ve Tattersall'a gitmeye meraklı," diyordu amcası, bir balıkçı kadının kararlılığıyla planını satarken. "Asterby at delisidir, her zaman da öyleydi, ama adamın iyi bir soyu var."

"Atları mı, kızı mı?" Clifton sormadan edemedi.

Bu şaka amcasının aklından bile geçmedi. "Neden ikisi de, oğlum. İkisi de!"

Meşhur deftere bir bahis daha yazılırken salonda bir alkış tufanı ve erkek kahkahaları yankılandı.

Neyse ki, bu amcasının dikkatini başka yöne çekti. "Acaba neler oluyor? Bu kadar gürültü koparmak için zengin bir eylem olmalı." Penwortham sandalyesinde arkasına yaslandı ve yanından geçen genç bir yavruya el salladı. "Sen oradaki, Harmond, değil mi?"

Genç adam eğilerek, "İyi akşamlar lordum," dedi. "Nasıl yardımcı olabilirim? hizmetin?"

"Herkes ne oldu da bu hale geldi? O serseri Demple gidip başka bir evli kadının peşine mi düştü? Vurulmadan bu kadar çok yatak odasına girip çıkmayı nasıl başarıyor-"

"Hayır, hayır," diye ekledi Harmond, markinin spekülasyonlarını durdurarak.

"Bütün bunlar gürültü patırtı üç tane dul kadın yüzünden."

"Dowagerlar mı?" Clifton bir kez daha, şimdi daha da hararetlenmiş olan coşkuya bakarak şöyle dedi odayı doldurdu ve bahislerini eklemek için düzenli bir akışla gelen arkadaşlar vardı. "Üç yaşlı kadın böyle bir yaygara koparmak için ne yapmış olabilir?"

"Görünüşe göre evlenecekler. Ya da en azından Stewie Hodges öyle iddia ediyor, çünkü üçü de Hollindrake Dükü'nün elinden kurtulmak için evlendirilmiş."

"Standon dulları değil mi?" Penwortham nefesini tuttu, sonra ürperdi, kalın gıdıları Michaelmas öncesi bir domuzunki gibi sallanıyordu. "O üç harpy mi?"

"Standon?" Clifton söyledi. "Leydi Standon gibi mi?"

"Neden, evet," dedi amcası, sonra sustu, bu bile başlı başına bir başarıydı. "Bir dakika! Sen onlardan birini tanıyor musun? İşte bu sürpriz oldu."

"Bu öğleden sonra Leydi Standon ile görüşmek istedim." Clifton ürperdi hafızada.

Amcası, "Yüzündeki ifadeye bakılırsa Minerva'yla tanıştığını tahmin ediyorum," dedi. "O tam bir titizdir. Muhtemelen seni kulağında bir pireyle göndermiştir."

Clifton parmaklarını şıklattı. "Evet, evet. Başımın üzerinde bir çan çaldı Malcolm'u nereden tanıyormuş."

Penwortham yutkundu ve tükürdü. "Minerva Sterling'e piç kardeşini nasıl tanıdığını mı sordun?" Büyük çenesi gülmekten mi yoksa dehşetten mi titriyordu, kestirmek zordu. "Oğlum, kafan hâlâ yerinde olduğu için şanslısın. Onun Malcolm'la bir ilgisi olduğunu sana düşündüren şey neydi?"

"Avukatımın bahsettiği bir şey. Eski bir iş." "Minerva ile

değil," dedi amcası. "O çok yüce biri."

"Belki de diğerk Leydi Standon'lardan biridir," diye önerdi Harmond.

Şimdi duraksama sırası Clifton "daydı. "Yani birden fazla Leydi Standon mu var?"

Genç adam Clifton'a başıyla onay verdi. "Evet, tabii ki. Aslında üç kişiler. Hollindrake sonunda onların didişmelerinden bıktı ve hepsine koca bulana kadar Brook Sokağı'nda bir evde yaşamalarını emretti. Ya da daha doğrusu düşes bu kirli işi yaptı, en azından Stewie öyle iddia ediyor." Kalabalığa doğru başını salladı. "Kimin biriyle evlenecek kadar zor durumda olduğuna dair bahse giriyorlar. Ben çiçek sipariş etmeye ve deyim yerindeyse sıranın önüne geçmeye gidiyorum. Cepler dolsun," dedi adam ve başını eğerek aceleyle oradan ayrıldı.

Clifton gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. Eğer Minerva değilse, Malcolm hangi Leydi Standon'ı tanıyordu? Mülkünü onun ellerine bırakacak kadar iyi tanıdığı?

Ancak daha fazla araştırma yapamadan, amcasının sandalyesinin sürtünmesi dikkatini çekti.

Dikkat.

Lord Penwortham, "Sakin teyzene bir Gey söyleme," diye uyardı, çünkü ayağa kalkmıŒ, yeleğini göbeğinin üzerinden aŒağı çekiyordu. "Tek bir maymunu bile yere sermeyeceğim, ama o ahmak Hodges'un bu iŒ hakkında ne bildiğini sanıyor görmem gerek."

"Evet, incelemeye değer," diye ısrar etti Clifton, amcasının bahislere olan

düşkünüüğünü biliyordu. "Oh, beni öyle kolayca başından atacağını sanma. Senin şu

işin var ya

Bitirmek için evlilik" diyen Penwortham kadeh kaldırdı.

"Evlilik mi?" dedi tanıdık bir ses.

Clifton başını çevirdiğinde eski dostu Lord John Tremont'un durduğunu gördü. "Jack!" diye seslendi, ayağa kalktı ve adamın uzattığı eli sıcak bir coşkuyla tuttu.

Birbirlerini görmeyeli yıllar olmuştu.

"Evlenecek misiniz?" Jack, Clifton'ın el salladığı koltuğa oturarak sordu. "Şanslı çocuk kim?"

"Leydi Annella Corby. Asterby "nin tek çocuğu," diye araya girdi amcası, Clifton düzeltmeye fırsat bulamadan. "İyi kız, iyi eş. Anlat ona, Tremont! Ona evliliğin bir erkekle nasıl bağdaştığını anlat. Leydi John'la evlendiğinden beri olağanüstü bir gelişme gösterdin. Sıra dışı bir hanımefendi ama söylemeliyim ki çok hoş. Bir zevk." Kalabalıktan bir tezahürat daha yükselirken adam özlemle omzunun üzerinden baktı.

"Dikkatli ol Penwortham," diye önerdi Jack. "Stewie biraz sivridir."

Bu Marki'yi güldürdü ve adam odanın diğer ucundaki sirki izlemeye devam etti.

Clifton amcasının evlilik entrikalarından kaçmak üzere olduğunu düşünüyordu Tamamen, adam bahis tarafından yönlendirilmişti, ama bu onun şansı değildi.

Ğri adam döndü ve yeğenine tombul bir parmak salladı. "Unutma, Clifton. Yarın. Saat tam üçte Bond Sokağı'nın köşesinde olmanı bekliyorum. Bayana bir kez daha bak ve sonra bana onun nasıl mükemmel bir gelin olmadığını söylemen için sana meydan okuyorum." Göz kırptı, sonra turuncu ceketli, parlak kırmızı yelekli ve mor pantolonlu adama seslenerek harekete doğru yürüdü, "Beni davet etmemekle ne büyük kabalık ettin Stewie, benim iyi adamım."

Marki "nin gelişiyile ilgili bir kahkaha yankısı duyuldu ve çok şey söylendi. Clifton bunun sebebinin amcasının kolay lokma olarak görülmesi olduğunu biliyordu.

"Peki bu evlilik de neyin nesi?" Jack bir içki alıp kendine yardım ederek sordu masanın üzerindeki şişeyi.

Clifton, "Henüz tam olarak karar verilmiş değil," dedi.

Jack ona dikkatle baktı. "Bu pisliği seviyor musun?"

Clifton başını salladı. "Onu seviyor musun? Aman Tanrım, onu çok az tanıyorum."

Jack öne doğru eğildi. "O zaman saymaya cesaret edemeyeceğin kadar çok nişan tuzağından kurtulmuş bir adam olarak söylüyorum: Kasabadan hemen git."

Bölüm 10

Kapıda yumuşak bir gıcırtı duyuldu ve Lucy yatakta doğruldu.

"Lucy?" diye fısıltıyla bir yakarış geldi salondan. "Orada mısınız?"

Hemen ayağa kalktı, paketini omuzlarına attı ve kapıya giderken sıkıca bağladı. Kapıyı açtığı anda Mickey hızla içeri girdi ve kendini onun kollarına attı.

"Tartışmanın devamı var," diye fısıldadı, yüzünü kadının karnına gömdü ve kollarını sıkı bir çember şeklinde kadının etrafına doladı. "Alt katta. Her zamanki gibi kavga gürültü."

Lucy onun bu sözlerine iç geçirdi, ama şimdi onu uyandırdığı için sesleri de.

Yüce Tanrım, Minerva ve Elinor yine mi kavga ediyorlardı? Düşes gittikten sonra, ikisi kimin suçlu olduğuna dair uzun bir ağız dalaşına girişmişlerdi.

Çoğunlukla suçlamalarını Lucy "ye yöneltmişlerdi.

"Bunların hepsi senin suçun!" Elinor oflayıp puflamıştı. "Senin günahlarınla lekelenmeyeceğim. Brighton'da beni taklit ettiğini biliyorum!"

"Hepsini at, Brighton'ı rahatsız et," diye karşılık vermişti Lucy. "Bu korkunç bir yanlış anlamadan başka bir şey değildi, durup mantığını dinlemeni beklediğimden değil!"

Hancının onu Elinor sanması nasıl Lucy "nin suçu olabilirdi? Leydi Standon olduğu için onun Elinor olduğunu varsaymıştı. Bu her zaman olur.

Hana verilen zarara gelince... Lucy faturaların Elinor'un masrafları olarak Hollindrake Dükü'ne gönderildiğini ve Lucy'nin değil, onun üç aylık ödeneğinden kesildiğini bilmiyordu.

Eh, tamamen benim suçum değil, diye düşündü biraz da suçluluk duygusuyla, Elinor'un Lucy ve beraberindekilerin Kent'teki dükün yazlık evinden taşınarak kendi spontane ev partisine yer açmaları için ısrar etmesini tam olarak affetmemişti.

Oh, Clapp dalgın dalgın kavgaya karışıp masumca hangi odaları tutacaklarını sorana kadar her türlü suçlamayı ve olayı ortaya dökmüşlerdi, bu da kimin hangi odalara sahip olacağına dair başka bir tartışma başlatmıştı.

Sonunda hepsi yaralarını sarmak için evin kendilerine ait köşelerine çekilmişler ve Lucy'nin tahminine göre bu fiyaskodan kurtulmak için bir strateji belirlemişlerdi.

Lucy gecenin büyük bir bölümünü Londra'dan nasıl kaçabileceğine dair bir plan yapmaya çalışarak geçirmişti.

Kaç ondan.

Onu istediğini düşündüğünden değil. Ya da onu zerre kadar önemsediyini.

Hayır, söylediği şey buydu. "*Leydi Standon'ı arıyordum...*" Farkında olmadan, onu ziyarete gelmişti.

Ve onun hakkında yeterince şey biliyordu.
gerçeği keşfet ve geri dön.

Onun için. Aradığı Leydi Standon.

Hay aksi! Benden ne istiyor? diye düşündü ve elinden gelenin en iyisini yaptı. ipucu kırıntılarını bir araya getirdim.

"Eski bir iş"... "Zaten hepsi bir hata olmalı"... "Malcolm'un o cadaloza bir ilişkisi olduğunu düşünemiyorum"...

Hayır, bu hiç de iyiye işaret değildi. Mickey'ye daha sıkı sarıldı, dudakları Birlikte.

Merdiven boşluğunda sesler yankılanıyor, giderek yükseliyordu. "Kafalarını birbirine vuracağım," diye mırıldandı. Sonra Mickey'ye, "Hadi gel, uyumalısın," dedi.

Çocuğu kendi yatağına yatırırken, "*Hepimiz öyle yaparız,*" diye düşündü.

Sonra kayınvalidesi Leydi Charles'ın ona aşılamaya çalıştığı tüm Mayfair tavırlarını unutarak aşağı indi.

Kollarını yukarı iterek çenesini ayarladı. Eğer onlar Seven Dials fahişeleri gibi davranacaklarsa, o da onlara öyle davranacaktı.

Ama merdivenlerin yarısında, gölgelerin arasında duran Minerva'yı gördü. Dönüp Lucy "ye baktığında Lucy, Minerva "nın yüzünün şoktan kül gibi olduğunu gördü.

Kabul odasının kapalı kapıları arkasından gelen çirkin suçlamalar göz önüne alındığında, öyle de olacaktır.

"-Neden, Kasaba'nın her yerinde durumunuzla ilgili dedikodular var. Benimki de öyle, senin gibi bencil bir yaratığın umurunda değil." Bu sözler bir çizme topuğunun gümbürtüsüyle noktalandı.

"Kim?" Lucy Minerva'ya seslendi.

"Elinor'un üvey babası. Lord Lewis," diye fısıldadı Minerva. Adam yüzünü buruşturunca yine atıp tutmaya başladı.

"-Zavallı bir rezilsin, işte sen busun. Beni yine aptal yerine koydun." Adam odanın içinde volta atarken daha fazla tepinme oldu.

"-Benim payım olmadan evlenmene izin vermeyeceğim. Sonuncusunu berbat ettiğin için hakkım olanı almadan bırakılmayacağım. Bir varis bile bulamadın. Bir varis, Elinor, o zaman bu durumda olmazdın. Annen benim için ne kadar değersizse-"

Bu, yüksek sesli, sert bir tokatla noktalandı.

Lucy doğruldu. "Az önce ona vurdu mu?" Babası her zaman sözünü sakınmayan bir adam olmasına rağmen, kızlarına ya da başka bir kadına asla vurmamıştı.

Minerva başını salladı. "İşin bu noktaya gelmesinden korkuyordum." Başını iki yana salladı. "Yapabileceğimiz çok az şey var."

"Yapabileceğin pek bir şey yok belki," dedi Lucy, "ama ben buna katlanmayacağım."

Minerva onu kolundan yakalayarak, "Karışamazsın," dedi. "Elinor "u utandıracaksın."

Lucy onu silkeledi. "O adamın onu dövmesine izin vermeyeceğim. Burası benim de evim."

Antreden geçti ve kapıları açtı.

İçeride Elinor yere yığılmıştı ve üvey babası bir darbe daha indirmek üzere onun başında dikiliyordu. Burunsuz bir kadın kanepede oturmuş, gözlerinde zalim bir parıltıyla olanları izliyordu.

Lucy, Lord Lewis'e "Ona bir daha vurursan bu aldığın son nefes olur," dedi.

Konyak dumanı odayı doldurdu ve Lord Lewis "in kan çanağına dönmüş gözlerinden Yanakları, Lucy onun tam olarak ne olduğunu biliyordu. Sarhoş bir kabadayı.

Adam duraksadı; aslında odadaki herkes duraksadı. Lucy'ye baktı ve alay etti. "Sen de kimsin be?"

"Lucy, lütfen git," diye yalvardı Elinor. "Sadece git."

Bunun üzerine Lord Lewis'in bakışları daraldı. "Lucy mi? *Sen* Lucy Ellyson mısın? Bana ne yapacağımı söylemeye cüret mi ediyorsun? Defol buradan, seni değersiz sürtük. Dials'a ya da baban hangi delikten çıktıysa oraya geri dön. Bu seni ilgilendirmez." Sonra onu tepeden tırnağa süzdü. "Ya da istersen kalabilirsin. Tabii o süslü orospu annenin yaptığı gibi yaparsan."

Anlaşılan Lord Lewis, Monday Moggs'un hikayesini hiç duymamıştı.

Bir hanımefendi ol, Leydi Charles'ın yalvarışını duyabiliyordu. Öfkenizin kontrolden çıkmasına izin vermeyin.
el.

Elinor tekrar, "Lütfen gidin," diye fısıldadı.

Ancak Lucy "nin kararlılığına yapışıp kalan farklı türde bir tavsiyeydi. Bir parça bilgelik
Rusty ve Sammy'nin bilgili ceplerinden.

Yanında her zaman bir bess taşı, kızım. Bir kapının menteşelerinden daha fazlasını kırmak için kullanılabilir.

Boşluğu geçti ve masanın üzerindeki boş şamdanlardan birini aldı.
mantel. Bir bess kadar çok yönlü değildi ama iş görürdü.

"Defol!" diye emretti, ağır gümüş parçayı ona doğru sallayarak. "Evimizden defol ve bir daha bu kapıları karartmaya cüret etme, yoksa damarlarımda hâlâ ne kadar Dials aktığını görürsün." Elinor'u kolundan tutup çekiştirdikten sonra Minerva'ya doğru iterken bile şamdanı Lord Lewis'e ve suratı asık kadına doğru salladı.

Kanepedeki kadın ayağa kalktı. "Oh, çekil, Fenton. Yüce Tanrım! Delirmiş bu!"

Lucy onlara, "Delinin de ötesindeyim," dedi. "Eğer Elinor'a el kaldırmaya cüret ederseniz
tekrar-"

"İstediğim her orospuya elimi kaldırırım. Buna sen de dahilsin," dedi Lord Lewis. İleri doğru, ama sadece bir sallantılı adım için. Sonra dondu kaldı, gözleri yuvalarından fırladı.

Lucy omzunun üzerinden kısa bir süre baktı ve Thomas-William'ın kapının girişinde, elinde tabancası ve adama doğrultulmuş korkunç görüntüsüyle karşılaşınca rahatladı.

Kadın tekrar çılgılık attı ama Lord Lewis'in sert bir karşılık vermesiyle susturuldu. İkili, Thomas-William'ın dikkatli ve acımasız bakışları altında önce odadan sonra da kapıdan dışarı çıktılar.

Ama Lucy kapıyı itip kapatamadan Lord Lewis yumruğunu Elinor'a doğru salladı. "Bunun bittiğini sanma, seni değersiz sürük. Geri döneceğim. Kız kardeşini istiyorum. Onu sonsuza dek elinde tutamazsın. Kanun benim tarafımda."

Lucy yeterince duymuştu. Kapıyı çarparak kapattı, sonra da hızla kilitledi. Sırtını kapıya dayamış, parmakları hâlâ mandala kenetlenmiş bir halde Thomas-William'a baktı. "Teşekkür ederim."

Ofladı ve hiçbir şey söylemedi, başını salladı ve evin gölgelerine geri döndü, sanki bu tür olaylar o kadar sık oluyordu ki, bu seferki bahsetmeye değmezdi.

Elinor, Minerva "nın kollarında titriyordu ve ikisi de Lucy "ye bakakalmışlardı. Onu ilk kez görüyordum.

Sanki böyle bir dehşete hiç tanık olmamışlar gibi. Kendini hanımefendi gibi davranma dersine hazırladı. Özel işlere karışmama konusunda. Kısıtlama.

Bu yüzden Minerva'nın, "Aferin Lucy. Oh, çok iyi."

Eğer bu Lucy "nin aklını başından almaya yetmediyse, Elinor antreden geçerek Lucy "yi titreyen avuçlarının içine aldı ve onu sıkı bir kucaklamanın içine çekti. "Yüce Tanrım, beni hiç affedebilecek misin?"

"Ya da ben?" Minerva, odayı geçip kollarını çekingen bir şekilde ikisi.

Minerva, sarılmak mı?

"Ne yapmamız gerekiyor?" Elinor birkaç dakika sonra fısıldadı. "Bize yardım edecek kimse yok."

"Hayır, Elinor. Birbirimize sahibiz," dedi Minerva, sanki aniden yerini hatırlamış gibi diğer ikisinden geri adım atarak. Yani, neredeyse. "Bence bordo şarap ve kadeh kaldıralım. Öyle değil mi Lucy?" diye itiraz etti.

Clifton ve eski arkadaşı Jack Tremont, kesintiye uğramadan işlerini halletmek ya da Clifton'ın dediği gibi, "Bu akşam evlenme teklif etmem gerektiğini aklına sokmadan önce amcamdan uzak durmak" için White'ın sessiz bir odasına çekilmişlerdi.

Jack güldü. "Fransızlardan kaçmak mı? Tsk. Tsk. Daha iyi şeyler duymuştum Sen. Ancak bu durumda, toprağa koşmak yerinde olabilir."

Clifton tüm ciddiyetiyle, "Ah, amcamı iyi tanıyorsunuz," dedi.

İkisi de güldü.

"Yani bu herifi sevmiyorsun ama amcanın seni onunla evlenmeye zorlamasına izin mi vereceksin?" Jack başını salladı ve bir hizmetçinin getirdiği iki bardağa bir ölçü konyak doldurdu. "Kulağa Parkerton kadar zorba geliyor. Her mevsim beni papazın tuzağına düşürmeye çalışırdı." Jack bu anı karşısında ürperdi. "Öyleyse neden evleniyorsun? Eğer hoşuna gitmiyorsa, amcana defolup gitmesini söyle."

Clifton omuz silkti. "Yapamam. Körüğe ihtiyacım var."

"Hmmm," diye düşündü Jack. İkinci oğul olarak bu sorunu anlayabiliyordu - yıllarca sürekli borçlanmıştı, cüzdan ipleri kardeşi Parkerton Dükü'nün elindeydi. Jack'in şansına, iş dünyasına meraklı bir cit kızı olan Miranda Maberly ile evlenmişti. Maberly, Jack'in girişimlerini tersine çevirmişti ve şimdi oldukça rahat yaşıyorlardı.

Yine de Jack'in karısına deliler gibi aşık olması gibi bir avantajı vardı. eski hovarda tavırlarını geride bıraktı ve eski "Deli Jack" lakabını kaybetti.

Yani, neredeyse. Çünkü işaretleri fark edemeyecek kadar uzun süredir tırmıkçılık yapıyordu. "Başka biri daha var," dedi Jack, gözleri kurnazca kısılmıştı.

"Aptal olma. Başka kimse yok," diye yalan söyledi Clifton.

Jack ona kaşlarını kaldırdı ve dikkatle inceledi.

Arkadaşının bakışları altında kıpırdanan Clifton tekrar yalan söylemeye çalıştı. "Bırak. Başka kimse yok. Son yedi yılda ne zaman bir tür bağ kuracak zamanım oldu ki?"

Jack yatışmış görünüyordu, çünkü koltuğuna geri oturdu. "Sanırım değil. Bir süre için Thistleton Park'ta gördüğüm tek kadın kasabın karısıydı."

Clifton güldü. "Güzel miydi?"

"Pek sayılmaz. Ama birkaç ay sonra tuhaf bir şekilde çekici hale gelirdi."

İkisi de güldü.

"Peki sizi Kasabaya getiren nedir?" diye sordu Jack. "Çünkü sadece amcanın emriyle gelmiş olacağından şüpheliyim."

"Hayır, Malcolm'un garip bir işiyle ilgileniyorum."

Jack'in yüzü kızardı, çünkü vurulduğu gece Malcolm'un yanındaydı. Malcolm'un hayatını kurtarmak için cesurca çabalamıştı ama Clifton'ın kardeşini kurtarmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Yine de Jack hâlâ bunun suçluluğunu taşıyordu.

Clifton şişeyi kaptı ve Jack "in bardağını yeniden doldurdu. "Hepimiz riskleri biliyorduk.

O gece kimsenin hatası yoktu, sadece bir hataydı," dedi sessizce.

Bu anlayışa ulaşması biraz zaman almıştı ama yıllar boyunca çok fazla insanın öldüğünü görmüşken nasıl anlamazdı ki? Kimin hayatta kalacağı ve kimin öleceği söz konusu olduğunda dağıtılabilecek kararsız elin farkına varmıştı.

Ama Clifton hâlâ Jack "in yüzündeki suçluluk duygusunu görebiliyordu ve başka bir fikir üzerinde düşündü. "Geçenlerde babamın evraklarını inceliyordum ve Malcolm için bir vakıf hesabı açtığını keşfettim. Paralar mirastan ayrı."

Jack, "Baban ne iyi etmiş," dedi.

İkisi de çoğu erkeğin, kör olmak şöyle dursun, pek de dikkate almadığını biliyordu. ikinci ya da üçüncü oğullarını, öz oğullarını bir kenara bırakın.

"Evet, küçük bir servet," dedi Clifton. "Beni bu sıkıntıdan kurtarmaya yetecek kadar.

benim de içinde olduğum. Parayı bir hesapta takip ettim, ancak hala Malcolm'un mirasçıları için emanet olarak tutuluyor."

Jack, arkadaşının iyi talihine kadeh kaldırarak, "O da sensin," dedi. "Siz öyle

sanıyorsunuz ama bu Leydi Standon'ın takdirine bırakıldı. Ben yapamam o söylemeden dokunamazsın."

"Leydi Standon?" Jack mırıldandı. "Ama Malcolm neden parasını Lucy'ye bıraksın ki?"

Clifton "ın omurgasından aşağı soğuk bir ürperti aktı. "Ne demek istiyorsun, "Lucy"?"

"Onunla tanışmış olmalısınız. George Ellyson'ın kızı, Lucy. O artık Leydi Standon."

"Lucy Ellyson?"

"Hı-hı," diye başını salladı Jack.

"George Ellyson'ın kızı Lucy Ellyson, Leydi Standon mı?"

"Evet, aynı kişi. Yani onu hatırlıyorsunuz?"

Onu hatırlıyor musun? Keşke Jack bilseydi. Clifton'ın üzerine buz gibi bir şok çöktü. "Oh, evet, ben onu hatırla."

"Hollindrake'in varisi Archie Sterling ile evlendi. Tabii o zamanlar varis değildi, sadece bir avukatın yanında çalışan bir katipti."

Clifton'ın hafızasında uzun zaman öncesine ait bir diyalog canlandı. "Bay Strout'un ofisindeki katip Archie'den başka kimse yok... Lucy'den hoşlanıyor..."

"Onunla evlendi mi?" dedi Jack'ten çok kendi kendine.

"Oh, bu konuda biraz gürültü patırtı oldu, özellikle de birkaç ay sonra Archie "nin amcası - o yaşlı ayyaş Lord Edward - ölüp Archie "yi sıradaki veliaht olarak bıraktığında. Evlilik geri alınamayacağı için Sterlingler onu iyi yetiştirmek için ellerinden geleni yaptılar ama Lucy'yi bilirsiniz-" Jack sırttı. "Archie o oyun cehenneminde öldüğünde ve unvan Thatcher'a geçtiğinde sanırım tüm aile toplu bir oh çekti." Güldü. "Düşünebiliyor musunuz, Lucy Ellyson bir düşes?" Başını iki yana salladı. "Leydi Standon olarak onlara beladan başka bir şey vermedi. Babasının öfkesini fazlasıyla taşıyor. Hiçbir zaman aptallara seve seve katlanan biri olmadı ve ne yazık ki toplum onlarla dolup taşıyor."

Clifton bu konuda tartışamazdı, çünkü Londra sosyetesini tamamen saçma buluyordu. Yine de Lucy'nin öfkesi bir yana, Archie Sterling'le neden evlenmişti?

"Özür dilerim," demeyi başarmıştı. "Sanırım evlilik soyadınızı kullanmalıyım, ama korkarım bunu bilmiyorum."

Başını salladı. *"Lucy hala işe yarar, lordum."*

Ona dul olduğunu da söylememişti. Ya da Leydi Standon.

Pazartesi Moggs hakkında onunla nasıl dalga geçtiğini hatırlayınca çenesi gerildi. *"Yani bir unvanı, mülkleri, geliri ve iyi huylu atlarla dolu bir ahır olsaydı"*

Atlar, onu yere sermeyecek miydin? Hain planlarını gerçekleştirmesine izin mi verecektiniz?"

Lucy Ellyson, Clifton "a verdiği sözü bir kenara bırakmış ve Archie Sterling, bir düklüğün varisi.

Daha önceki röportajları tamamen yeni bir ışık altında parlıyordu. Ancak büyük ölçüde cevaplanmamış bir soru bıraktı.

"Malcolm servetini neden ona bıraksın ki?"

Bunu yüksek sesle söylemek istememişti ama Jack "in de kendine göre bir amacı vardı.
Teoriler.

"Belki de ona aşıktı. Yine de Mariana'nın, o güzel kızın, onun zevkine daha uygun olduğunu düşünürdüm. Tanrım, o evden geçen her erkek onlardan birine yarı aşık olarak ayrılırdı. İkisi de muhteşem yaratıklardı." Jack sahte bir kadeh kaldırdı.

Clifton arkasına yaslanmış, Jack'in az önce anlattıklarını bir araya getirmeye çalışıyordu. "Neden onunla evlenmiş olsun ki?" diye mırıldandı Jack "ten çok kendi kendine.

"Archie ile evlenmek mi?" diye sordu arkadaşı, soruyu merakla karıştırarak. "Bunu ben de merak etmişim. İyi bir nedeni olmalı, çünkü Lucy Ellyson hiçbir zaman aptal bir kadın olmadı."

Bu, Clifton "ın yükselen öfkesini kontrol altına aldı, çünkü Jack haklıydı. Lucy hiçbir zaman bir unvan ya da servetin başını döndürdüğü bir kız olmamıştı.

"Bunu kederinden yapmış olabilir," diye önerdi Jack. "Mariana ve babası ölmüştü. Kimsesi kalmamıştı, gidecek kimsesi yoktu. Ve Archie vardı." Yukarı baktı Clifton. "Sanırım bunu anlayabilirsin. Malcolm öldükten sonra eve hiç dönmeyeceğinden emindim. Thistleton Park'tan ayrıldığın gün Miranda'ya bunun büyük olasılıkla seni bir daha son görüşümüz olacağını söyledim. Keder ve kalp kırıklığı içinde bu kadar kaybolmuş bir adam görmemiştim." Uzandı ve omzuna bir tokat attı. "Yanıldığımı gördüğüme sevindim."

Clifton başıyla teşekkür etti ama düşünceleri karmakarışık. Soruların kakofonisi başının üzerinde ağır bir tını gibi çınlıyordu.

Lucy neden onu beklememişti? Malcolm

neden parasını ona bırakmıştı?

Öfkesi ve şüphesi içinde kabarıp onu Brook Street'e gitmeye ve ondan cevaplar talep etmeye zorlasa bile, Clifton'ın gururu isyan etti ve Ellyson'ın bir başka özdeyişine tutundu.

Cevabını duymak istemiyorsanız soru sormayın.

Hayır, ona soramazdı. Ne de olsa ondan ayrılan, başka biriyle evlenen oydu... . Ona bir açıklama borçluydu.

Keşke Malcolm'un vasiyeti elinde olsaydı, o zaman bir ipucu bulabilirdi... . Keşke Strout'un katibi onu yanlış yere koymasaydı...

Clifton durakladı. Katip...

Clifton aniden ayağa kalkarak, "İşte bu," dedi. Oh, ne halt etmeye daha önce düşündün mü? Katip!

"Ne oldu?" Jack rahat koltuğundan başını kaldırarak sordu.

"George Ellyson gibi küçük bir soruşturma havasında mısınız?"

Jack'in ağzı geniş bir sırıtışla açıldı ve ayağa fırladı. "Yasadışı ya da gayrimeşru olduğu kanıtlanacak mı?" Belli ki Clifton "ın mutlu bir evliliği olan arkadaşı, Deli Jack tavırlarını tamamen geride bırakmamıştı.

Clifton kulüpten çıkarken "Muhtemelen," dedi.

Jack, Kont'un peşinden giderken, "Ağabeyimle buluşup bir kez daha ahmakça nutuk atmasından çok daha iyi," dedi.

White "s "tan ayrılıp Clifton "ın arabasının gelmesini beklerken Jack kollarını kavuşturdu ve bir taşı tekmeledi. "Ellyson kardeşlerden hangisinden hoşlandığını hiç söylemedin."

Clifton dosdoğru önüne baktı. Birkaç dakika sonra, "Lucy," dedi.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Jack. "Daha çok senin tipin gibi görünüyor. Ondan hâlâ hoşlanıyor musun?"

"Hayır," diye yalan söyledi Clifton.

Ve Jack, eski bir çapkın ve ne yapacağını bilmez biri olarak, onu aramaktan daha iyisini biliyordu.

Dışarı.

"Tüm bunların bir çözümü olmalı," diye önerdi Lucy, aşağı indirdiği ve ızgaranın yanına koyduğu mindere geri yerleşerek. "Hepimiz için uygun bir şey."

"İkiniz de taşınabilirsiniz," diye önerdi Minerva. Sonra kendi kendine sırtı Şaka.

Ama tükettikleri iki şişe bordo şarabının da etkisi olabilir. Minerva -tüm insanlar- sırtıyordu. Çünkü Lord Lewis'in ayrılmasından sonra mutfağı yağmalamışlar ve bir tabak bisküvinin yanı sıra iyi kalitede küçük bir zula bulmuşlardı.

İki şişe bordo şarap ve bir tabak tatlı onları hızlı arkadaş yaptı.

"Gidecek başka yerim yok," diye itiraf etti Lucy. "Babamın Hampstead'deki evi Parkerton Dükü'ne aitti. Babam öldüğünde, kira sözleşmesi sona erdi. "Bu yüzden Archie ile evlendi."

"Dük sizi evinizden mi kovdu?" Elinor sordu.

Lucy başını salladı.

Yeni arkadaşı ofladı pufladı. "Eğer o adamla karşılaşsam, ona ağzının payını vereceğim. Ne korkunç bir adam olmalı," diye açıkladı.

"Kesinlikle!" Minerva da aynı fikirdeydi.

Lucy onlara, "Korkarım ben sadece bir kalıntı değil, aynı zamanda bir fakirim," dedi.

"Peki ya kontes?" Elinor sordu, sonra Sterling klanında adı asla yüksek sesle anılmayan hanımefendiden bahsedilince yüzü kızardı. Cesaretini toplayarak, "O sana yardım etmez miydi?" diye sordu.

Lucy onlara, "Oh, pek sayılmaz," dedi. "Kontesin ihtiyacı olan son şey yarı yaşında bir kız. Benim yaşımda bir kızı olması için çok genç olduğunu iddia ediyor! Ayrıca, genellikle gırtlığına kadar borca batmış durumda - özellikle de koruyucular arasında kaldığında."

"Ah, böyle bir şey! Hiç bilmiyordum," diye açıkladı Elinor Minerva'ya dönmeden önce. "Neden taşınmıyorsun? Bu şartlar altında kuzeninizin size sunabileceği bir çeyiz evi ya da buna benzer uygun bir konut mutlaka vardır. Gilston Kontlarının ne kadar üstün olduklarını, ne kadar eski bir soydan geldiklerini bize anlatmaktan hiçbir zaman geri kalmadınız."

Minerva kızardı. "Korkunç derecede korkunç davrandım, değil mi?"

Elinor gözlerini kaçırdı, çünkü hâlâ tamamen dürüst olamayacak kadar hanımefendiydi.

Ancak, Lucy bu kadar kısıtlı değildi. "Çirkince," dedi yere yığılmadan önce Elinor ve Minerva'nın da katıldığı çakırkeyif bir kıkırdama krizine girdi.

"Eve taşınmaya gelince, bu imkânsız," dedi Minerva. "Kuzenim benim artık bir Sterling olduğumu ve bu nedenle onun değil, Hollindrake'in sorumluluğunda olduğumu açıkça belirtti." Durakladı ve bunun ona neye mal olduğunu Lucy ancak hayal edebilirdi, çünkü Minerva sonra ekledi, "Gidecek başka yerim yok."

Dürüstlüğü odanın içinde sessiz bir ürperti yarattı.

Elinor gözlerini kaçırdı. "Ben de öyle."

"Belli ki," diye başladı Lucy. Yer değiştirdi ve Elinor'a baktı. "Ama annen böyle bir duruma nasıl tahammül edebilirdi? Orada öylece oturdu!"

Lucy "nin annesi rezil biri olabilir ama böyle bir istismara asla izin vermezdi.

Elinor başını salladı. "Aman Tanrım, Lucy, o kadın benim annem değildi. O Lord Lewis'in yeni karısı."

"Eski Oriable Huthwaite," diye ekledi Minerva. "Düşük tonlu, gerçekten. Çok düşük." Elinor burnunu kırııştırarak, "Katılıyorum," dedi. Sonra Lucy'ye baktı.

"Hayır.
suç kastettim."

"Alınmadı," dedi Lucy.

"Kökenlerinizin bu gece oldukça işe yaradığını ilk söyleyen ben olacağım," diye itiraf etti Minerva. "Belki de Bath okulları, bu tür şeylerin alternatif kullanımlarını öğretmeli.
şamdanlar."

"Anlamadığım şey şu," dedi Lucy, "eğer Lord Lewis senin üvey babansa ve o kadın da annen değilse, o zaman senin ya da Tia'nın geleceğini nasıl kontrol edebilir?"

"Annemle evlendiğinde bizim vasiliğimizi aldı." Elinor gözlerini kaçırdı, gözlerinde yaşlar oluşuyordu. Bardağını bir kenara bıraktı ve gözyaşlarını sildi. "Bu dayanılmaz bir şey. Ben ondan özgür olabilirim ama kız kardeşim değil. Ve şimdi de Tia'nın evlendiğini görmek istiyor."

"O daha bir çocuk!" Minerva itiraz etti. "Henüz on dört yaşında değil."

"Evet, biliyorum," dedi Elinor. "Ama üvey kızlarından birini kendi isteği dışında evlenmeye zorlaması ilk kez olmuyor. Bu yüzden onu okulundan aldım ve buraya, Londra'ya getirdim. Dük'ten yardım isteyene kadar onu ondan saklamak için. Ama şimdi..."

Hepsi de Tanrı'nın lütfundan yardım gelmeyebileceğini ya da en azından yardım almanın zor olduğunu fark etti.

"Onu durdurmalıyız," dedi Lucy. Sonra kendini düzeltti. "Onu durduracağız." Uzandı ve Elinor'un elini sıktı.

Bir süre sessizce oturdular, her biri kendi düşünceleriyle meşguldü.

"Gerçekten de bizi köşeye sıkıştırdı," dedi Minerva alışılmadık bir küstahlıkla. "Ama senin durumunda Elinor, Majesteleri'nin tavsiyesine uyup evlenmek iyi bir fikir olabilir."

"Yeniden evlenmeye hiç niyetim yok," diye açıkladı Elinor. "İhtiyacım yok kendimi başka bir adamın yatağında bulmaktan korkuyorum." Kızın burnu

dehşet içinde kııştı. Minerva hemen, "Ben de," diye onayladı. "Bir erkeğin görevi olmayacağım."

Lucy ikisine de baktı ve evlilik yatakları hakkında konuştuklarını fark etti. İlk Lord Standon olan Philip Sterling'le hiç tanışmamış olsa da -üçüncü gelini olduğunda Minerva'dan yirmi yaş büyüktü- onun kaba ve hödük bir adam olduğunu bilecek kadar dedikodu duymuştu. Elinor, Philip'in kardeşi Edward'la ya da Sterling ailesinin dedikodularına göre, genç erkek arkadaşlarını masum gelininden daha çok seven, kendini beğenmiş bir sarhoşla pek iyi geçinememişti.

Diğer iki Lady Standon'ın evliliğe hevesli olmamasına şaşmamalı.

"O kadar da kötü değil," diye açıkladı Lucy. "Görev, yani."

İkisi de ona bön bön bakınca Lucy dilini gevşeten şaraba ve aklına geleni ağzından kaçırma konusundaki talihsiz eğilimine lanet okudu.

Gözlüklerinin verdiği cesaretle Elinor kıkırdadı. "Bizi Archie Sterling'in iyi bir aşık olduğuna mı inandıracaksın?"

Lucy güldü. "Kim, Archie mi? Aman Tanrım, hayır!"

Sonra az önce itiraf ettiği şeyi fark etti.

Elinor "un gözleri büyüdü. Parmağını Lucy "ye doğru sallayarak, "Bir sevgilin varmış!" dedi. "İyi bir tane."

İki kadın da ters ters bakmak yerine Lucy'ye yaklaştı.

"Anlat," diye yalvardı Elinor.

"Evet, tüm ayrıntılarıyla," dedi Minerva.

"Hayır!" Lucy başını öfkeyle sallayarak cevap verdi.

Elinor, Minerva'yı dürterek, "Ah, cennet gibi bir şey olmalı," dedi. "Bak nasıl da kızardı."

"Kral "ın ajanlarından biri miydi?" Minerva sordu.

Lucy arkasına yaslandı, ağzı açık kalmıştı.

"Lütfen, Lucy," dedi Minerva. "Baban hakkında her şeyi biliyoruz. Sanırım tanıştığın pek çok cesur ajan vardı. Onlardan biri olmalı."

İkisi de orada oturmuş, bir çift aç kedi gibi sırtarak ona

bakıyorlardı. Ve onları durdurmak mümkün değildi.

"Ah, ille de bilmen gerekiyorsa," dedi Lucy, "öyleydi. Ama bundan daha fazlasını söyleyemem. Bundan fazlasını söylemeyeceğim."

Elinor Minerva "ya bağıyla onay verdi ve o da Lucy "nin bardağını doldurdu.

"Elinor'un durumunu tartışmıyor muyduk?" Lucy onlara hatırlattı ve bir not aldı Daha fazla bordo şarap içmemesini, yoksa Mariana "nın hiç olmadığı kadar gevezelik edeceğini söyledi.

"Evet, sanırım yapmalıyız," dedi Minerva. "Gerçekten Elinor, belki de Lucy'nin önerdiği gibi evlilik kabul edilebilir ve bu senin o aşağılık üvey babanı uzak tutar."

Lucy Minerva'ya baktı, çünkü yeni arkadaşının farkında olmadan yaptığı öneri onun için de geçerliydi. Eğer evliyse, Clifton onun peşinden gelemezdi. Buna cesaret edemezdi... .

"Ben bir düşes olmak için yetiştirildim," diye açıkladı Elinor. "Düşeslerle yemek yemek için değil.
Düşes'in günlüğünde kalan beyler."

"Tia'yı kurtarmak anlamına gelse bile mi?" Lucy sessizce sordu.

Hepsi dönüp düşesin fuayedeki sehpayı bıraktığı yerde duran tek cilde baktılar.

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var," dedi Lucy, ayağa kalkıp odayı geçerken. Bir an durdu ve yıpranmış kapağa, ön yüzüne yazılmış kız gibi karalamalara baktı.

Özel. Felicity Langley'in malı.

Demek düşesin de hayalleri vardı, diye düşündü Lucy. Ve onları Hollindrake düklüğünü miras alan adamla yaptığı evlilikte bulmuştu.

Derin bir nefes alan Lucy kitabı eline aldı, sonra da suçluluk duygusuyla şöminenin yanındaki yerine koştu ve kapıyı arkasından kapattı.

Minerva, "Zahmet etme Lucy," diyene kadar hepsi bir süre orada oturup beklediler.
Aç şunu!"

Lucy başını salladı, üçe kadar saydı ve kaderin ve tesadüflerin onu yönlendirmesine izin vererek rastgele bir sayfa açtı.

"Ne yazıyor?" Elinor, Lucy "nin omzunun üzerinden bakabilecek kadar kanepeye doğru eğilerek sordu. "Oh, Tanrım. Bu Winny Addleston!"

"Minny Winny değil," dedi Minerva sandalyesinden kalkıp yere, Lucy'nin yanına oturarak. "Tanrım, herkes onun büyük bir aptal olduğunu biliyor!"

"Minny Winny?" Lucy başını salladı. "Öyle bir şey yazmıyor. Şimdi burada, yazdıklarını dinleyin:

Winston, Baron Addleston, 1783 doğumlu.

Mülkler: Addleston Evi, iyi otlak arazisi ve yünden mükemmel geliri olan Elizabeth döneminden kalma bir malikane.

Baron iyi av köpekleri ve mükemmel atlar yetiştirmesiyle tanınır. Taşrayı tercih eder. Nazik mizaçlı, mahallesindeki fakirlere iyi davranıyor. Bir gelin bulmak için şehre gelmesi yeterli.

Lucy başını kaldırdı. "Kulağa iyi bir aday gibi geliyor."

Minerva burnunu çekti. "Eğer günlerinin geri kalanını taşrada gömülü geçirmek istiyorsan hırıltısını dinlemek."

Elinor güldü. "Görevini hırıltılı bir şekilde yerine getireceğini söyleyebilirim. Çok dikkat dağınıcı, sence de öyle değil mi?"

Hepsi güldü. "Başka birini bul Lucy," diye ısrar etti Minerva. "Biraz daha yüce biri. Biraz Kasabalı havası olan birini."

İkisi de ona baktı. "Ben biraz cilalı erkeklerden hoşlanırım," diye karşılık verdi. Özür dilemeden.

Tekrar göz gezdiren Lucy, rastgele bir sayfada durdu ve adamın Minerva için yeterince "dash".

Onun yerine, çok iyi bildiği bir isme baktı.

Justin Grey, Clifton Kontu.

Lucy kitabı kapadı. "Bu tam bir aptallık."

"Hayır, hayır!" Elinor uzanıp kitabı onun elinden kaptı. "O Clifton Kontu'ydu. Yanına gelip sana sarkıntılık eden adam o değil miydi Minerva?"

"Küstah adam," diye hatırladı. "Ve hiç atılgan değil."

"Sanırım değil," diye yanıtladı Elinor. "Yine de oldukça yakışıklı. Koyu renk saçlar ve o gözler! Çok delici." Onun yazısına gelene kadar günlüğü karıştırdı ve yüksek sesle okumaya başladı:

Justin Grey, Clifton Kontu

Holding: Clifton House, Thames nehri üzerinde eski bir mülk.

Clifton Kontu, İngiltere'ye sadakatle hizmet etmiş soylu beyefendilerden oluşan uzun bir soydan gelmektedir.

"Kasabadaki soyluların çoğu da öyle," dedi Minerva burnunu çekerek, "ama bu İyi bir sevgili olabileceklerine inanmak beni pek

etkilemiyor." "Hayır, hayır, şunu dinle," dedi

Elinor.

Lucy "nin dinlemesine gerek yoktu; gözlerini kapattı ve onu gördü. Onunla tanıştığı o ilk günü gördü, o kadar düzgün ve sertti ki. Yolda onu öpmek üzereyken, gözleri çok karanlık ve gizemliydi. Onu yatağına yatırdığı ve onunla seviştiği geceyi.
...

Bu arada Elinor okumaya devam etti:

Clifton, ülkesi için çok şey feda ederek nadiren görülen bir cesaret sergilemiştir. Dışişleri Bakanlığı'na hizmet eden en iyi adamlardan biri olarak kabul edilmektedir. Yaralarını sarmaya yardımcı olacak yürekli ve cesur bir kadını (ve iyi bir çeyizi) hak ediyor.

"Yaralı mıydı?" Minerva söyledi. "Buradayken oldukça sağlam görünüyordu."

"Sanırım yaraları daha çok kalbinden," dedi Lucy. "Yaşadığı zorluklar üstesinden geldiği tehlikeler."

Dinleyicileri ciddiyetle başlarını salladı.

"Ne aradığından bahsetti mi?" Lucy soğukkanlı görünmeye çalışarak sordu. Her ikisi de şaşkınlıkla ona bakınca omuz silkti. "Onu merdivenlerden inerken gördüm. Yaptığı terbiyesizlik her neyse Minerva, görünüşe göre onu sen göndermişsin. oldukça verimli bir şekilde paketliyor."

"Kardeşi hakkında saçma sapan şeyler. z kardeşi. Ve onu nasıl tanıyor olabileceğim." Minerva başını salladı.

"Malcolm," dedi Lucy yüksek sesle, öyle demek istememişti. "Pardon?" Minerva söyledi.

"Kardeşinin adı Malcolm'du. O da hizmet etti. Hastings yakınlarındaki bir sahilde öldürüldü. Yerel milisler onu bir kaçakçı sandı ve vurdu." Lucy gözlerini kaçırdı.

"Ah, zavallı adam," dedi Minerva. "Ne korkunç bir trajedi."

Tahmin edebileceğinden daha fazlasını, Lucy ona sylledi.

Elinor başını eğdi ve Lucy'yi inceledi. "Onu tanıyor muydun? Bu Malcolm'u ve Lord Clifton'ı?"

İki yeni silah arkadaşına bakan Lucy, bu gece bordo şarabın ve Lord Lewis'in ötesine geçen gerçek bir bağ kurduklarını hissetti. İçinde bulundukları zor durumda birlikteydiler ve Mariana'yı ve paylaştıkları dostluğu ne kadar özlediğini fark etti.

"Evet, ikisini de tanıyordum."

Minerva sadece muhteşem değildi; aynı zamanda bir kırbaç kadar zekiydi ve Lucy onun vardığı sonuçları izledi. "Seni arıyordu!"

Lucy nefesini tuttu, çünkü Minerva "nın işi bitmemişti. Bakışlarını önce tavana sonra tekrar Lucy'ye çevirirken bile ifadesi yavaş yavaş şaşkınlıktan düpedüz şoka dönüştü. "Yüce Tanrım. Mickey."

Bölüm 11

Ertesi sabah Lucy kahvaltıya indiğinde içini bir endişe kapladı. Elinor ve Minerva'ya Clifton ve Mickey'den ve Kont'un neden çocuğun varlığını keşfedemediğinden bahsederken ne düşünüyordu acaba?

Kendi kendine, çok fazla bordo şarabı içtiğini ve yeterince sağduyulu olmadığını söyledi. En kötü türden bir döneke ajan gibi sırlarını ifşa etmişti.

Babası onun bu davranışı karşısında dehşete düşerdi.

Ama sonunda Minerva da Elinor da onun mantığını kabul etmiş ve ifşaatından dolayı dehşete düşmek yerine ona sıkıca sarılmışlardı - Elinor sarılmıştı - ve ona yardım edeceklerine söz vermişlerdi.

Birbirimize yardım etmeye çalışacağız, diye ısrar etmişti Minerva, yatağa doğru sallana sallana giderlerken.

Ancak Lucy, bu duyguların soğuk ışığın altında da geçerli olup olmayacağını merak ediyordu.
Gün.

Hizmetkârları, şu anda varılan uzlaşmadan haberdar edilmemişti. bir gece önce. Odalardan birinde Minerva'nın abigail'i ile Elinor'un hizmetçisi arasında bir tartışma başlayınca Lucy merdivenlerde durakladı. Ütüyü kullanma konusunda bir şey.

Evin içinde Clapp "ın sesi bir Geyler yüzünden dehşetle yükselirken, Bay Otter bile -sakin, mantıklı Bay Otter- merdivenlerin başında kahya Bayan Hutchinson "la konuğuyordu.

"Genç bir adam için mantıklı bir diyet, madam," diyordu, "iki kat domuz pastırması ve yumurta içermez. Bu tür yiyeceklerle onu obur ve tembel yaparsınız. Pişmiş yulaf ve zayıf çay ona çok daha iyi hizmet edecektir."

" "O bir at değil, Bay Otter," diye karşılık veriyordu. "İştahı kabarmış, büyümekte olan bir delikanlı. Son akşam yemeğinizi yediğinizi hayal etmek istemiyorsanız, mutfağımın etrafında "p "lerinize ve "q "larınıza dikkat etmenizi şimdiden söyleyeceğim."

Oh, Tanrım! Ve bu daha zorunlu ikametlerinin ilk sabahıydı. Hafta sonunda durum nasıl olacaktı?

Tam o sırada kapının üzerindeki zil çaldı ve Lucy cevap vermesi için Bay Mudgett'i aradı. Ama yarasa adam kılıklı uşakları ortalıkta yoktu.

Ve ne Bay Otter ne de Bayan Hutchinson'ın bu konuda istekli oldukları görülmüyordu. Zil tekrar çaldığında, bu sefer biraz daha acil bir şekilde cevap verdi.

Lucy hizmetçilerine ve aşçılarına hüzünlü bir bakış fırlattı ama Bayan Hutchinson ellerini önlüğüne silmekle meşguldü ve görünüşe bakılırsa bütün iş onunla ilgiliydi.

"Buna cevap vermeyeceğim," diye açıkladı. "Muhtemelen şafaktan beri ortaya çıkan o süslü züppelerden biridir. Hepsinden bıktım artık. Bu evde bir cenazeden daha fazla çiçek var ve bir cenaze gibi de kokuyor."

Lucy buketleri ancak o zaman fark etti, yığınlar halinde her boş alana yığılmışlardı - kabul masası, pencere kenarı; hatta biblolar için tasarlanmış bir bölme bile şimdi çiçeklerle doluydu.

Londra'daki tüm seralar yağmalanmış gibi görünüyordu.

"Aman Tanrım!" Lucy haykırdı. "Bunların hepsi kimin için?"

Bayan Hutchinson, "Pekala, seçiminizi yapın leydim," dedi. "Hepsi de "Leydi Standon "a teslim edildi." Kadın homurdandı ve başını salladı. "O akılsız adamlardan birinin onları hanginizin alacağını umursadığını sanmıyorum. Akıllarında sadece evlilik var."

"Oh, bu tam bir aptallık!" Lucy'nin nefesi kesildi. "Neden düşünsünler ki-" Zil tekrar çaldığında soru durdu.

"Bana bakma!" Bayan Hutchinson açıkladı. "O aptal zil ve bu sabah dinlemek zorunda kaldığım tüm talepler yüzünden ayak parmaklarıma kadar yıprandım." Durdu ve kaşlarını anlamlı bir şekilde kaldırarak Bay Otter'a baktı. "Ayrıca, genç adam için pişirmem gereken elmalı tartlar ve muhallebiler var." Ve bu atışla birlikte topuklarını çevirip evin arka tarafına ve mutfak alanına doğru yürüdü.

Bu Bay Otter'i bir başka şikayet yayılım ateşine sürükledi. "Güzel kadını, çocuğu kızartmak için şişmanlatmak mı istiyorsun?" Kadının peşinden koşturdu, bir dizi kabul edilebilir yemek ortaya çıktı.

Burada duran Minerva ya da Elinor olsaydı, kapının diğer tarafındaki zavallı ruhun zil ipini boşuna çekmeye devam etmesi gerekeceğini düşündü, ama neyse ki her kimse, onların aristokrat hassasiyetlerine sahip değildi.

Ne de olsa, çocukluğunda babasının kapısını yeterince sık açmıştı. Hampstead. Diğer tarafta ne olduğunu keşfetmekten mutluluk duydum.

Her zaman onun, söz verdiği gibi kalbini almak için geri dönmesini umuyordu...

Zil sesi onu bu düşünceden uzaklaştırdı ve hızla birkaç büyük çiçek ve yeşillik aranjmanının arasından geçerek mandalı kenara çevirip kapıyı açtı.

Hemen kendisine doğru bir sürü gülün yığıldığını gördü.

"Bunlar Leydi Standon için!" diye duyurdu buyurgan bir ses.

Bunu bir buket daha izledi; sümbüller, gülleri hafifçe kenara iten baş döndürücü bir kokuya sahipti. "Güzel Leydi Standon'ın senin zavallı güllerini alacağını nereden çıkardın, iyi adam!" diye ekledi aynı derecede yüce bir başka ses.

Lucy onları bir kenara iterek bu müstakbel takasçıları görebilmek için elinden geleni yaptı ama arkadan gelen başka biri bunu onun yerine yaptı.

"Çekil yolumdan," diye anons etti yaşlı bir kadın sesi. "Yüce Tanrım, sen misin Percy Harmond?" İki adamın arasına bir baston girdi ve her ikisinin de dirseklerine indirilen sert bir darbeye kenara çekildiler, buketler havaya kalktı ve kayıp yapraklar ve çiçeklerden oluşan bir yağmur halinde yere düştü.

Elinde bastonu, pırıl pırıl kolalı kasketi ve bonesinin altında buruşuk bir yüz ve ıslıl ıslıl mavi gözleri olan muhteşem yaşlı kadın, sanki bir sonraki hamlesini kime yapacağına karar verememiş gibi her iki beyefendiye de baktı.

Keskin bakışları talihsiz Percy Harmond'un üzerine düştü. "Tanrım, adamım, Henry amcan kadar şişmanlamışsın! Ve muhtemelen bir o kadar da borçlusun. Aklından ne geçiyor? Yeğenimi mi arıyorsun? Defol git! Siz de Lord George! Bu renk yelekle oldukça hasta görünüyorsun. Terziniz ne düşünüyordu? Hayır! Hayır! Hayır! Hayır! Bana bunun senin fikrin olduğunu bile söyleme, çünkü seni zaten düşündüğümünden daha aptal bulacağım. İkiniz de baş belasısınız. Şimdi gidin."

Bu azarlayıcı konuşma sırasında, dar ön merdivenlerde aralarına girmeyi başarmış ve ardından elindeki bastonu sallayarak ve sivri ve bilgili hakaretlerle onları kovalamıştı.

Onları bir çift tabancayla karşı karşıya kalmış tahsildarlar gibi dağıttıktan sonra Lucy'nin yanından geçip gitti. "Orada aval aval bakıp durma kızım, duyur beni!"

Tam o sırada Lucy merdivenlerden çıkan diğer kadını fark etti. "Leydi Charles!" dedi kayınvalidesini gördüğüne şaşırarak. Sterling'lerin çoğu onu hor görse de, Archie'nin annesi tarafından her zaman sevgiyle karşılanmıştı.

Lucy kapıyı kapatırken diğer kadın "Açıkla beni, seni aptal kız!" diye tekrarladı. ve arkasını döndü.

"Korkarım kim olduğunuzu bilmiyorum." Yardım için Leydi Charles'a baktı, ama tek baktığı şaşkınlıktı.

"Ben Leydi Standon'ın teyzesiyim, seni sefil kız," diye açıkladı küçük kasırga. "Bedelia Teyzesi. Şimdi seni de göndermeden önce yürü bakalım." Demek istediğini vurgulamak için bastonunu salladı.

"Elbette hanımefendi," dedi Lucy, biraz şaşırmış bir halde. Hanımefendinin omzunun üzerinden Leydi Charles'ın gülümsediğini gördü, sanki Bedelia'nın maskaralıkları onunla birlikte olmanın bir parçasıymış gibi. "Sanırım yeğeniniz kahvaltı ediyor."

Lucy yemek odasına doğru ilerledi ama daha tek bir kelime bile edemedi Elinor onu kapı aralığında gördü ve "İşte buradasın! Onu aldın mı?"

"Neyi aldım mı?"

"Sorduğu şey şu," dedi Minerva, kuru tost ve tek dilim ince jambondan oluşan tabağından başını kaldırarak, "düşesin günlüğünü alan siz miydiniz?"

"Aha!" diye homurdandı Bedelia Teyze, öne çıkıp bastonunu Lucy "nin burnunun dibinde sallayarak. "Hem hırsızlık yapıyorsun hem de görevlerini savsaklıyorsun." Kadın ona biraz daha yakından baktı. "Tahminimce Lucy Sterling'in serseri hizmetçilerinden biri."

"Teyze!" Minerva baygın bir sesle sandalyesinden kalktı, yüzü hayalet görmüş gibi solmuştu. "Nasıl yaptın-"

Lucy'yi geçici olarak unutan Bedelia Teyze şimdi yeğeninin üzerine yürüdü. "Seni bulmak mı? Hem de hiç sorun yaşamadan, diyebilirim." Durakladı ve Lucy'ye baktı. "Senin yapman gereken işler yok mu? Yoksa o hınzır Leydi Standon-Rosebel'i mi çağırayım, Archie'nin o yaratığın kızıyla evlenmesine izin verirken aklından ne geçiyordu? Erkekler evlenirken gelecekteki beklentilerini hiç düşünmezler, değil mi?" Durakladı ve odaya bir göz attı. "Nerede kalmıştım? Ah evet, git Lucy Sterling'i getir de o görgüsüz sonradan görmeye saygıdeğer hizmetçiler tutmanın önemini anlatayım."

"Bedelia Teyze," dedi Minerva gergin bir sesle, elleri masayı kavırıyordu "Bu Lucy Sterling."

Bedelia Teyze irkilmedi bile. Onun yerine Lucy'ye sert bir bakış fırlattı. "Aman Tanrım! Kapıyı mı açıyorsun?! Söyledikleri kadar tuhafsin, bunu kabul ediyorum. Şimdi dik dur kızım." Bastonunu uzattı ve Lucy hazırolda durana kadar önce bir tarafına, sonra diğer tarafına vurdu. "Eğer düzgün bir duruş sergilemezsen senin bir markiz olduğunu herkes anlayabilir. Ben bilirim, iki kere markiz oldum!"

* * *

Bedelia Teyze'nin beş kez evlendiği ortaya çıktı. İki markiz, bir kont, bir baron ve en son bir vikont. Tam olarak Vikont Chudley.

Evlilik onun çok iyi bildiği bir konuydu ve Leydi Charles'la tartışmaya geldikleri konu da evlilikti.

Leydi Charles, "Bu durum karşısında sorumluluk hissetmekten kendimi alamıyorum," dedi kabul odasına yerleştikten sonra.

"Bunun senin hatan olduğunu nasıl düşünebilirsin?" Minerva sordu ve Lucy'nin bu cümleyi daha sivri bir suçlamayla bitirmek istediğinden hiç şüphesi yoktu. "Hayır leydim, hata sizde değil, işgüzar gelininizde."

Leydi Charles onu başından savdı. "Üçünüzü barıştırmak için daha fazlasını yapmalıydım, çünkü -lütfen alınmayın- her zaman iyi arkadaş olabileceğinizi düşünmüşümdür."

Üçü bir bakış attı ve sonra gülmeye başladı.

"Bu kadar komik olan ne?" Bedelia Teyze sordu. "İçinde bulunduğunuz durumun hiç de eğlenceli olduğunu sanmıyorum!"

Minerva ona, "Doğru, sevgili Bedelia Teyze," dedi, "dün gecedен önce Leydi Charles "ın dostluk önerisini tamamen saçma bulurdum."

Leydi Charles odaya bir göz attı ve bakışları boş içki şişelerine takıldı. Bordo. "Görüyorum ki aranızdaki havayı yumuşatmışsınız."

Bedelia Teyze de fark etti. "Kafayı buldun, değil mi?"

Elinor elini alnına götürdü. "O kadar yüksek sesle değil leydim."

"Bizim için hiç ayırmamış," diye homurdandı yaşlı kadın. "İyi olmuş, konuşacak çok şeyimiz var, evlilikleriniz de dahil."

Lucy ona, "Leydim, bizim evlenmek gibi bir niyetimiz yok," dedi. Diğer ikisi başını sallayarak onayladı.

"Evlenmeyin! Bah!" Bedelia Teyze karşılık verdi. "Elbette evlenmelisiniz."

"Gerçekten, biz koca aramıyoruz," dedi Minerva ona. "Biz birlikte durmak istiyoruz.
Bu adaletsizliğe karşı."

"Tamamen saçmalık!" dedi kadın.

Elinor, "Biz evliliklerimizi yaptık leydim," diye belirtti. "Ve bunu bir daha sürdürmeye niyetimiz yok."

Bedelia, "İlk seferinde her şeyi berbat etmemiş olsaydın böyle söylemezdin," dedi. "Benim beş kocam oldu ve erkekler hakkında hepinizden daha çok şey biliyorum."

"Kocalarımızı seçme şansımız olmadığını belirtmek isterim. Koşullar böyleydi," dedi Minerva nazikçe.

"Ama artık biliyorsunuz," diye hatırlattı Leydi Charles. "Ve Bedelia'ya katılıyorum-
Doğru adamla evlilik oldukça hoştur. Gerçekten bir keyif."

Lucy bir an için Clifton'la geçirdiği o tek gecede yaşadığı tutkuyu düşündü ve ilişkilerini bu kadar muhteşem kılan şeyin ilişkilerinin yasadışı doğası olup olmadığını hep merak etmişti.

Çünkü Archie'yle evlilik yatağı o geceye hiç benzemiyordu.

Leydi Charles "ın iddiası henüz bitmemişti. "Sırf Londra dedikodularına ve evlilik delisi bir düşesin alışılmışın dışındaki planlarına inat hayatınızı bu evde geçirmeniz utanç verici."

Minerva inledi. "Her şey Kasaba'nın üzerinde, değil mi?"

Lucy, "Fuayeye bir göz atmanız size bunu anlatacaktır," diye belirtti.

"Bahis mi oynuyorlar?" Elinor, eli hâlâ alnında, sordu.

Bedelia, "Chudley'e göre dün gece White'ın evinde defterde iki sayfa doldurmuş," diye bilgi verdi. "İşte bu yüzden buradayız. Haberi duyar duymaz hemen Rosebel'e gittim. Ve tek bir çözüm olduğu konusunda hemfikiriz: Üçünüz evlenin ve iyi evlenin." Bedelia'nın gözleri kısıldı. "En iyi intikam her zaman görkemli bir maç."

Üç arkadaş birbirlerine ihtiyatlı bakışlarla baktılar.

Bedelia onlara, "Söylediklerime dikkat edin," dedi. "Öğleden sonra kasabadaki bütün çapkınlar, zamparalar ve servet avcıları onları aramaya gelecek."

Leydi Charles başını salladı. "Evlenme çağında kızı olan her başkadın gibi, eğer sadece neyle karşı karşıya olduğunu görmek için."

"Öyleyse hazır olmalısınız," dedi Bedelia Teyze. "Şimdi gelin, bonelerinizi ve pelerinlerinizi alın, sizi hazırlamak için yapmamız gereken çok şey var."

"Hazırlanmak mı?" Elinor belli belirsiz konuştu. "Bunların hiçbirini kabul ettiğimi hatırlamıyorum."

Bedelia güldü. "Tabii ki gülmedin. Ama yapacaksın. Ve hepsinden önemlisi, bu senin seçimin olacak. Kimse seni sevmediğin bir adamla evlenmeye zorlamayacak. İkinci evliliğin zevki de bu işte, kendi kararını kendin veriyorsun."

"Ya da üçüncü, dördüncü ve belki de beşinciniz," diye alay etti Leydi Charles.

"Ve iyi seçimlerdi," diye durakladı Bedelia, eldivenlerini çekiştirerek. "Ama sen ne tür bir şey istediğini bilmelisin. Minerva, bana istediğin adamdan bahset. evlenin."

"Bilmiyorum, yani düşünmedim-"

"Aman Tanrım, kızım, neredeyse on yıldır dulsun, söyle bana nasıl bir hayal ettiğin adam!"

Minerva doğruldu. "Ahlaklı ve dürüst biri."

Bedelia, Elinor'a dönmeden önce, "Orada iyi şanslar," diye mırıldandı. "Peki ya sen?" "Bir düğün," dedi Elinor. "Daha düşük rütbeli biriyle evlenmeyeceğim."

Bedelia, "Çoğunlukla delidirler," diye öğüt verdi. "Ama madem ısrar ediyorsun." Lucy'ye döndü. "Ya sen?"

"Herhangi bir erkek iş görür," diye yalan söyledi Lucy.

Leydi Chudley bir adım geri çekildi ve ona baktı. "Yüce Tanrım, Leydi Standon! Standartlarınız üzerinde çalışmamız gerekiyor. İnanın bana, herhangi bir adam bunu yapamaz."

Amcasıyla randevusuna gitmek üzere Bond Caddesi'nde yürürken Clifton, Jack'le birlikte önceki gece toplayabildikleri tüm bilgileri tarttı. Lucy ve Malcolm arasındaki bağlantıyı keşfetmeye yaklaşıyordu ama şimdi gizemi çözebilmesi için bir şeye daha ihtiyacı vardı.

Malcolm'un kayıp vasiyeti.

Bundan daha fazlası var, George Ellyson'ın öğütlerini duyar gibiydi. Bir durumda

her zaman göründüğünden daha fazlası vardır.

Bu "daha fazlasının" ne olabileceği konusunda Clifton "ın en ufak bir fikri bile yoktu.

Lucy'nin Archie Sterling'le neden evlendiği gibi. Jack'in, Lucy'nin bunu "çok iyi nedenlerle" yaptığını söylemesi ona bir şeyler yapmıştı. Bu onun kararlılığını kırmış ve kendini, Lucy "nin tek yapması gerekenin beklemek olduğuna dair sarsılmaz inancını pekiştirmek zorunda bulmuştu.

Bunca yıldır yaptığı gibi bekledi.

Yine de... Kaçırdığı bir şey vardı. Unuttuğu bir şey.

Bond Sokağı'nda amcasıyla olan randevusuna doğru yürürken çenesini dikleştirilmiş, Leydi Annella'yla daha fazla muhatap olmama ve aradığı cevapları alma kararlılığıyla dolmuştu.

Hepsini.

"Ah!" Penwortham yeğeninin bloktan aşağı indiğini fark ettiğinde şöyle dedi. "Beni gururlandırdın, oğlum. Stewie Hodges bugün gelmeyeceğine dair benimle bahse girdi ve şimdi sadece seni gördüğüme sevinmekle kalmadım, aynı zamanda biraz daha zengin oldum."

"Evet, şey, Leydi Annella hakkında-" diye başladı Clifton.

"Güzel bir kız, iyi bir soydan geliyor ve o kocaman ..." Penwortham her zamanki gibi Clifton'ın yanına geçip onun özelliklerini sıralamaya başladı, ta ki Clifton'ın kıyafetlerine göz atana kadar. "Senin daha iyi bir terziye ihtiyacın var evlat. Bu ceket korkunç."

Clifton tercih ettiği sade lacivert süper ince elbisesine baktı.

"Biraz atılganlığa ihtiyacın var. Biraz "savoir faire". Onca yıl boyunca Kıta size biraz stil kazandırabilirdi."

"Amca!" Clifton dedi ki. "Yeter. Bu palto iyi kesilmiş ve eğer Leydi Annella paltom yüzünden beni beğenmiyorsa, o zaman bana göre bir leydi değil demektir."

Tamamen İngiliz olan amcasına Versailles "da yemek yemediğini ya da Venedik "te aylıklık etmediğini nasıl açıklayabilirdi? Hayır, Clifton o zamanın çoğunu Avrupa'nın sunduğu en kötü kanalizasyon ve lağımlarda geçirmişti.

Leydi Asterby ve kızıyla buluşacakları dükkânın önüne geldiklerinde Penwortham ona döndü. "Unutma, jöleye karşı nazik ol. Biraz daha az çekingen ve biraz daha cazibeli olman sana iyi gelecektir."

Malcolm'un yıllar önce verdiği tavsiyenin aynısı. Lucy'nin sesini hala duyabiliyordu.
onu kınadı. *"Sözlerime kulak verin, o kendini beğenmiş, kibirli, zorba biri..."*

Haklıydı. Yine de Lucy onun paltosunu umursamazdı, çizgi eksikliğini umursamazdı. O bunları hiç umursamamıştı. Onu, sadece sosyetenin seçilmiş ve özenle ayıklanmış çevresini değil, etrafındaki tüm dünyayı keşfetmeye zorlamıştı.

Lucy "nin hırsızlık ve hile dersleri kaç kez hayatını kurtarmıştı? O kurtarmıştı. saymayı bıraktı.

Ve seni yine kurtaracak.

Omurgasından aşağıya doğru akan ürpertiye silkeledi ve dükkânın önünde amcasının yanında durdu. Kaldırımın kenarında, tam da emrettiği gibi onu bekleyen arabası duruyordu.

Neyse ki amcası çöpçatanlık işine o kadar dalmıştı ki yeğeninin kaçış yolunun elinin altında olduğunu fark etti.

Penwortham, Clifton'ın kaburgalarını dürterek, "İşte orada," dedi. "Kontesiniz."

Ama Clifton'ın gördüğü Leydi Annella değildi. Leydi Annella da asla Kalbini. Lucy Ellyson'dan bir metreden biraz daha uzakta dururken değil.

Onu hâlâ sevmiyorum, diye yalan söyledi kendi kendine dükkâna girerken.
Sevmiyorum.

"İstediğiniz şeyi yapamam leydim. Dükün tüm parası için değil," dedi Madam Verbeck, Bedelia'ya yüksek sesle hakaret ederek, leydinin kendileriyle ilgilenmesini istediğinde, hatta talep ettiğinde.

"Ne diyor o?" Bedelia Hala Lucy'ye sordu, çünkü Elinor ve Minerva dükkânın uzak köşelerine kaçtı. "Bu yabancı tipleri asla anlayamıyorum."

"Önce ilgilenmesi gereken başka müşterileri var. Sanırım Leydi Asterby ve kızının bu sabah için randevuları vardı."

Bedelia Teyze öne çıkararak, "Bütün o eli yüksek..." diye mırıldandı. "Randevular citler içindir. Şimdi buraya bakın, Madam, biz-"

Lucy onun yolundan çekildi, çünkü zorba biri varsa o da Minerva'nın Bedelia Teyzesiydi. Minerva'nın sırf bu kadının pençesinden kurtulmak için bu kadar çok hareket etmesine şaşmamalı.

Evlenme konusundaki itirazlarını görmezden geldiği için Bedelia Teyze onlar için planlarını geciktirdi. Hepsine alışverişe gelmelerini emretmişti.

"Bir kadın doğru silahlar olmadan koca aramaya çıkamaz," dedi. ilan edildi.

Görünüşe göre Bedelia Teyze'nin üçüncü kocası askerdi ve onu terk etmişti. Strateji kurmaya meyilli biriydi.

Lucy tezgâhtaki fırtınadan uzaklaşmaya devam ederken, kurdeleleri ve narin bukleleriyle minyon bir genç bayanı neredeyse deviriyordu. "Ah, affedersiniz," dedi otoriter bayanın etrafından dolaşmaya çalışırken.

Ama kız dinlemiyordu, çünkü kendisinden yaşça büyük olan bir kadına dönmüştü. "Anne, babam neden bu evliliğe bu kadar kararlı?"

"Çünkü bir kontes olacaksın, seni aptal kız." Kız

iç çekti, hiç de etkilenmiş gibi görünmüyordu.

Kontes olacaksın...

Bu sözler Lucy "nin omurgasında bir ürperti yarattı. O kadar söz vermemiş miydi? Onun için geri döneceğini mi? Onunla evleneceğini mi? Onu kontesi yapacağını.

Dün geldiğinde Clifton'dan cevaplar istemeliydi. onunla yüz yüze. Yapmalıydı ...

"... şimdi gülümsemeyi unutma," diyordu başhemşire. "Bu nişan kesinleşti, tek yapman gereken onun dikkatini çekmek, nasıl yapamazsın ki, benim küçük meleğim?" Kadın kızın buklelerini kabarttı ve yanaklarını sıkarak biraz daha parlak olmalarını sağladı. "Büyülediğine eminim."

Kız biraz huysuzca, "O sadece benim çeyizimi istiyor," dedi.

"Evet, tabii ki öyle. Ve eğer kontun kontes olmak için güçlü kuvvetli bir kadın aradığı duyulursa, o zaman odadaki en güzel kız olmaktan fazlasını yapman gerekecek. Hayır, en iyisi bu gece Leydi Gressingham'ın suaresinde onun sevgisini kazanmalısın, yoksa onun ceplerini boşaltmak için bir gelin aradığı duyulur. Straits. Bu gece bizi de davet etmesi büyük bir onur, çünkü bu onun niyetini açıkça ortaya koyuyor." Kadın etrafına bakındı, keskin bakışları Lucy'nin üzerine düştü ve dudakları sert bir çizgiye çekildi. Kızını uzaklaştırdı. "Bugünlerde sosyete de Clifton Kontu'nu damatları olarak görmekten büyük mutluluk duyacak yeterince mantar var," dedi Lucy'ye işaret eden bir bakışla.

"Clifton?" diye yüksek sesle soludu, sonra da bir hanımefendiye yakışmayan gafından dolayı ağzını kapattı.

Tam o sırada Bedelia Teyze telaşla geldi. "Lucy! İşte buradasın. Madam Paris'ten yeni getirttiği ipekleri sana göstermeyi kabul etti ama hangi rengin uygun olduğunu belirleyebilmemiz için sana yakın olmamız gerekiyor." Başhemşire ve kızına bir göz attı. "Leydi Asterby," dedi kibarca başını sallayarak. "Leydi Annella."

"Leydim," diye itiraz etti kadın, kızı mükemmel bir reverans yaptı. Bath okulunda öğrendim.

Lucy'yi kabul etmediler ama zaten Lucy de tonlarca insan tarafından küçümsenmeye alışkındı. Bu yaşlı tavuğun onun hakkında ne düşündüğü umurunda değildi. Az önce öğrendiği şey onu çok şaşırtmıştı.

Gilby beş parasız mıydı? Ve sıkıntılarını evlenerek mi çözmeye çalıştı? Bu ağzı bozuk, şımarık herifle mi?

Lucy dişlerini birbirine geçirdi ve gülümsemeye çalıştı, çünkü bu, evlenmek üzereyse onun işlerine pek karışmayacağı anlamına geliyordu.

Yine de onun sevgisiz bir evliliğe adım attığı düşüncesi içinde bir şeyleri yeniden kırdı.

Leydi Bedelia onu kolundan yakalayarak, "Evet, gel bakalım Lucy," dedi. "Kindar kedi," diye mırıldandı Lucy nefesinin altında. "Ondan hiç hoşlanmadım."

Lucy omzunun üzerinden baktı ve bu mükemmel zarafet timsaline, Leydi Annella'ya bir kez daha göz attı. Clifton'ın böyle bir yaratığı sevdiğine asla inanmazdı. Asla.

"Bu doğru mu?" Lucy, Bedelia'ya fısıldadı; Bedelia'nın ne olduğunu bildiğinden emindi.
herhangi bir durumun ayrıntıları. "Clifton Kontu'nun sarıldığını mı?"

"Parasız mı? Oh, evet. Mülkleri darmadağınık durumda." Bedelia tezgâhta durdu ve Madam Verbeck'in dükkânın arkasından getirdiği kumaş parçalarını kaldırmaya başladı. "Babasının kardeşi kontun topraklarına göz kulak olacaktı ama zavallı adam öldü ve işleri idare edecek başka kimse kalmadı. En azından Clifton dönene kadar." Kadın dükkânın karşısındaki Leydi Asterby ve kızına baktı. "Duyduğuma göre Clifton o geline nişanlanmış ama sanırım bu onun için kötü bir eşleşme olacak. Ama Size ne anlatıyorum? Sanırım Lord Clifton'ı tanıyorsunuz."

Lucy başını kaldırdı, Bedelia Teyze'nin böyle bir şeyi bilmesinden ürkmüştü.
"Ben... yani."

Kadın gülümsedi ve yeşil ipeği bir kenara bırakıp maviyi uzatırken bile elini okşadı. "Bu kadar şaşırmış görünme. Baban da Clifton gibi Kraliyet'e yardım etti. Dışişleri Bakanlığı'nda. Bu konuda her şeyi biliyorum. Dördüncü kocam Lord Burnitt'ti. Şuradaki korkunç adamla birlikte çalışıyordu... ah, zahmet, adı neydi?"

"Pymm?" Lucy teklif etti.

"Evet, evet. İşte bu. Pymm. Korkunç bir adam. O ve Burnitt birlikte içerlerdi. Korkarım kocamı şişe öldürdü ve kaç kez bir bardak cinde boğulanın Pymm olmasını diledim? Ama bu İngiltere'nin çıkarlarına pek de hizmet etmezdi, öyle değil mi?"

Lucy ne diyeceğini tam olarak bilemedi.

"Nerede kalmıştım?" Bedelia Teyze sordu; Lucy'nin cevap vermeye hiç niyeti yoktu, çünkü Bedelia da Minerva kadar zeki olup gerçeği öğrenmesin diye konuyu değiştirmek istiyordu. "Oh, evet! Pembe mi, amaranthus mu?" diye sordu, Lucy "nin rengine bakması için iki cıvatayı da havaya kaldırarak.

"Pembe," diye ilan etti derin ve erkeksi bir ses. "Hatırladığım kadarıyla, hanımefendi tamamen pembe büyüleyici."

Clifton amcasını dükkâna kadar takip etmiş ve affedilemez bir şey yapmıştı; Leydi Annella'nın yanından geçip doğruca onu kurtarabileceğini bildiği tek kadına gitmişti.

Bu ve Jack'in sözleri hâlâ kulaklarında çınlıyordu.

"Eğer onu sevmiyorsan gelinlikle evlenme. Aşk için evlen, iyi adamım ve hayatının tek bir gününden bile pişman olmayacaksın."

Ve mükemmel bir şekilde süslenmiş bir bayandan, tüm kovma çabalarına rağmen hâlâ kalbinde yeri olan bayana doğru baktığında, bu kolay bir seçim olmuştu.

"Pembe," diye tekrarladı, yaşlı kadının gözlerinde parıldayan yaramazlık ışığından Lucy'ninkinde daha öfkeli olana bakarak.

"Seçimi sizin yapabileceğinizi sanmıyorum lordum," dedi, omzunun üzerinden kapıya doğru bakarak.

Oh, benden bu kadar kolay kaçamayacaksın, Goosie, demek istedi ona.

Yapmak istediği şey ondan cevaplar talep etmekti ama bunun sadece onun inatçı gururuyla karşılaşacağını biliyordu. Hayır, bu bir kart oyunu gibiydi. Onu baştan çıkarması, onunla oynaması, onu yönlendirmesi ve son eli oynamaktan başka yapacak bir şey kalmayana kadar bahisleri yükseltmesi gerekiyordu.

Ve Lucy için tehlikeli olan son ele ulaşmaktı.

Bu yüzden onu kolundan sıkıca tuttu. "Madam," dedi Bedelia'ya dönerek, "arkadaşınızı ödünç alabilir miyim? Biz eski tanıdıklarız ve ona biraz zaman ayırmak istiyorum."

"Elbette lordum," dedi yaşlı kadın ona hınzırca gülümseyerek. "Lucy sizi gördüğüne çok sevinmiş görünüyor." Sonra Bedelia çatık kaşlı kadını kendisine yaklaştırmak Clifton'a esirini dükkânın diğer ucuna götürmesi için izin verdi.

"Bu ne kadar hoş Lucy," dedi. "Son karşılaşmamızdan bu kadar kısa bir süre sonra seninle tekrar karşılaşmak."

"Lafı gevelemeyi bırakın lordum. Ne istiyorsunuz?" Elinor ve Minerva'ya baktı, ama onu çok üzecek şekilde, ona sadece gülümsediler.

Dostluk ve birlikte durma dayanışması için çok fazla.

Onu böyle gördüklerine çok sevinmiş görünüyorlardı. Sanki geri dönecekmiş gibi. Earl'ün şirketinde.

Olmaması gerektiği gibi. Olamazdı...

"Lucy, eski bir dosta böyle bir şey söylenir mi?" Daha yakına eğildi ve kulağına fısıldadı, "Sana çok değer veren biri."

Ona temkinli bir şekilde baktı.

"Sanırım beni başka biriyle karıştırdınız lordum," dedi Lucy ona. "Size hâlâ saygı duyan biri." Leydi Annella'ya doğru başını salladı. "Niyetinizle ilgili bir yanlış anlaşılma yaşamamanızı hiç istemem."

"Sanırım bundan sonra yapmayı düşündüğüm şey aramızda bir yanlış anlaşılma olmamasını sağlayacak," dedi ve Lucy "yi omzuna atıp Madam Verbeck "in dükkânından çıkarıp onu bekleyen arabasına bindirmek için hızla hareket etti.

Bölüm 12

Onu yakaladım. Sür, Wort," diye seslendiğini duydu Lucy Clifton.

"Lanet olsun ki biliyorsun!" Lucy kendini toparlamak için çabalarken tükürdü, çünkü yüz üstü yan koltuğa düşmüştü. "Beni bu şekilde kaçırabileceğini sanıyorsan-" Sözleri durdu ve yumruğu Clifton Kontu'nun Romalılara özgü zarif burnuna inmeden hemen önce havada dondu.

Onu çalmıştı.

O ana kadar Lucy o kadar öfkeliydi ki, adamın az önce ne yaptığını düşünmemişti.

Ya da kalbinin göğsünde ne kadar sert çarptığını fark etti.

Her ne kadar onun kollarına sarılmanın nasıl bir şey olduğunu, tüm sinirlerini nasıl canlandırdığını unuttuğunu düşünmek istese de, şimdi hatırlıyordu.

Onu tekrar kollarına alması için nasıl da yanıp tutuşuyordu.

Uzun bir süre orada oturup birbirlerine baktılar. Ve Lucy onun hakkında iki şey daha fark etti.

Hiç irkilmedi.

Ve o hâlâ hayatında gördüğü en yakışıklı adamdı.

Yıllar önce onu sevip terk eden kendini beğenmiş, kibirli asilzade. Böylece başladığı işi bitirdi.

Yumruğunu geri çekti ve ona olabildiğince sert bir yumruk atarak mantarını en iyi küçük kazıyıcı gibi çekti.

Çünkü onun kendisine gerçekten vuramayacak kadar hanımefendi olduğunu düşünüyordu.

Ve onu sadece arabasına atmakla yetindiği ve gelmediği için peşinden yuvarlanıyordu.

Hayır, Lucy ona bir hanımefendi olmadığını olabildiğince açık bir şekilde hatırlatmak istiyordu. Söz konusu o olduğunda değil.

Clifton "ın burnuna ve sol gözüne saplanan acı, bir kıvılcım yağmurunun dans etmesine neden oldu. duyuları aracılığıyla.

Demmed küçük vixen.

Onu bir sokak kabadayısı gibi doğramıştı. Elini zonklayan gözüne götürdü ve şişerek kapandığını hissetti. Bu ve burnundaki kanın kırmızı yapışkan sıcaklığını hissedebiliyordu.

Geçmişlerinin o ölümcül sağ kroşe olarak kalacağını düşündüğü için başına gelen onun.

Eski Pazartesi Moggs'u hatırlamadın, değil mi Gilby? Malcolm'un güldüğünü neredeyse duyabiliyordu.

"Bu da neydi böyle?" dedi mendil almak için ceketini karıştırırken. Bu ceketin her tarafının kanamasını gerçekten istemiyordu.

Yeni bir tane alacak parası yoktu.

Clifton ürperdi ve keten kareyi tıpa gibi burnuna tıkadı, sonra da kızın kaçışını engellemek için bacaklarını arabaya doğru itti.

Kurnaz küçük maymun, onun bir anlık dalgınlığından yararlanmış ve barouche'undan atlamak üzereydi.

Babası her zaman, "Düşmanını aklının ucunda tut" derdi. Onu alt üst et avantajı ele geçirene kadar.

Lucy'nin aldığı dersler belli ki hâlâ kalbinde; Kıta'daki barış anlaşmasını boş verin.

Adam onun kolunu tuttu ve onu koltuğuna geri itti; Tanrı'ya şükür, kadın kollarını göğsünde kavuşturmuş ve gözlerini ona dikmiş bir halde koltuğuna oturdu.

Onun onaylamaması, o kötü ve ölümcül hakkından daha iyidir.

"Orada ne tür bir sahneye neden olduğunu biliyor musun?" Lucy "nin gözleri

parladı. "Umarım yıkıcı bir olaydır." Sonra da ona sırtıma cüretini gösterdi.

"Sen çıldırmışsın! Bırak beni! Derhal!" diye tüm gücüyle talep etti. Bir düşesin yüce havası.

Onu eğlendirecek havada değildi. "Hayır."

"Hayır mı?" Yer değiştirdi.

Clifton, onu izleyebilecek tek bir iyi gözü olduğu için kaçışını sağlamak için diğerini kapattı.

"Hayır mı dedin?" diye tekrarladı.

Sorusunda tehlikeli bir not vardı, zeki bir adam olarak, yarın açıklanamaz bir mor gözle spor yapacak zeki bir adam olarak - iyi, tamamen açıklanamaz değil - belki de bu uyarıyı, çalan bir çan gibi aynı dikkatle dikkate almalıdır.

Yine de babasının tavsiyelerine güveniyordu.

Düşmanınızın fark edebileceği hiçbir şeyi umursamayın. Bu oynadığınız tehlikeli bir şans oyunu.

"Evet," dedi ona sanki bir bardak içki isteyip istemediğini sormuş gibi kayıtsızca. Almack'ın yerinde yumruk.

Belki yumruk değil ama gözü ve burnu fena halde acıyordu.

"Beni kaçırmaya nasıl *cüret* edersin!"

"Bana ince noktaları öğrettin."

"Sanırım birini kaçırmamanın inceliklerini unuttunuz. Çünkü güpegündüz kalabalık bir dükkandan bir bayanı kaçırmayı içeren bir ders hatırlamıyorum."

"Ben de burada oldukça ustaca, hatta kurnazca davrandığımı düşünüyordum."

"Zekice mi?" diye mırıldandı. "Bond Sokağı'nın yarısının önünde beni kaçırmamanın zekice olduğunu mu düşünüyorsun?" Yüksek sesle, hiç de hanımefendiye yakışmayan bir nefes verdi. "Hâlâ hayatta olman bir mucize!"

Bu hatırladığı Goosie'ydi. Kabadayı ve ruh dolu.

"Oh, başımı bağlı tutmayı başardım," dedi ona.

"Bu şekilde kalıp kalmayacağını merak ediyorum," dedi. "Hiç düşündünüz mü? Leydi Annella, şu porselen heykelcik nişanlınız, şimdi size sahip mi olacak?"

Kıskandın mı, Goosie?

"Öyle değil mi? Göreceğiz," diye düşündü. "Sözümü unutma, bu gece benimle birlikte Gressingham 'ın balosuna katılacak. İzle ve gör."

"Tüm toplumdan önce reddedilmeni izleyeceğim," dedi Lucy o kendini beğenmişlikle.
Onun tarzı gibi.

Demek bahsi yükseltmeyi düşündü, öyle mi? Oyunu biraz değiştirdi.

"Belki de onunla evlenmeye niyetim yoktur." O muydu, yoksa kızın gözleri mi parlıyordu?
bu habere?

"Ama herkes diyor ki-"

Onu başından savdı. "Dedikodu mu dinliyorsunuz, madam? Bu tür uğraşlardan uzak olduğunuzu sanıyordum."

Dudaklarını birbirine bastırdı.

"Onunla asla evlenmezdim."

"Neden evlenmezdin?"

"Çünkü senden istediğim şeyi bana verebileceğinden şüpheliyim."

Sonra, tıpkı kendisine öğretildiği gibi onu ters çevirdi.

Beklemediği şey, bu süreçte kendini çözülmüş bulmaktı.

Lucy daha sonra kendi kendine çok iyi bir mücadele verdiğini söyledi.

Ama bu en kötüsünden bir sahtekârlıktı.

Clifton'ın onu kavradığı an, dudakları onun dudaklarına sahip olmak için hazırды, kaybolmuştu.

Tek bir kurşun bile atmadan isteyerek teslim olurdu.

Ama onu orada öylece tuttu, nefesleri birbirine karışacak kadar yakındı, aralarındaki boşluğu kapatmanın nasıl bir his olduğunu hayal etmek zor değildi, hatırlamak zordu.

Kalbi göğsüne çarpıyordu - neden olmasın ki, zaten öfkeliydi
Ama bu duygular ona karşı ne kadar da kolay ihanete dönüşüyordu.

Uzun zamandır karşılanmamış ihtiyaçları onu titretiyordu. Güçlü ve sıcak parmakları çenesinin etrafında kıvrıldı, böylece gözlerinin içine baktı.

Sesini fısıltıya indiren Clifton, "Goosie, sana ihtiyacım var," dedi.

Lucy sustu.

"Sana ihtiyacım var." Onun bu ifadesi, kadının omurgasından aşağıya bir arzu dalgası gönderdi.

Ve ben, Gilby, demek ve kollarını onun boynuna dolamak, dudaklarını onunkilere bastırmak istedi.

Ama adamın karanlık bakışlarında, sanki ateşe atlamasını bekliyormuş gibi, kadının cazibesini durduran, kendini kontrol etmesini sağlayan bir şey vardı.

Bu yüzden kendini tuttu ve bekledi. Onun devam etmesini bekledi.

Ve gülümseyerek ona baktı, kendi alanının aslanı, üstünlüğünden emin bir yırtıcı.
"Sana ihtiyacım var, Goosie. Reverans yapan ve çay dolduran birine değil, senin gibi, diyelim, daha hırsızlık yeteneklerine sahip birine."

Onu öpmek istememiş miydi? Bir şey çalmasını mı istemişti?

Neden, kibirli, küstah-

Lucy iki elini de adamın göğsüne koydu; hayal mi görüyordu yoksa adamın kalbi de çarpıyor muydu? Adamın elinden kurtulmak için olabildiğince sert bir şekilde itti ve vagonun diğer tarafına geçti.

Kız kaçarken ona sıırtmadığından değil.

Hiçbir zaman tam olarak okuyamadığı gözleri şimdi bir şeyler söylüyordu çok açık.

Korkak.

Omuzlarını dikleştirdi. Suçlu olsa bile.

"Eğer fark etmediyseniz, lordum," dedi, yamuk duran eteğini ve bonesini düzelterek, "savaşlar sona erdi ve benim yeteneklerim artık gerekli ya da kullanılabilir değil."

"Ama onlara ihtiyacım var," dedi ona, öne doğru eğilip gülümseyerek.

Öyle sıırtmasına gerek yoktu. Onun cazibesine karşı oldukça bağışıktı. O ...

"Artık bu işin içinde değilim... Yapamam... Yapmayacağım," dedi ona, isteksizce arzularının onu alt etmesinden korktuğu için daha fazlasını söyleyemedi.

Onu öpmediği için şükrediyordu, çünkü o zaman muhtemelen kabul ederdi. Hiçbir şey.

"Hiç mi merak etmiyorsun?" diye sordu.

İçini çekti ve pişman olacağını bildiği soruyu sormasına izin verdi. "Ne istiyorsunuz lordum?"

"Benim için bir kadın bulmanı istiyorum," demişti.

Gururu kırıldı. Bir hanımefendi mi? Ayağa kalktı ve ona baktı. Adam onun ona bir hanımefendi mi? "Beni kaçırmak yeterli değil mi?" dedi daha diplomatik bir şekilde.

Sizin için yeterince hanımefendi değil miyim lordum? diye haykırdı gururu.

"Oldukça dikkat dağıtıcı olduğu kanıtlandı," dedi.

Onu duymamış gibi davrandı. Ama bir sonraki sözüyle bu imkânsız hale geldi.

"Aslında, Malcolm'un hangi Leydi Standon ile ilişkisi olduğunu belirlememe yardım etmeni istiyorum."

Bunun üzerine bakışları tekrar onunkilere kaydı ve bir kez daha kendini onun karanlık gözlerinde boğulurken buldu.

Leydi Standon'ın Malcolm'un sevgilisi olduğunu mu sanıyordu? Şoktan ağzı açık kalmasın diye dudaklarını birbirine kenetledi. Bütün olayı karıştırmış olması değil, sadece bir gün içinde bu kadar ileri gitmiş olmasıydı.

"Bir ilişki mi? Markizlerden biriyle mi? İmkânsız," diye alay etti Lucy. olabildiğince soğukkanlı bir şekilde.

Ayrıca, ilk kez ona doğruyu söylüyordu. "Hiç de değil. Bir tanesi Malcolm'a bağlı. Hem de *yakından*."

Kelime bir okşayış gibi çıkmıştı ve bir siren tarafından çağrılmış gibi duyularının uyanışını görmezden geldi.

Ah, bir bilsen, demek istedi Lucy, ama yine dilini tuttu ve hiçbir şey söylemeyerek onun elini göstermeye devam etmesine izin verdi.

Clifton koltuğunda arkasına yaslandı. "Babam öldüğünde Malcolm'a küçük bir servet bıraktı. Mirasa dahil olmayan paralar, bu yüzden uygun gördüğü şekilde vermekte özgürdü. Görünüşe göre Malcolm tüm servetini Leydi Standon'ın kontrolü altında olan bir tröste bırakmış."

Lucy bu şok edici haberin bahsi değiştirmesine izin vermeyecek kadar kart oynamıştı. Ama yine de, bir vakıf mı?! Malcolm varislerine bir servet mi bırakmıştı? Bu nasıl olabilirdi? "Nasıl olduğunu anlamıyorum-" dedi ondan çok kendi kendine.

"Hayır, hayır, dahası var," diyerek sözünü kesti. "Paralar hiçbir zaman dokundu. En azından benim bildiğim kadarıyla."

Yavaşça, çok yavaşça, tam olarak ne olduğunu ölçmek için bakışlarını onunkilere doğru kaldırdı. soruyorum. Açıkladığı şey ...

Ne kadar çok şey bildiğini.

"Bunun benimle ne ilgisi var?" diye sormaya cesaret etti. *Her şey bir yana.*

"Her şeyin Leydi Standon'la ilgisi var. En azından bir tanesiyle." Durakladı ve ona baktı. "Hangi Leydi Standon'ın Malcolm'la nasıl bağlantılı olduğunu bulmam gerekiyor."

Şimdi arkasına yaslanma sırası Lucy "deydi, elleri koltuğun derisine yapışmıştı. "Bütün bunları nereden biliyorsun?" diye düşünmeden ağzından kaçırdı.

"Dürüst olmak gerekirse, o kadarını bilemem. Bay Strout bu konuyu tartışmak konusunda kesinlikle isteksizdi. Bana Malcolm'un vasiyeti hakkında en ufak bir bilgi bile vermedi." Durakladı. "Onun nasıl biri olduğunu biliyorsun - baban onu kullandı, değil mi?"

"Evet," diye yanıtladı. "Babam ona çok güvenirdi." O ana kadar ben de güveniyordum.

Neden, o yalancı, kendine hizmet eden piç. Malcolm ona kullanması için bir servet mi bırakmıştı? Strout tek kelime etmemişti.

"Ama eğer Strout size söylemeyi reddettiye-" dedi ve sorusunu havada bıraktı orada bir yem gibi.

Ve hemen yakaladı. "Oh, bana söylemeyi reddetti. Malcolm'un vasiyetinin açık olduğunu ve içeriğini benimle paylaşmayacağını iddia etti. Gizlilik falan." Sonra arkasına yaslandı, bir kez daha babasının evine adım atan kendini beğenmiş, kendinden emin adam. "Ama katibi başka bir meseleydi."

Lucy gözlerini kapattı. *Tezgâhtar. Tabii ya.* O adamla tanışmıştı. Zayıf ve solgun, fazla çalışmış ve az maaş

almıştı. Tıpkı Archie'nin

olduğu gibi.

Belli ki bu gerçek Kont'un gözünden kaçmamıştı. "Görünüşe göre Strout müşterilerinin sırları konusunda olduğu kadar maaş konusunda da cimri davranıyor." Ona bir gülümseme fırlattı. "Tek gereken bir-"

"Biftek ve birkaç bardak bira," diye mırıldandı ve koltuğuna gömüldü. "Evet, tabii ki. Karnını doyurdunuz ve sonra da iyi hislerinizi karıştırdınız."

Neden yapmasın ki? Babası ona bunu öğretmişti. Ve onu cehenneme gönderdi, Strout'un üç kuruşluk bir piç olması bu işi çok daha kolay hale getirmişti.

"Evet, aynen öyle," dedi Clifton. "Bir zamanlar o yarı aç adam şişman ve mutluydu-" "Şarkı söylüyordu," diye ekledi.

"Evet, tıpkı kız kardeşinin beslediği o küçük kanarya gibi." Lucy, Bay Strout'un aptal kâtibini yaldızlı bir kafese tıkmayı ve ekmek kırıntılarını saklamayı diledi. Daha da iyisi, Rusty ve Sammy'yi çağırıp, biftek olsun ya da olmasın, soluk benizli küçük adamın bir daha asla işverenin sırlarını ifşa etmemesini sağlamalarını istiyordu.

Tek kurtarıcı lütuf Clifton'ın bariz kibirli düşünceleriydi. Anlaşılan Lucy Ellyson'ın aslında bir markiz olabileceğini düşünmek onun için çok fazlaydı. Bir leydi, unvan ve tapu olarak.

Kontes olmak için ikinci bir bakışa ya da şansa layık olmadığı kesin.

Babasının yıllar önce yaptığı uyarı, Hampstead "deki harita odasında duruyormuş gibi düşüncelerinde yankılanıyordu.

"... Kalbinin kırıldığını görmektense, bu konuyu daha fazla uzatmayacağım. Bu adamdan ne kadar hoşlansan da, sana asla sahip olamayacak. Dürüst ve asil bir şekilde değil. O yapamaz."

Olabildiğince ihtiyatlı bir şekilde içini çekti ve tekrar Clifton'a baktı. Hemen yapmamış olmayı diledi. Bu kadar yakışıklı olmak zorunda mıydı? Onu görmek kalbini titretmek ve kararlılığını dün geceki kadar sarhoş etmek zorunda mıydı?

Oh, ondaki değişiklikleri görmediğinden değil.

Daha önce aşılmaz bir özgüvene, dünyanın sadece doğumundan dolayı onun olduğuna dair bir havaya sahipken, taştan cephesinde çatlaklar vardı.

Gözlerinin etrafında daha önce olmayan çizgiler vardı. Bakışlarında temkinli bir ışık. Şakaklarında bir parça gri. Savaşa görev ve zorunluluk duygusuyla girmişti ama belli ki işin diğer tarafını da görmüştü.

Çoğu ajanın nadiren bahsettiği karanlık bir işler ve ayak işleri dünyası, hatta ve bunu ancak babası ölmek üzereyken, sayıklayıp dururken öğrenmişti.

Geçmişinde kaybolmuş, ateşi yükseldikçe günahlarını itiraf eden, sanki bir rahipmiş gibi onu affet.

Yani siperler Clifton'a da dokunmuştu. Nasıl dokunmasınlar ki?

Buna bir de Malcolm'un kaybı eklenmişti. O ve Malcolm üvey kardeşten çok ikiz gibiydiler. Sanki kişiliklerinin tamamı ikiye bölünmüş gibiydi. Komik, pervasız Malcolm ve ciddi, tepeden bakan Clifton.

Ve şimdi onun yardımına ihtiyacı vardı.

Onun yardımını. Oh, ne ironi ama.

Clifton onu kaçıırken bir an için kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atmaya başlamıştı. titrek bir ritimle. O burada. Geri döndü. Verdiği sözü hatırlıyor.

Özür dilemek istiyor.

Clifton bakışlarını onunkilere diktiğinde, onu kollarına aldığı anda ve neredeyse öptüğünde, romantik bir aptal olan kız, Clifton'ın kendisini bir kez daha baştan çıkaracağını düşünmüş, onun telafi etmeye niyetli olduğuna inanmıştı.

Affedilmesi için yalvarırdı.

Ve açıkçası, bunu elde etmek için yalvarması gerekecekti. En azından, hatırı sayılır miktarda bir yalvarış sergilemek zorunda kalacaktı...

Ve öpmek.

Ne de olsa kendi standartları vardı. Bedelia Teyze'ye söylediklerine rağmen.

Ama sonra yapmadı. Buradaydı çünkü onun yardımına ihtiyacı vardı. Kalbine değil, sevgisine değil.

Sonuçlarını düşünmemeye, kendini bu işe daha fazla bulaştırmamaya çalıştı ama onun bildiği her şeyi öğrenmesi gerekiyordu.

Eğer onu alaşağı edecekse.

"Sana tüm söylediği bu mu? Strout'un bu kanaryası mı?"

"Evet, ne yazık ki. Görünüşe göre Strout, kasanın anahtarını nerede sakladığını söyleyecek kadar adama güvenmiyor."

"Gerçekten mi?" diye alay etti. "Bay Strout'a ne kadar da güvenilmez."

İşte buradaydılar. Ondan gerçekten istediği şey. Strout'un kasasını açma yeteneği. Bu gizli anahtar olmadan.

Clifton, Lucy'nin ürpermesine neden olan ölçülü bir şekilde doğrudan ona baktı. "Böylece sana neden ihtiyacım olduğunu anlayabilirsin."

Sana ihtiyacım var.

Aptal kalbinin duyduğu tek şey buydu. *Bana*

ihtiyacı var. Onun için çalmama. Onun için yalan

söylememe. Kirli işlerini yapmam için. Ama onun

seni istemesini istediğin gibi değil.

Başını iki yana salladı. "Sonra ne olacak? Geçen gün Minerva'ya yaptığın gibi ben de diğer Leydi Standon'lara mı saldıracağım?"

"Hayır, hayır, öyle bir şey değil. Kabul ediyorum, benim açımdan yanlış bir

hesaplamaydı-" "Gerçekten mi?" diye sordu tatlı bir şekilde, o harika asil

ifadeyle gülümseyerek

Hollindrake Düşesi'nin uzmanlık alanı olan küçümseme.

"Evet, oldukça. Ama kabul etmelisiniz ki, bir süredir toplum içinde bulunmadım. Korkarım görgü kurallarım biraz eksik."

Lucy söylemek istediklerinin ağzından kaçmasından korktuğu için dudaklarını ısırdı.

Eğer terbiyeniz biraz eksik olsaydı, burada oturup konuşuyor olmazdık. Beni baş başa görüşmek için kaçırmazdın. Birbirimize dolanmış, öpüşüyor, kibar davranışları rezil ediyor olurduk.

Onun düşüncelerinin doğasından habersiz devam etti. "-Sadece bazı araştırmalar yapmanı istiyorum, elbette gizlice, kardeşimle olan bağlantısının ne olabileceğini ve en önemlisi neden onun mülkünün kontrolünü elinde tuttuğunu keşfetmek için."

"Neden bütün bunları bilmeniz gerekiyor, lordum? Malcolm'un parasının sizinle ne ilgisi var?"

Ve sonra daha önceki dedikoduları hatırladı.

Bırakacak cepleri vardı ve onun bir mirasçıyla evlenerek dilenmeyecek kadar gururlu olduğunu biliyordu.

Peki Malcolm'un parasını aldıktan sonra?

Oh, Leydi Annella olmayabilir, ama çok yakında leydi aşkını arıyor olacaktı. Planı hep bu değil miydi?

"Bir hanımefendinin kan bağıını göz önünde bulundurmam gerekecek... Eğitimi kusursuz olmalı ve uygunluğunu, yüz ifadesini, toplum içinde kendini nasıl tuttuğunu incelemem gerekecek..."

Clifton "la sarmaş dolaş olmuş zarif bir Orijinal "in görüntüsü Lucy "nin fırtınalı düşüncelerinde dans ediyordu. Çünkü, tıpkı babasının onu uyardığı gibi, Lucy onun için yeterince iyi değildi.

Standon Markizi olması gerektiğinden daha fazla.

Lucy Ellyson, bir hırsızın ve kötü şöhretli bir kontesin kızıydı. olduğu, olabileceği tek şeydi.

Ama bu onun aptal olduğu anlamına gelmiyordu.

Dik oturup başını eğerek burnunun ucundan ona baktı ve "Asıl istediğin, bu skandalın sebebi, o vasiyeti senin için almamı istemen. Onu çalmamı."

Tek kelime etme zahmetine bile girmedi. Clifton ona sadece başını salladı.

İçinde büyüyen öfkeyle titreyen kollarını sabitlemek için derin bir nefes aldı. "Bakalım doğru anlamış mıyım? Bir dul kadından para çalmana yardım etmemi mi istiyorsun?"

Onun kendine güvenen havasını, çirkinliğine karşı yersiz bir hayranlık olarak algıladı. istek. "Aynen öyle. Goosie, sen bu iş için biçilmiş kaftansın."

Ah, bir bilse.

"İndirin beni," dedi arabanın kapısını göstererek. "Beni hemen indir."

Kadının sesindeki ürpertiği görmezden geldi. "Lucy, bana yardım etmelisin. kim-"

Lucy dinlemeyi bıraktı, çünkü tek duyduğu babasının kulaklarında çınlayan uyarısıydı.

"Sen her zaman bir hırsızın kızı olacaksın..."

"-Nasıl olduğunu görüyorsun, değil mi? Sahip olduğum son kuruşa kadar bahse girerim ki Malcolm'un vasiyeti Strout'un kasasında. O kilidi asla açamayacağım. Bunu sen de biliyorsun, ~~bu~~ bu görev için en iyisi sensin. Tek kişi."

Başını iki yana salladı, onun yumuşak ve ikna edici ses tonunun Kalbini. Ona doğru eğildi. Keşke... "Hayır!" Adam arkasına

yaslandı ve ona bakakaldı. "Hayır mı?"

Lucy öne doğru eğildi ve parmağını adamın sert göğsüne soktu. "Hayır!"

Sonra bir hırsız hızıyla hareket ederek adamın bastonunu yakaladı ve olabildiğince sert bir şekilde tavana vurdu. Şoför hemen tepki verdi ve arabayı hızla durdurdu.

Ve araba sarsılarak durduğu anda kapıdan çıkmış, bastonunu adama doğru fırlatmış, adam da eğilerek yoldan çekilmek zorunda kalmıştı. O değerli saniyeler içinde, eteklerini sallayarak kaldırıma doğru yürüdü.

"Lanet olsun ona, cehenneme kadar yolu var," diye mırıldandı Bond Sokağı'ndaki şaşkın seyircilerin bakışlarına aldırmadan.

Oh, evet, bu son derece mükemmeldi. Macerasına tonlarca dedikoducunun yarısı tanıklık ediyordu. Düşes bu gösteriyi ikinci çayından önce duyacak ve Lucy akşam yemeğine kadar İskoç av kutusuna gönderileceğine bahse girecekti.

Başının üstünde bir çatı olmasına bile izin verilseydi.

Ama artık öfkesi, onu en başta bu karmaşanın içine sokan o meşhur öfkesi, ondan daha iyiydi ve Hollindrake Düşesi onu Nova Scotia'nın vahşi doğasına gönderse bile umurunda değildi.

Çünkü onu babasına Clifton Kontu'nun kendisini sevdiğini ve onun için geri döneceğini yüz­süzce söylemeye iten de aynı yanlış kafalı, inatçı, yanlış yönlendirilmiş inançtı.

"Lucy, Tanrı aşkına, neden bana yardım etmiyorsun?" Clifton kapıdan sordu arabası.

Ellerini eteklerine götürdü ve konuşmadan önce dişlerini birbirine geçirdi, "Çünkü seni büyük kendini beğenmiş, *ben* Leydi Standon'ım."

Bölüm 13

Ne demek bizimle Leydi Gressingham'ın bu akşamki suaresine gelmiyorsun?" Lucy aşağıya indiğinde Bedelia Teyze şikayet etti ve rahatsızlığının katılmasına engel olacağını söyledi.

Daha spesifik olarak Clifton adında bir hastalık.

"Katılmalısın," dedi Elinor ona. "Hepimiz anlaşıştık. Birlikte Toplum'a katılacak ve birleşik bir cephe oluşturacaktık. Eğer evde kalırsan, bu sadece dedikoduları artırır."

Fuayede bir an gergin bir sessizlik oldu, çünkü Elinor konuşuyordu. Clifton'ın Madam Verbeck'in dükkanındaki skandal davranışları hakkında çok açık bir şekilde.

O öğleden sonra Leydi Standon'ın "talihsiz karşılaşması" hakkında bilgi almak için arayan neredeyse herkes bundan bahsetmişti.

Minerva, "Evet, senin yokluğun dedikoduları körüklemekten başka bir işe yaramayacak," diye ekledi.

Lucy arkadaşlarını Lord Clifton'ın yaptıklarının kıtada geçirdiği yıllardan kalan bir keder olduğuna ikna etmeyi başarmıştı. "Savaş çılgınlığı" demişti onlara.

Lucy, "Bırakalım da tüm toplum Kont'un köşeyi döndüğünü düşünsün," diye geçirdi içinden. Bu onun evlenme ihtimaline yardımcı olurdu.

Bedelia Teyze onu başından savmış ve Kont'u namuslu insanlar için bir tehdit olarak ilan etmişti. Kadınlar. "Hapse atılmalı!"

Lucy, hanımefendi Nöbetçi'nin çağırılması için ısrar ettiğinde bunun uygun olacağını düşünmüştü ama Clifton'ın akşam için zaten meşgul olduğunu bildiği için itiraz etmişti -Leydi Annella'ya Gressingham'lara kadar eşlik etmek.

Ve ihtiyacı olan tek şey de buydu, onunla geçireceği bir gece.

Elinor usulca, "Lucy, sadece bu akşam için ralli yapamaz mısın?" diye yalvardı.

"Hayır, hayır, korkarım değil," dedi Lucy, ayaklarının üzerinde sallanarak. Hayatında hiç başı ağrıamamıştı, bu yüzden nasıl devam edemeyecek kadar hassas görüneceği konusunda en ufak bir fikri yoktu ama elinden geleni yaptı. "Düşündüğümünden daha hasta olabileceğime inanıyorum."

Kanepeye yığıldı ve elinin tersiyle yüzünü kapattı. Gerçekten de, tek yapması gereken Clifton'ın o ağzı bozuk adamla evlenmesini düşünmekti. Leydi Annella'nın midesi bulanıyordu.

Yine de bu, Minerva ve Minerva "nın endişeli bakışlarını gördüğünde duyduğu suçluluk duygusunu yatıştırmadı. Elinor paylaşıyordu. Onun çok üzgün olduğunu düşünüyorlardı.

"Teyze," dedi Minerva, "Lucy bayılırsa bu daha büyük bir felaket olur. partinin ortasında. O zaman etrafımızı saracak spekülasyonları bir düşünün."

"Evet, evet," diye onayladı Bedelia Teyze, yeğenine parmağını sallayarak, sarığındaki tüyler de aynı şekilde eğildi. "İyi bir noktaya değindin Minerva." Kapının eşiğinde duran Bayan Clapp'a döndü. "Zavallı hanımını yukarı çıkar ve Bayan Hutchinson'a ona güzel bir fincan papatya çayı hazırlamasını söyle. Hem megrimlere hem de diğer üzüntülere iyi gelir."

"Elbette, Leydi Chudley," dedi Clapp Minerva'nın zorba akrabasına, Lucy'ye doğru koşarak ve koltuktan kalkması için ona elini uzatarak. Clapp Lucy'ye baktı Bedelia Teyze'yi kahramanca bir huşu ile karşıladı. "Bir fincan çay ve onunla kendim oturacağım leydim."

"Oh, hayır!" Lucy biraz fazla hevesli bir şekilde itiraz etti. Diğer kadınlar durakladı ve ona baktılar. Biraz yığıldı ve Clapp "a sarıldı. "Sadece Mickey "yi gözetimsiz bırakmayı sevmiyorum. Sevgili Clapp, küçük sevgilimizin bu akşam banyoya ihtiyacı yok mu?"

"Evet, ama-" Clapp itiraz etti.

"Oh, onun temiz olduğunu ve yatağına düzgün bir şekilde sokulduğunu bilmek beni çok daha fazla dinlendirir."

Böylece kalkıp beni aramaya gelmeyecek, diye eklemeydi.

Ayrıca, Mickey'ye banyo yaptırmanın Clapp'ı son endişesine kadar yıpratacağını ve yaşlı kızın yatağına girip şafağına kadar uyuyacağını biliyordu.

Lucy'nin ihtiyacı olan da tam olarak buydu.

Bayanlar kapıdan çıkmaya başladılar, Bedelia Teyze onları bir sınır köpeğinin keskin gözleriyle güdüyordu. Ama bu, Lucy'nin hâlâ onun dikkatli bakışları altında olmadığı anlamına gelmiyordu.

"Lucy, yarın akşamki Burton balosuna katılacaksın," dedi Bedelia Teyze, Lucy basamakları dikkatle çıkarken ve her an üstesinden gelinecekmiş gibi görünmeye çalışırken. "Artık bu megrimlerden olmayacak, kızım. Ne kadar kullanışlı olurlarsa olsunlar."

Bay Mudgett daha kapıyı kapatmadan, kadın çoktan Elinor ve Minerva'yı bir çift hantal sosyete kızıymış gibi süzmeye başlamıştı. "Bu çuha çiçeği rengi sana yakışıyor mu bilmiyorum, Elinor. Bence mavinin güzel bir tonu sana daha çok yakışır. Minerva, o eldivenleri alırken aklından ne geçiyordu? Neyse ki her zaman yedek bir çift taşıyorum."

Lucy, Clapp'i arkasında bırakarak merdivenlerin geri kalanını hızla çıktı.

"Lucy, kendini fazla yormamalısın. Leydi Chudley "nin ne yaptığını unutma-" diye azarladı ona yetiştiğinde. "Aman Tanrım, ne yapıyorsun?"

Lucy elbisesini çıkarmış ve bir çift siyah pantolon giymeye başlamıştı. "Şimdi, Clapp, üzülme, herhangi bir hastalığım ya da rahatsızlığım yok, ama korkarım bu akşam ilgilenmem gereken küçük bir işim var ve ortadan kayboluşumu bir sır olarak saklamalısın."

Lucy önce gri bir gömlek, sonra da siyah bir palto giyerken Clapp'ın eli ağzını kapattı. Saçlarına siyah bir bere geçirdi, ardından yatağının altından bir çift yumuşak bot çıkarmak için eğildi.

"Oh, leydim, bunların hiçbiri iyiye işaret değil!" Clapp itiraz etti.

"Hayır, benim iyi Clapp'im!" Lucy kadını kucaklayarak ona güvence verdi. "Ben geleceğimizin peşindeyim. Talep etmem gereken bir servet var."

Çünkü Lucy, Clifton'a olan kızgınlığını üzerinden attıktan sonra, onun da ona düşesin hapishanesinden çıkış bileti verdi.

Malcolm bir servet bıraktıysa, bunun ona sağlayacağı fırsatı kaçırmak istemiyordu. Belki Hampstead "deki evi bile satın alabilir, Mickey ve hizmetçileriyle birlikte sevdiği yere ve hayata geri dönebilirdi.

Kontun vasiyetnameyi çalma planı mükemmeldi ama onu böyle bir oyuna dahil etmeye hiç niyeti yoktu. Eğer Malcolm'un vasiyeti Strout'un ofisindeyse, Clifton Leydi Annella'ya Gressingham'ların balosuna kadar eşlik etmekle meşgulken onu çalacaktı.

Toplunun geri kalanıyla birlikte.

Lucy'nin işi bitmişti.

Londra sokaklarında yuvarlanırken, Thomas-William'ın yanında oturuyor, efendisinin işine giden başka bir hizmetçi gibi zararsız görünmeye çalışıyordu, ama içten içe önündeki beklentiyle neşeliydi.

"Bundan hoşlanmadım, Bayan Lucy," dedi yaklaşık yirminci kez.

"Sanırım bunu, bütün gününüzü boşa harcamaktan biraz daha eğlenceli bulursunuz. Gece Bayan Hutchinson'ın Bay Otter'ın diyet kısıtlamalarından şikayet etmesini dinledim."

Thomas-William bakışlarını yukarı doğru çevirdi, çünkü bu kadarı doğrudu.

"Ve," dedi Lucy, tartışmasını sürdürerek, "en son ne zaman eski güzel bir macera yaşadın? En son ne zaman ev soymaya gittin?"

"Bah," diye alay etti. "Muhtemelen sonunda asılacaklar."

"Ne? Yakalanmaktan mı korkuyorsun? İlerlemiş yaşın seni yakaladı ve basit bir hırsızlığı bile yapamaz hale mi getirdi?"

Kaşları kalın bir çizgi halinde çatıldı. Thomas-William "ın hatırlatılmasından hoşlanmadığı bir Çey varsa o da yağıydı; kaç yağında olduğunu hiç açıklamamıştı. "Gönderdiğin şu çift. Onlara güvenmiyorum."

"Ne? Rusty ve Sammy mi? Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki onlar dünyanın en iyi Etrafta," dedi tüm güveniyle. "Evet,

ama onlara güvenebilir misin?"

Şimdi kızarma sırası Lucy "deydi. İşte bu.

Oh, Rusty ve Sammy bir çift ken cracker'dı, ama aynı zamanda çivilenmemiş her şeyi çalmaya alışkınlardı ve Lucy buna sahip olamazdı.

"İşte tam da bu yüzden sana ihtiyacım var Thomas-William. Londra'da korktukları tek adamın sen olduğunu söyleyebilirim. Eğer onlara bir çakı kadar bile çalmamalarını söylersen, emirlerine uyacaklardır."

Sanki Rusty ve Sammy'nin Strout'un ofisinin kapısını açtıktan sonra ellerini ceplerinde tutabileceklerinden emin değilmiş gibi homurdandı.

Lucy koltuğuna geri oturdu ve kendini aşırı derecede beğenmiş hissetmemeye çalıştı. Oh, Earl
O zaman öfkeli ol.

Ona iyi hizmet et. Ve yüzündeki o kibirli gülümsemeyi yok et. Tek Onu kaçırdıktan sonra giymişti.

Bu gece işler tersine dönecekti.

Binanın önünden geçerlerken Thomas-William başını hafifçe eğerek, "İşte orada," dedi.

Çok iyi hatırlıyordu. "Hâlâ ofislerini zemin katta tutup yukarıda mı yaşıyor?"

"Evet. Katipler de tavan arasında. Çalışan çocuklardan birine göre Strout birkaç yıl önce binayı satın aldı."

"Binanın sahibi o mu?" Lucy şaşkınlığını gizlemek için hiç çaba sarf etmedi.

"Evet, ve bitişikteki," dedi, öğleden sonranın çoğunu gerekli gözetimi yaparak geçirmişti. "Biraz tuhaf, değil mi? Onun gibi bir adam için oldukça zengin bir seçim gibi görünüyor."

"Nasıl olur da bu kadar mülke sahip olabilir, hem de Lincoln Fields'ın hemen yanında?" diye mırıldandı, omzunun üzerinden cadde boyunca uzanan düzgün evlere ve dükkânlara bakarak.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Thomas-William.

"Ve eğer Bay Strout Malcolm "un vasiyetini bize bildirecek kadar önemli bulmadıysa, başka hangi sırları saklıyor olabileceğini düşünüyorsunuz?"

Thomas-William'ın kaşları tekrar çatıldı, çünkü onun düşüncelerinin içinde dönen şüpheli çarkları görebiliyordu. "Şimdi, Bayan Lucy, o adamın ofisinde, kasasını açıp ihtiyacımız olanı almak için gerekenden daha fazla zaman geçirmeyeceğiz."

"Biliyorum ama tüm bu olanlarda doğru olmayan bir şeyler var."

"Babanın tavsiyesini unutma," diye fısıldadı Thomas-William ona elini uzatırken. aşağı. "Ne bulacağınızı bilmiyorsanız bir sonraki adımı atmayın."

Başını sallayarak onayladı, ancak o sırada babasının başka bir sözünü düşünüyordu
Bilgelik.

Isıran bir köpek gibi, bir hırsız da nadiren sadece bir kez çalar.

Thomas-William haklıydı elbette; hızlı ve fark edilmeden girip çıkmaları gerekiyordu. Ama yine de inkar edilemez bir huzursuzluk hissinden kurtulamıyordu. Bütün bunlarda doğru olmayan bir şeyler vardı.

Arabayı başka bir sokağa ve ardından evlerin arkasından dolanan bir ara sokağa çevirdi. Arabayı boş bir sokağa çekti ve aşağı atladı. Atın yönünü değiştirip sokağı gösterdikten sonra -acele bir çıkış yapmaları gerekirse diye- hayvanı hafif bir el hareketiyle otağ direğine bağladı.

İki figür gölgelerin arasından kayarak çıkarken başını kaldırıp baktı. Isıran köpeklerden bahsetmişken.

Babasının eski meslektaşları tek bir selam bile vermediler, profesyonellerdi ama Sammy dayanamayıp ona doğru uzandı ve çenesinin altına hafifçe vurdu.

Ona göz kırptı ve genişçe gülümsedi.

Lucy bu çifti en az iki yıldır görmemişti ve ara sokakta yürürken yanlarında olmaları içini ısıttı.

Thomas-William ilerideki kapıya başıyla işaret etti.

Sammy ilerledi ve ceketinin kolundan bir bess çıkardı. Göz açıp kapayınca kadar kapıyı açtı. Zafer kazanmış gibi Thomas-William'a döndü. Gördün mü, sana söylemişim.

Kaşları çatıldı. Bu iş henüz bitmedi. Uzun bir atışla değil.

Rusty içeri girdi ve ev hırsızlarının ve kanunsuz işlerle uğraşanların tercih ettiği türden küçük bir lamba olan glym'i yaktı. Lambayı tutarak sağ taraflarında bir merdiven, sol taraflarında ise uzun bir koridor olduğunu gösterdi.

Hepsi Lucy'ye döndü, çünkü o birçok kez ofise gelmişti - hem babasının ayak işlerini yapmak için, hem de babasının ölümünden sonra, Bay Strout ona babasının pek de dolgun olmayan mal varlığıyla ilgili kötü haberi verdiğinde ve son olarak Archie ile birlikte.

Koridoru işaret etti. Koridor sokaktan evin içinden geçerek müşterilerin girdiği ön kapıya kadar uzanıyordu. Ön kapıdan sonraki ilk oda katibin ofisine açılıyordu ve oradan da Rupert Phinneas Strout, Esq'un özel alanına girebiliyorlardı.

Lucy önce gitti, babasının ona öğrettiği gibi hareket etti. Arkadaşlarının hemen arkasında olduğunu bilmeseydi, aynı gizlilikle hareket ettikleri için onu terk ettiklerini düşünebilirdi.

Her şeyin düzenli yığınlar halinde ve sağda durduğu katibin ofisine girdiler. Masanın üzerinde açılar var, tek bir kağıt bile eğri değil.

Strout "un ona, işine devam etmesini sağlayacak kadar ödeme yapmaması dışında bir sorun yok. ağzı kapalı, diye düşündü. Yine de Clifton "ın bu şekilde konuşmasından biraz zevk alıyordu.

Biftek ve biraya yaptığı yatırım (ki muhtemelen bunu karşılayamazdı) onun için bir nimet olmak üzereydi.

Strout'un ofisine açılan çift kapılı müthiş seti işaret etti. Bir kez daha Rusty ve bess işe koyuldular ve menteşeler gıcırdamadan kapıyı açtılar.

Hepsi büyük odanın içine girdiğinde Thomas-William kapıyı kapattı ve Rusty bir glym daha yaktı, böylece araziye tanıyabileceklerdi.

"Kasayı bulmalıyız," diye fısıldadı Lucy.

Odanın öbür ucundan, masanın arkasındaki büyük sandalye döndü ve çok tanıdık bir ses, "Senin için ne kadar uygun, Goosie. Yerini bulma zahmetine girdim bile."

Neyse ki hepsi için Thomas-William ilk tepkiyi verdi.

Elini uzatıp Lucy "nin ağzını kapattı ve o da elindekilerin hepsini verdi.

Boğuk çılgılığı zar zor kaydedildi, ancak bu, odadaki herkesin hareketsiz kalmasına ve beş çift kulağın varlıklarının açığa çıktığını gösteren herhangi bir kanıt için gerilmesine neden olmadı.

"Cık, cık," diye fısıldadı Clifton sandalyeden kalkarken. "Baban ne dedi? her zaman söyledin mi? "Sessizlik altındır, özellikle de hırsızlar için." Böyle bilgece bir tavsiyeyi unutmak senin tarzın değil."

Thomas-William "ın geniş elini ağzından çekti ve ona ters ters baktı. "Sen Çürümüş! Burada ne işin var senin?"

Sammy cebine uzanıp bir tabanca çıkararak, "Evet, patron," dedi. "Ne oyunu bu?"

"Oyun yok," dedi Clifton onlara. "Ben de hanımefendiyle aynı şeyin peşindeyim. Gerçeğin."

Çünkü Lucy'ye sahip olduğu tüm bilgileri verdiğiğinde, onu kaçırarak kışkırttığında, neredeyse öptüğünde ve ona bir zamanlar olduğu kibirli adamı hatırlattığında - küçümsediği - onu geçmek için elinden gelen her şeyi yapacağını biliyordu.

Ve son kartını oynayacak.

Bu sırada, kazanan eli hazır bir şekilde onu bekliyor olacaktı. "Gerçek mi?"

Sammy sordu. Lucy'ye döndü. "Bir servetin peşinde olduğumuzu söylediler."

"Öyleyiz," dedi Lucy, Clifton "a her zamanki kararlılığıyla bakarak. hayranlık uyandırıyor. Verdiği sözdeki kararlılığı kimse gözden kaçıramazdı.

Clifton, "Bütün günümü kardeşimin böyle bir servetin senin eline geçmesine neden izin verdiğini merak ederek geçirdim," dedi.

"Belki de gidip düşünmeyi bitirmek istersiniz," diye önerdi başını sallayarak Kapıya doğru.

Yetersiz ışıktaki bile onun gözlerindeki parıltıyı, alaycılığının ardındaki ateşi fark edebiliyordu. Zihninin rotasını yeniden çizme şeklini. "Belki de beni aydınlatmak ve zahmetten kurtarmak istersiniz."

Homurdandı. "Son nefesime kadar olmaz."

Daha yakına eğildi ve sadece onun duyabileceği şekilde kulağına fısıldadı. "Arabamla bir tur daha atıp fikrini değiştirip değiştirmediğini görebiliriz."

Titredi ama kendini tuttu. "Önce seni tekerleklerin altına itmezsem olmaz."

Sammy, "İlerleyin, patron," dedi. "Burası bizim."

"Pek sayılmaz," dedi Clifton. "Black Britch'in inancı oldukça açıktı: Onu ilk kim bulursa."

"Evet," diye temkinli bir şekilde kabul etti Rusty. "Ama önce sen bulduysan, neden onu alıp gitmedin?"

Clifton masaya yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, bastonunu bir elinden sallanıyordu. "Basit bir nedenden dolayı kasayı açamıyorum."

Lucy sırtıttı. "Korkunç bir sorun bu. Şimdi gidin, böylece elde edemediğiniz şeyi alabiliriz."

"Hâlâ hak iddia etme hakkım var," dedi ona.

Gözleri irileşti. "Doğru-"

Sammy omzunun üzerinden, "Oh, seni orada yakaladı, Goosie," diye fısıldadı. "Hak iddia etme hakkı ona ilk kaymağı verir."

"Hırsızlar İnancı mı?" Lucy neredeyse

boğuluyordu. "Ss-sh-sh!" diye fısıldadı

yurttaşları.

Clifton, "Ah, evet, Hırsızların Asil İnancı," diye tekrarlardı, "Rusty ve Sammy "nin buna karşı çıkmayacağını söyleyebilirim."

İkisi de isteksizce de olsa başlarını sallayarak onayladılar.

"Thomas-William ve benim böyle bir sadakatimiz olmadığını göreceksin," dedi kollarını göğsünde kavuşturarak ve onunkini yansıtan geniş bir duruş sergileyerek. "Ve eğer sen ölürsen, Rusty ve Sammy de ölmeyecek."

"İşin buraya varabileceğini düşünmüştüm," dedi ona ve hızlı bir hareketle bastonunu havaya kaldırdı. Durdurmadan önce tavana birkaç santim kalana kadar yükseldi, tepesi tam vuruş menzilinde geziniyordu.

"Eğer bana yardım etmeyi reddederseniz, Strout'u buraya çağırırım. Gözcüleri çağırmak ve kendisinden çalmaya cüret eden hırsızları yakaladığım için beni ödüllendirmek konusunda ısrar edeceğini söyleyebilirim," dedi Clifton onlara. "Ne diyorsun Lucy? Kasayı benim için açacak mısın, yoksa Strout'un ne kadar cömert bir ruh hali içinde olduğunu mu görelim?"

Çenesinin ileri geri hareketini izledi. Eskisi kadar canı görünüyordu. Daha önce, onu kaçırdığında, onu kollarına aldığında ve ona yakın tuttuğunda onu öpecek kadar.

Ah, onun dudaklarını yağmalamaya ne kadar yaklaşmıştı, ama gururu, Tanrı'ya şükürler olsun ki Gururu onu kontrol altında tutuyordu.

Ama düşünmediği şey, günün geri kalanını ve bu geceyi onu hissederek, saçlarının kokusunu, kalçalarının kıvrımını ve göğüslerini göğsüne bastırarak geçireceğiydi.

O birkaç dakika içinde ona duyduğu tüm özlemi yeniden uyandırmıştı. Onu ne kadar sevdiğini her fark edişinde.

Onu sevmişti, diye düzeltmeye çalıştı kendini, bir kez daha onun öfkeli bakışlarına bakarken.

Evinin sınırları dışına çıkmaya cesaret ederse, önümüzdeki iki hafta boyunca arkasını kollaması gerektiğini söyleyen kişi.

Ama bunu kasayı açtıktan sonra düşünecekti.
bu gizemin parçalarını toplayarak gerçeği keşfedebilirdi.

Ya da en azından bir ipucu.

"Aacağım," diye kabul etti Lucy. "Ama Malcolm'un vasiyetini alacağım."
Durakladı ve başını eğdi. "Soru sormak yok."

Başıyla onayladı. Onunla işi bittiğinde onu alabilirdi. Tam olarak düşündüğü gibi değildi ama yine de o kadar da net değildi, değil mi?

Ona verdiği sözü tutması hakkında. Onu beklemek hakkında.

"Kasa nerede?" diye sordu.

"Masasının altında. Döşeme tahtaları tamamen olmasa da oldukça ustaca yapılmış.
aşılamaz."

Rusty masanın etrafında dolaştı ve şimdi masanın yanında yığılı duran tahtalara baktı.
Kasa. "İyi işi, patron. Gördüğüm kadarıyla yeteneğinizi kaybetmemişsiniz."

"Hiç de değil," dedi Clifton. "Siz beylere minnet borçluyum. Ben size sayamayacağım kadar çok durumda derslerinizden yararlandım."

Sammy onu Almack 's "taki kızarmığ bir sosyete kızı gibi el sallayarak, "Oh, hadi git bakalım," dedi.

Lucy "nin bakışları yukarı doğru kaydı, sonra yumuşak bir homurtu çıkardı ve hepsini iterek geçti. "Bir ışık, Sammy," dedi ve aydınlatılmasını istediği noktayı işaret etti.

Her zamanki otoriter, zorlu Goosie, diye düşündü Clifton, sırtıma dürtüsüne
direnerek
"Açabilir misin?" diye sordu. "Açabilir misin?" diye sordu, yanında diz çöküp
omzunu onunkine değdirerek.

İkisi de biraz sıçradı, çünkü temas her zamanki gibi heyecan vericiydi. Açığa ıkarıcı.

Çok fazla.

"İyi bir nedeni olmalı..." Jack "in sözleri kulağına fısıldandı.

"Elbette," dedi ve sorusunu sanki çok aptalca bir soruymuş gibi geçiştirdi. hatta sormak. Açabilir miydi? Kuşlar uçar mıydı?

"İşte benim kızım," dedi usulca, uzanıp kızın gözlerinin önündeki bir tutamı fırçalayarak.

Bir an için ikisi de birbirlerine baktılar, Clifton onun görkemli siyah saçlarını gevşetip pürüzsüz omuzlarına dökülüşünü izlemenin nasıl bir şey olduğunu hatırlayarak kayboldu. "Yeteneğine ve kendine güvenine her zaman hayran olmuşumdur." Clifton ona tekrar uzandı, ama bu sefer Clifton elini savuşturdu ve kilidi tekrar şapkasının altına sokarak ondan sakladı.

"O zamanlar beni şok etmekten zevk alıyordun," diye sessizce alay etti. o demmed şapkayı kafasından çıkar.

"Tüylerimi kabartmaktan hoşlandığından daha fazla değil," diye fısıldadı.

Ona baktı, bu sefer o öldürücü parıltı olmadan ve uzun zaman önceki o haftaların tatlı anıları aralarında dolaştı, onların yerine inşa ettiği harç ve taş çatlaklar açtı.

Sonra, sanki bulundukları konumun samimiyetini çok fazla bulmuş gibi, dikkatini kilide yöneltti. Ancak çabalarına rağmen kilidin inatçı olduğunu gördü.

"Tanrım, Strout kâtip maaşında olduğu gibi kilitler konusunda da neden cimri davranmıyor ki?" diye mırıldandı. "Bir İsviçre kasası almak için masraf yapması gerekirdi."

"Hadi ama Goosie," dedi Clifton. "Sen şehirdeki en iyi dublajcısın. Sen açabilirsin."

"Küçük maymunu yanında getirmemiş olman çok kötü," diye fısıldadı Rusty. "Hala kazmalarla arası iyi, değil mi?"

Lucy kaskatı kesildi ve eski suçlu arkadaşına kara bir bakış fırlattı.

"Kim bu küçük maymun?" diye sordu Clifton.

"Hiç kimse," dedi Lucy çabucak. "Bir hırsız. O bir yük olurdu," diye karşılık verdi.

Sanki bir cevabı, sonra diğerini deniyormuş gibi.

Ama Clifton bu konuda baskı yapmayacaktı; daha sonra bunun için zaman olacaktı.

Cevaplar.

Her zaman görüldüğünden daha fazlası vardır ...

Bu arada Lucy kilit üzerinde çalışmaya devam etti.

Clifton, "Birkaç yıl önce Cenevre'de buna benzer bir kasa görmüştüm," dedi ve başını sallayarak önlerindeki demir kutu.

"Açabildin mi?" diye sordu, kaşları çatık bir şekilde incelerken. "Hayır. O gece seni kullanabilirdim."

Bu ve daha pek çok şey...

Bu hüznü düşünceyi bir kenara itti.

Ama o, zeki küçük fingirdek de notayı duymuştu. "Beni mi düşündün?"

O muydu, yoksa sesi şaşırmış gibi miydi? "Evet, Goosie. Seni düşündüm."

İtiraf etmek istediğinden daha fazla.

"Nereden bilebilirdim ki?" dedi işine geri dönerken. "Hiç yazmadın. Tek bir kelime bile göndermedin."

"Ama ben yaptım," diye itiraz etti.

Sırtını kasaya yaslamış olduğu yerden küçük bir homurtu duyuldu. ama onun yüzünü görmesine gerek yoktu. Ona inanmamıştı.

"Sana her gönderimle birlikte bir çiçek gönderdim. Sıkıştırılmış bir çiçek. Ne anlama geldiklerini bilirsin diye düşündüm."

Durdu ve omzunun üzerinden ona baktı. "Hiç çiçek yoktu. Sadece raporlar."

"Demek seni terk ettiğimi düşündün," dedi, daha çok kendisi

için. "Başka ne düşünebilirdim ki?"

Ama o daha fazlasını söyleyemeden kasadan kesin bir tıkırtı geldi, ardından takırtılar yankılandı, tamburlar hizalandı. Bir an durakladı, dudaklarında yavaş bir gülümseme belirdi. Sonra mandalı çevirdi ve ağır demir parçasını yukarı çekip açmaya başladı.

Clifton uzanıp ona elini uzattı ve parmakları birbirine dolanır dolanmaz, Clifton'ın eli Clifton'ın elini kaplar kaplamaz, sanki arabadaki tüm o ara, aralarında bir kıvılcım çakmış gibi oldu.

Kadın adamın elini uzaklaştırmaya çalıştı ama adam onu tutmaya devam etti.

Onu bırakmaya hazır değildi. Artık onu tekrar bulmuştu.

Ve bu düşünce onu nefessiz bıraktı.

Birlikte demir kapıyı son birkaç santim daha açtılar. Lambayı yakaladı ve açıklığın üzerinde tuttu, mürettebatın geri kalanı önlerindeki manzarayı görmek için etraflarında toplandı.

Londra'daki en iyi çatlak adam olan Rusty bile kısık bir ıslık çaldı. "Bu adamın bir solicitor'dan başka bir şey olmadığını söylediğini sanıyordum."

"Öyle," dedi Lucy, topuklarının üzerine oturup başını sallayarak.

"Sıradan bir kaçakçı istifine benziyor," dedi Sammy, paralarla dolu çantaları başıyla işaret ederek. Ve içlerinden bir tanesinin bile içi para dolu olduğundan şüphelenmemişti. "Hayatımda hiç bu kadar çok sineklik görmemişim," dedi Sammy, altınların yanına yığılmış banknotları göstererek.

Kasanın diğer tarafında, hesap defterlerinin üzerinde siyah kordonlarla bağlanmış katlanmış ve mühürlenmiş kâğıtlar duruyordu.

"Wills," diye fısıldadı Lucy.

"Wills?" Clifton tekrar sordu. "Nereden biliyorsun?"

"Babamın vasiyeti bu şekilde hazırlandı. Arch-" Bir an durakladı. "Katip, Strout "un vasiyetnameleri hep o siyah kordonlar ve mühürlerle yaptığını, çünkü böylece daha kolay bulunabildiklerini söyledi."

"Bu kadar çok mu?" Clifton başını eğdi ve onları inceledi. "Hepsi kilitli ve saklı. Ne için?"

Lucy omzunun üzerinden ona baktı. "Bundan hoşlanmadım. Bir şey var tamamen yanlış."

Birbirlerine baktılar ve aralarındaki farklılıklar çözüldü, çünkü aynı merakı, bir konunun gerçeğini, tüm hikayeyi anlatacak mahrem ayrıntıları ortaya çıkarmak için aynı dürtüyü ve arzuyu paylaşıyorlardı.

Başlangıçta bu kadar iyi uyum sağlamalarının nedeni buydu.

"Katılıyorum," dedi. "Sizce Bay Strout neden bu kadar çok vasiyeti kasasında kilitli tutuyor?"

Başını salladı, sonra içeri uzandı ve bir avuç dolusu çıkardı. "Bulalım mı Dışarı mı?"

Saygın ve güvenilir Bay Strout "un son yirmi yılda neler yaptığını ya da servetini nasıl biriktirdiğini keşfetmek uzun sürmedi.

İngiltere "nin pek çok ajanının avukatlığını yapmış olan bu adam güvenlerini kötüye kullanmışlardı. Onların belirsiz kaderlerinden.

Darby Bricknell ve Lucy'nin tanıdığı bir düzine isim son vasiyetlerini Strout'un ellerine emanet etmişlerdi ve adam tek bir ölüm dileğini bile yerine getirmeyerek onlara borcunu ödemişti.

Sevdiklerine, uzak kuzenlerine ve arkadaşlarına gitmesi gereken mülkler hâlâ Strout "un elindeydi ve sayısız hesap defterine göre kiralar Strout "un kişisel kasasını dolduruyordu.

Clifton'ın öfkesi sınır tanımıyordu ama yazışma paketi ve bir neredeyse sessizlik yeminlerini unutturacaktı.

Çünkü Lucy ile ilgiliydi.

Kadın vasiyetnamelerden birini okumakla meşgulken, adam elinde bir glym ile bir köşeye çekildi ve çalınan keşfini hızla taradı.

Babasının mülkü, Strout'un karanlık adamları tarafından kemikleri kırılmıştı. anlaşımlar.

Daha da kötüsü, içinde Strout'un kâtibinden Parkerton Dükü'ne, George Ellyson'ın ölümüyle Hampstead'deki evin kira sözleşmesinin sona erdiğini hatırlatan bir mektup vardı.

Ekselansları Bay Strout'un ofisinin yeni bir kiracı bulmasını istiyor mu, zira şu anki sakinin böyle güzel bir ev için mevcut ücreti ödeyebileceği şüpheli?

Peki ya mektuptaki imza?

Archibald Sterling, Kâtip

Bu iğrenç sıçan Lucy'nin evden atılmasına ve dahası onunla evlenmesine neden olmuştu. Ah, Clifton adamın Lucy'ye tahliye edileceği haberini ve sıkıntılarına bir çözüm bulmaya geldiğini görebiliyordu.

Benimle evlenirseniz, Bayan Ellyson, asla bir ev istemezsiniz.

Ve eğer bu yeterli bir hakaret değilse, Strout yeni kiracılar bulmak için bir ücret almıştı.

Peki o neredeydi? Clifton kadere lanet okudu. Çünkü yardım edemeyecek kadar uzaktaydı. Ve bunun olabileceğini biliyordu, çünkü Lucy yıllar önce ona bunu söylememiş miydi?

"Yaşlı dük, yaşadığı süre boyunca evin kullanımını babama verdi. ölürse, ev mülke geri döner."

Ve Strout, şeytanın ta kendisi, Archie'ye onunla evlenmesi için açık bir alan vermişti, Ellyson'ın tüm parasını önceden çalmış.

Archibald Sterling büyük olasılıkla cehennemde kavruluyordu, ancak bu Strout "un aidatını ödemek için etrafta olmadığı anlamına gelmiyordu.

Clifton belgeleri gizlice yerleştirirken, "Asıldığını göreceğim," diye mırıldandı. Ceketinin içinde.

Tıpkı Goosie'nin yıllar önce ona öğrettiği gibi.

* * *

Lucy başını kaldırıp baktı ve Clifton'ın gözlerindeki şeytani ışık karşısında bir an için geri çekildi.

Aman Tanrım, üst kata çıkıp Strout'u kirişlerden asmaya hazır görünüyordu. Her ne kadar aynı şeyi yapmak istese de, avukatın kaderini Bay Pymm'in sinsi ve şeytani ellerine teslim etmekten de o kadar mutluydu.

Adamı içine atmak için yeryüzünde cehenneme en yakın yeri bulacaktı.

Uzanıp Kont'un koluna dokundu ve dokunuşunun sıcaklığının, kalbini ele geçirmiş gibi görünen soğuğu ısıtmasına izin verdi. "Eğer asılacaksa, o zaman bu işi kısa sürede halledelim." Sonra başıyla önlerindeki kanıtları işaret etti.

Kitapları tek tek incelediler ve işlediği suçların boyutuna hayret ettiler.

"Buraya bak," dedi Lucy, okumakta olduğu vasiyetnameyi uzatarak. "Darby "nin nişanlısına beş yüz pound verilecek ve evlenene kadar her yıl elli pound ödenecekti." Başını salladı ve kâğıdı tekrar yuvarladı. "Hiç evlenmedi, biliyorsun. Bunca yıl onun hatırasını sadakatle taşıdı ve işte Strout onu hak ettiği paradan mahrum bırakıyor. Darby "nin ölümüne kadar onu kalbinde tuttuğundan haberi yok."

Clifton ona, "Artık Darby'nin aşkını öğrenecek," dedi. "Bundan emin olacağız."

Biz. Lucy'nin hayal edemeyeceği kadar çok anlamı olan bir kelimeydi bu. "*Biz*" diye bir şey yoktu, ona söylemek istiyordu ama bir şekilde son birkaç saat içinde pek çok şey değişmişti.

Sanki onları bir araya getiren bağları yeniden keşfetmiş gibiydiler. Birbirlerine ne kadar benzediklerini hatırlattı. Ne kadar çok ortak noktaları olduğunu.

Lucy onun bunca yıldır kendisini düşündüğüne, bildiğinden emin olmak için ona çiçekler gönderdiğine hâlâ inanamıyordu. *Bütün o simgeler nereye gitmişti?*

İç çekti. Büyük ihtimalle babası. Bir son vermek için elinden gelen her şeyi yapıyordu. felaket bir ittifak olarak gördüğü şeye.

Şimdi ne diyecekti? diye merak etti. Oh, sadece hayal edebiliyordu.

Ona her şeyi anlatmadın, Goosie. Sahip olduğun o küçük sırdan ne haber? Brook Sokağı'ndaki evde dar bir yatakta uyukluyor muydu?

Clifton Mickey'i keşfedince öfkelenir miydi? Doğuştan çocuk olduğu için onu dışlar mıydı? Yoksa çocuğu kalbine, evine kabul mü edecekti? Malcolm'un her zaman hoş karşılandığı kesindi ama Clifton'ın karısı önceki kontes kadar açık fikirli olacak mıydı?

Lucy bilmiyordu, kesin olarak bilemezdi. Ama bir şey doğruydı: Doğduğu günden beri olduğu gibi, çocuğu hayatı pahasına koruyacaktı.

Son hesap defterini kapattıklarında Clifton koleksiyona bakarak başını salladı kötü niyetli kanıtların. "Strout'un çok titiz olduğunu söylemeliyim."

"Bu kayıtları neden sakladığını düşünüyorsun?" Lucy son kayıtları sıralarken sordu ve Clifton'a teslim etti.

"Bir yalanı hatırlamak kolay değildir," dedi Sammy, sesinde bir bilge edası vardı. "Kırdığım evlerin kaydını tutuyorum, böylece artık gümüşü olmayan bir yeri soymakla zaman kaybetmiyorum."

Lucy, Clifton'a başıyla işaret ederek konuyu kabul etti.

İşte oradaydı. Her zaman hırsız olan Strout, aynı kuyuya dalmamak ve gözle görülür bir şekilde kuruma riskine girmemek için bir kayıt tutmuştu. Ya da yakalanma riskini.

"Ama her şeyi sakladıysa," dedi Clifton, "Malcolm 'un vasiyeti nerede?"

Lucy kendini tuttu ve yalan söyledi. "Belki de Strout'un iddia ettiği gibidir, kaybolmuştur." Neyse ki bakışlarını tavana sabitlemiş olan Thomas-William'a baktı, çünkü koluna soktuğunu fark eden tek kişinin o olduğunu düşünmek zorundaydı. "Günün ilk ışıklarıyla birlikte Pymm ve arama emriyle geri döndüğünüzde daha yakından bakmak için zamanınız olacak."

Clifton pek ikna olmuş görünmüyordu ama her şeyi yoluna koyup kasayı kapatmaktan başka yapabilecekleri bir şey yoktu.

Her şeyi buldukları yerde bırakmaya karar vermişlerdi; bu öneri Rusty ve Sammy'yi bu kadar çok parayı bırakmanın aptallığı konusunda düşündürmüştü

Ta ki Clifton onlara paranın dul ve yetimler için kullanılacağını söyleyene kadar.

Sammy'nin aklından tamamen çıkmış bir fikirdi bu. "Şef, herkes dullara ve yetimlere yardım etmek istiyor ama kimse bana sadaka vermeyecek."

Buna itiraz edecek bir şey yoktu, ama tam o sırada hiçbir şey söylemeyen Thomas-William o ana kadar kapıyı işaret ediyordu. "Siz de gidin. İkiniz de."

Bu, Rusty ve Sammy'nin bir çift sıçan gibi kaçışmasına yetti.

Lucy ve Thomas-William takip etmeye başladılar ama Clifton gölgeli odaya bir kez daha bakarak oyalandı.

"Gelin lordum," diye fısıldadı Lucy. "Daha sonra burayı tahta tahta ayırmak için yeterince zamanımız olacak."

Başını salladı ve onu dışarı kadar takip etti.

Onu bu şekilde yönlendirdiği için kendini suçlu hissediyordu ama kendine göre sebepleri vardı.

Sana çiçek göndermiş olması önemli değil. Seni unutmamış olması. Şimdi her şey farklı, diye düşündü, asıl numaranın Strout'un ofisinden kurtulduktan sonra konttan kaçmak olduğunu biliyordu.

Ama şansı yaver gitmiş olacak ki, ara sokağa vardıklarında Sammy'yi uzun boylu, sıska bir adamı tutarken buldular, bir eli ağzını kapatmış, diğeri adamın göğsüne sarılmıştı.

Clifton ona şöyle bir baktı. "Katip."

"Onu içeri girerken yakaladık," diye açıkladı Rusty. "Ciyaklamasına izin veremeyiz çok iyi bir tavuk gibi, bu yüzden boğazını keselim diyorum."

Adamın iri gözlü bakışları Lucy'nin üzerine düşmüş, sanki ona yardım etmesi için yalvarıyordu.

"Dağınıklık yaratacak," dedi onlara. "Buna izin veremem." Sonra omzunun üzerinden Kont'a baktı. "Sence o yardımcı olabilir mi?"

Tezgâhtar öfkeyle başını sallarken, çünkü şu anda muhtemelen aziz annesinin hayatını satmayı kabul edecek gibi görünüyordu, Clifton başını eğdi ve dehşete düşmüş adama baktı. "Olabilir. Onu Pymm'e götürebilirim. O ne yapacağını bilir."

Bölüm 14

Lucy ve Thomas-William'ın Brook'taki eve dönmeleri biraz zaman aldı. Çünkü atlarını ve arabalarını Strout'u götürmesi için konta vermişlerdi. Katip.

Arabayı sürüp gitmeden hemen önce Clifton ona bir şey söylemeye hazır görünüyordu ama sonra topuklarının üzerinde dönüp arabaya tırmandı.

Ona ne söylemeyi düşünmüştü? Hayal gücü çılgına dönerken Lucy titredi.

Benimle gel, Goosie. Geceyi kollarımda geçir.

Bu tür düşüncelerden sıyrıldı, ancak kağıtları ileri geri geçirirken elinin onunkinin üzerindeki fırçasını hala hissedebiliyorken onları reddetmek neredeyse imkansızdı.

Onu kendisini izlerken yakaladığı zamanlar. Onu incelerken. Sanki ona bakıyormuş gibi.
ona bir kez daha.

İkinci bir ölçü alıyorum.

Her nasılsa, akşam boyunca, aralarındaki durum değişmişti. Kanıt toplayıp Strout'a karşı açtıkları davanın notlarını karşılaştırdıklarında bir anlamaya, bir tür barışa vardıklarını fark etti.

Ama bu ne anlama gelebilir ki?

Hiçbir şey! Kendini uyardı. Hiçbir şey. Peki ne söylemek üzereydi?

En ufak bir fikri bile yoktu ve sadece onun görüş alanından çıkışını izleyebilmişti, Londra'nın mürekkepli sokaklarına.

Tek başlarına kalan Lucy ve Thomas-William kendilerini götürecek bir taksi bulmakta zorlandılar, ancak Thomas-William sonunda Mayfair'e kadar gitmeyi kabul eden bir arabacı buldu, ancak adamı ikna etmek için Lucy'nin tüm hazır parası gerekti.

Brook Sokağı'ndaki eve vardıklarında ev karanlık ve sessizdi ve Lucy, Minerva ile Elinor'un Gressingham'ların balosundan henüz dönmemiş olmalarından dolayı rahat bir nefes aldı.

Eve döndüğünde hiçbir şeyden haberi yoktu.

Ya da koridorlarda tek başına ilerlerken öyle düşündü, Thomas-William odasına gitmişti.

Odasına girdiğinde, odanın tamamen gölgeler içinde olduğunu görünce rahatladı; tek bir Mum yanıyordu, çünkü karanlığı her zaman garip bir şekilde rahatlatıcı bulmuştu.

Kapı arkasındayken durdu ve yol boyunca görmezden gelmeye çalıştığı düşüncelere daldı. Vücudunun Clifton'ın dokunuşu için nasıl acı çektiği gibi. Onun öpücüğü. Hampstead'deki o uzun geceyi tekrar yaşamayı nasıl da arzuluyordu.

Kontla bir gece daha... sonra Mickey ve ev halkıyla birlikte çekip gidecekti ve Clifton da hiçbir şeyden habersiz kendine uygun kontesi bulma işine devam edebilecekti.

"Bana ne söyleyecektin Gilby?" diye fısıldadı. Gece.

"Neden bana sormuyorsun?" diye bir cevap geldi.

Ve sonra bir kibrit çakıldı. O küçük alev titreşiminde, kontun uzanıp tek bir mum yakmasını, sonra da kibriti söndürüp ızgaraya atmasını izledi.

Gölgelerde, yetersiz ışıktaki bile, Strout'un evinin arkasındaki sokakta ne sormak üzere olduğunu biliyordu.

Ve cevabı... ah, başından beri biliyordu.

Adamın tuttuğu kibrit gibiydi, ateşle yanmaya hazırdı, tek bir eksiğı vardı onu ateşe vermek için.

Tek bir öpücük.

Tek kelime etmeden odayı geçti ve kendini onun kollarına attı.

Ve sonsuza dek kaybolduğunu düşündüğü bir tutkuyu yeniden alevlendirdi.

Clifton başka türden bir patlama bekliyordu.

Ama bu -Lucy, onun Lucy'si, onun kollarında, onun istekli dudakları onunkileri yalıyordu- onun için yeterliydi.

En azından şimdilik.

Çünkü tüm bu yanlış anlaşılmanın ve kırılmaların Aralarındaki sözler bu kadar kolay bir kenara atılabilirdi.

Yine de kollarındaki bu yüzşüz kadın, onun rızası, hevesi bir başlangıçtı ve onu yeniden uyandırdı.

Vücudunun ona tepki verme şekli değildi, çünkü veriyordu - zaten kaya gibi sertti ve iddia ettiğı her türlü duyguyu kaybediyordu - ama sanki uzun zamandır kaybolduğunu düşündüğü bir şey aniden canlandı.

Ve tam olarak ne olduğunu biliyordu.

Kalbini. Çünkü onu sevmekten hiç vazgeçmemişti. Onu asla unutamazdı. Ve aşk buydu işte. Mantiğın çok ötesinde, bunca yıldır yaşadığı öfke ve kederin çok ötesinde bir şeydi.

Çünkü hayatının merhemi ve ışığı buradaydı.

Onu başka hiçbir şeye benzemeyen bir

şekilde hayata döndürdü.

Onun skandal yaratan, harika Lucy'si.

Lucy onun dikkatindeki değişimi hissetti. Sanki ilk başta tereddütlüydü ama birden Clifton açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi sabırsızlanıyordu.

Elleri gömleğini pantolonundan çekip çıkardı ve tülbentin altında gezinerek ona dokundu, onu sahiplendi. Onu kendine çekti.

Ama bu yeterli değildi.

Gömleğini çekip çıkardı ve birkaç düğmeyi yere saçtı. Çılgınca bir an için Malcolm'un vasiyetinin orada saklı olduğunu hatırladı ve gömleğin sessizce yere düşmesine izin verdi.

Pantolonu da onu takip etti ve onu kombinezonu ve donuyla bıraktı ama bu uzun sürmedi. Çırılçıplak kaldığında onu yakaladı ve şifonyerin üzerine koydu, yere bırakmadan önce süpürdü, tıraşını ve fırçasını etrafa saçtı.

Lucy onun kollarının gücünden, kendisini almasından zevk alıyordu... İzin istemeden, yalvarmadan.

Clifton sadece istediğini aldı. Ve onu istedi.

Olduğu gibi tünemiş, onunla göz göze oturmuş, bacaklarını onun kalçalarına dolamıştı.
Onu kendine doğru çekti.

Gergin erkekliği, giydiği dar geyik derisi pantolonun altında gerildi ve kadın onu daha da yakına sürükledi, böylece onu tam karşısında hissedebiliyordu. Vücudu onunki kadar sert ve gergin görünüyordu, onun için istekliydı. Sadece ve sadece onun ona verebileceği şey için.

Eğildi ve meme uçlarından birini ağzına aldı, sertçe emdi ve arzu dalgalarından çekti.

Lucy geriye doğru eğildi, elleri adamın kalçalarında, onu daha da yakına çekti.

Tüm o yıllar -onu sevdiğinden beri ne kadar zaman geçtiği bir yana- sanki daha dün geceymiş gibi aklına geldi.

Bacaklarını onun kalçalarından çekerek arkasına yaslandı ve Lucy onu kaybedince -kendisine bastıran o sert, baştan çıkarıcı erkekliği kaybedince- inledi ama bu uzun sürmedi.

"Şşşt, Goosie, evi uyandıracaksın," diye alay etti.

Lucy bunda eğlenceli bir şey görmüyordu. "Seni istiyorum Gilby."

Clifton ona sırtıttı, sonra eğildi ve istediğini verdi.

Elleri kadının kalçalarını kavradı ve onu kendisine doğru açtı, sonra eğildi ve dilini kadının cinsel organının üzerinde gezdirdi.

Lucy derin ve yüksek sesle inledi.

"Aman Tanrım, kadın, Mayfair'i uyandıracaksın."

"Sessiz olacağım," demeyi başardı. "Ama Gilby, bunu bir daha yapma."

Adam da onu kırmadı, dilini üzerinde gezdirdi, uzun, boğucu hareketlerle seksini keşfetti, sonra onu ağzına aldı ve meme ucunu emdiği gibi emdi.

Lucy'nin vücudu canlandı. Ah, bunun nasıl bir his olduğunu, bu zonklayan, tehlikeli ihtiyacı nasıl da unutmuştu. Haykırmak ve tüm Londra "yı uyandırmak istiyordu.

Al beni. Lütfen al beni. Bana ver ...

Ve sonra o krize, o dalga patlamasına, onu sıkıca sarılmış bir ihtiyaç ve karanlık düğümünden özgürlüğe ve ateşe götüren o fırtınaya ulaştı; tıpkı bir kibritin çakılıp ışığa dönüşmesi gibi.

"Oh, evet, Gilby! Evet! Oh, evet!" diye elinden geldiğince sessizce başardı, onun omuzlarına yapıştı ve yatağına fırlatıldığının farkında bile değildi - ta ki birkaç saniye sonra Earl çırılçıplak bir şekilde üzerine yuvarlanıp onu vücudunun sıcaklığıyla kaplayana ve sert erkekliği hâlâ titreyen kalçalarının arasına girene kadar.

Lucy onu hâlâ rüya gibi bir esaret altında tutan tutkunun sadece bir başlangıç olduğunu biliyordu ve ah, vücudu hâlâ daha fazlası için ne kadar istekliydi.

Çünkü "daha fazlası "nın ne anlama geldiğini biliyordu ve kendini ona açtı ve ona izin verdi.

Onu doldur, sert bir vuruşla al.

Şimdi sıritma sırası Lucy "deydi, çünkü Earl onu doldururken yüksek sesle inledi. kendi kurtuluşunu ararken, onun içinde hareket etmeye başladı.

Ve çok geçmeden, onun arzuları onun da arzuları oldu ve her ikisi de gecenin kucığında aşıkların peşinden koştuğu ödüllerin peşine düştü.

"Lucy," diye fısıldadı Clifton şafağa yakın bir saatte, Lucy kollarına sıkıca sarılmışken.

İkisi de bitkin ve yorgundu ama ikisi de uyumuyordu ve şimdi tam zamanı olduğunu hissetti.

Havayı temizlemek ve aralarındaki meseleleri çözmek için.

Böylece Strout'la olan işini bitirmek için ayrılması gereken güneş doğmadan önce yeniden başlayabileceklerdi.

"Neredeyse sabah oldu ve gitmeliyim," dedi.

Kıpırdandı ve yarı açık gözlerle ona baktı. "Kal," diye fısıldadı, ona uzanıp onu kendine çekti.

"Cesaret edemem."

"Zahmetine degecek bir şey yapacağım," dedi ve davet üzerine örtüyü açtı.

"Ev uyanmadan gitmeliyim," dedi ve sonra ona göz kırptı. "Minerva uyanmadan önce. Onunla bir kez daha karşılaşma riskini göze alamam."

Lucy güldü, sonra ağzını kapattı. "Ah, zahmet etme, sanırım yapmalısın." O ayağa kalktı ve soluk ışıktaki giysilerini toplamasına yardım etmeye başladı.

"Archie'yle neden evlendiğini biliyorum." Sözleri onu susturdu ama devam etti. "Evi, tahliye biliyorum. Hepsinde onun parmağı var."

Ayağa kalktı ve onunla yüzleşti. "Madem biliyordun, neden bir şey yapmadın?" "Gerçeği daha dün gece öğrendim. Strout'un evinde."

Başını eğdi ve ona baktı. "Nasıl?" "Bazı yazışmalar vardı."

Lucy başını eğdi ve bir süre onu inceledi. "Yanılıyor olmalısınız. Archie 'nin bunlarla hiçbir ilgisi yoktu. Hepsi Parkerton'ın işiydi."

Clifton yatağın kenarına eğildi, ceketini aldı ve cebinden kâğıtları çıkarıp ona uzattı.

Işığın daha iyi olduğu pencereye doğru ilerledi ve sayfaları hızla okudu. Bitirdikten sonra, "O çürümüş, işbirlikçi piç," diye mırıldandı.

"Hangisi?" Clifton sordu. "Dük mü, Strout mu, yoksa Archie mi?"

"Üçü de." Kâğıtları bir kenara fırlattı. "Archie "yi asamam," dedi. kabul etti. "Ve sanırım Strout'la ilgilenme işini Pymm'e bırakmalıyım. Ama eğer ben Parkerton "la karşılaşma talihsizliğini yaşarsa, bu unutamayacağı bir görüşme olacaktır."

"Ona önce ben ulaşırsam olmaz. Parkerton hattı için neredeyse korkuyorum." Ona doğru uzandı ve onu kendine yakın tuttu. "Çok üzgünüm," dedi. "Orada olmalıydım. Onları durdurmalıydım. Seninle ilgilenilmesini sağlamalıydım. Sadece düşündüm ki-"

"Orada olacağımı," dedi. "Evet.

Benim aptallığım."

"Geri geleceğini düşünmüştüm," dedi sessizce. "Ama hiç dönmedin."

Onu bıraktı, yüzü ciddiye. "Çok istedim ama emirlerim hep aynıydı, yerimde kalmak," dedi ona. "Gerçi Malcolm benim üzüntümün aksine gidip gelebiliyordu. Bir keresinde Hampstead'e gelebileceğini öğrendiğinde onunla bir not göndermiştim."

"Ne zaman?"

"Biz ayrıldıktan bir yıl sonra. Malcolm babana bilgi vermek için gönderilmişti. Ne zaman Döndüğünde Mariana "yı gördüğünü ama senin gittiğini söyledi."

"Babam onun geleceğini biliyor olmalı ve sizden haber almamı engellemek için beni bir iş için gönderdi."

"Bizi biliyor muydu?"

Lucy başını salladı. "Beni o gece sizin handan eve dönerken yakaladı."

Clifton hafifçe ıslık çaldı. "Malcolm notu Bayan Kewin "e verdiğini söyledi."

Lucy gözlerini kapadı ve inledi. "Oh, hayır, yapmadı! Bayan Kewin, Tanrı onu korusun, çoğu gün şekerliği nereye koyduğumuzu hatırlayamazdı. Muhtemelen senin notunu alıp cebine koymuştur ve her şey bitmiştir."

"İngiltere'ye ancak ... şey, Malcolm ile aynı gemideydim," dedi, ondan uzaklaşarak.

"Kaybolduğu zaman," dedi.

"Evet. Doğruca Hampstead'e geldim. evlendi ve evi yabancılara kiraya verdi."

Lucy "nin gözleri yaşlarla doldu. "Ve şimdi nedenini biliyorsun," dedi yere saçılmış kâğıtlara doğru başını sallayarak. "Önce Mariana öldü, sonra da bir gün arayla babam ve Bayan Kewin. Çok korkunçtu, ev o kadar boştu ki. Ve sonra Parkerton'ın tebligatı geldi. Kira için para bulmam ya da evi terk etmem için bir hafta sürem vardı." Durakladı ve uzaklara baktı. "O parayı toplamak için bir yol bulmalıyım. Seni beklemeliydim. Seni hayal kırıklığına uğrattığım için çok üzgünüm."

Başarısız mı oldu? Saçmalık. Tam tersi oldu.

"Malcolm "un ölümünü ve benim bu olaydaki rolümü duyduğunuzu ve bildiğinizi sanıyordum... biliyordum. hep şüphelendiğin şeydi, bir başarısızlık. Değersiz."

Ondan geri adım attı. Ağzını açarak. "Sen mi? Başarısız mı? Pek sayılmaz!"

"Lucy, Malcolm benim yüzümden öldü," dedi, kelimeler ağzından yuvarlanarak çıkmıştı. Daha önce hiç yüksek sesle söylemediği bir itiraftı bu.

Ama bunca yıldır peşini bırakmamıştı.

Başını iki yana salladı. "O sahilde neler olduğunu duydum. Biraz zaman aldı, ama duydum. Sen yakınlarda değildin."

"Hayır, değildim, hâlâ Dashwell'in gemisindeydim." Durakladı ve sözlerini düşündü. O gecedan hiç bahsetmemişti, Jack'e bile. Gerçeği kimsenin bilmesini istememişti.

Sonra Clifton bir nefes aldı ve kimseye söylemediği bir şeyi itiraf etti.

"Malcolm karaya çıkmak için çok hevesliydi. Geri dönmemize sadece birkaç gün kalmıştı ama karaya çıkmak için her gecikmede zaman kaybediyorduk." Uzandı ve kızın saçlarını karıştırdı. "Sana gelmeyi planlamıştım. Londra'da özel bir ruhsat alacak ve doğruca Hampstead'e gelecektim, böylece evlenebilecektik."

Kadın ona baktı. "Benimle evlenecek miydin?"

"Elbette, aptal Goosie. Söz vermiştim ve ..." Durakladı. "Seni sevdim."

"Bilmiyordum," dedi. "Sen gideli iki yıl olmuştu ve nerede olduğuna dair tek bir kelime bile yoktu. Babamın harita odasını kaç kez aradım, bir not, adının geçtiği bir yazı bulmaya çalıştım, bilemezsin." Dudaklarını ısırды, gözlerinden yaşlar süzölüyordu.

"Malcolm önce karaya çıkmak ve Londra'ya benden önce gitmek için ısrar etti. Buna ek olarak, Templeton da oradaydı. Karısına ulaşmak için sabırsızlanıyordu. uzun teknedeki tek boş koltuk için kartlar."

Lucy ona bön bön baktı. "Hile yaptın!"

"Evet, öyle. Templeton kağıt oyunlarında pek iyi değildir, bu yüzden neredeyse Hemen, Malcolm ve bana kalmıştı. Bu benim anlaşılmamdı-" "Ve sen de

kazanan eli kendine vermeye karar verdin," dedi Lucy.

"Evet, acele ettiğim için pek iyi bir iş çıkaramadım ve Malcolm beni yakaladı." Başını iki yana salladı.

"Böylece koltuğa oturdu." Lucy "nin sesi hüzünlü bir hal aldı ve gözlerini ona daktı. "O gece sen olabilirdin."

"Kaç kez öyle olmasını dilediğimi bilemezsin."

"Senin sıran değildi," dedi. "Ve hayatları, yapman gereken işleri, bu gece yaptığın işleri düşün."

Kadının söylediklerinin gerçekliğini görmezden geldi. "Başarısız oldum ve Malcolm öldü çünkü çaresizdim, sana ulaşmak için her şeyi yapmaya hazırdım."

"Evet, o sahilde siz olsaydınız, Strout "un hilesi hiç ortaya çıkar mıydı? Ya da Marsilya? Orada Larken'e nasıl yardım ettiğinizi bilmediğimi sanmayın. Ya da yıllar boyunca hallettiğiniz diğer meseleleri."

"Başka biri olabilirdi. Başka bir aptal."

Başını sertçe salladı. "Hayır, o eylemler sadece ve sadece sana aitti," diye durakladı. "Tıpkı dün gecenin bizim keşfimiz olduğu gibi. Bizim, başkasının değil."

"Baban gibi konuşuyorsun," dedi Clifton ona. "Bu daha çok onun tavsiyesi mi?"

Çenesini düzeltti, sonra uzandı ve yüzünü ellerinin arasına aldı. Lucy olduğu için onu nazik ve şefkatli bir okşayışla tutmuyordu; elleri güçlü ve sertti. "Demmit, Gilby, bunun doğruluğunu göreceksiniz. Babam her zaman Kıta'da yaptığı işin, Parkerton Dükü için sahada çalıştığı onca yılın onur ve ödülleri için olmadığını, bunların sadece onu yapmaya hazırladığı şey anlamında önemli olduğunu savunurdu - onun gerçek işi, eğer isterseniz."

Kadının sözleri nihayet içindeki karanlığa bir ışık düşürdü. Mantığın tek bir titreşimi gibi.

"Ajanlar hazırlanıyor," dedi Clifton, bir ışığın parlamaya başladığını hissederek.

"Evet, kesinlikle. Eğittiği tüm adamları düşünün; Templeton, Jack, siz, Malcolm, Darby. Daha önceki kahramanlıkları, mücadele çok daha umutsuz, çok daha önemli olduğunda vermesi gereken derslerdi."

"Ama Goosie, ben sadece bir adamım. Bütün bunların benimle ne ilgisi var?"

Yüksek sesle içini çekti ve ellerini havaya kaldırdı. "Her şey, seni büyük aptal. Tüm eğitimin, aldığın dersler ve edindiğin deneyimler olmasaydı, Strout "un hırsızlığı ortaya çıkar mıydı sanıyorsun?" Yeşil gözleri kararlılıkla parlıyordu.

Ve başka bir şey daha. Gurur.

"Belki de değildir," diye kabul etti.

"Gilby, hayatlarımızdaki olaylar bizden daha büyük bir el tarafından harekete geçirilir ve Bize asla üstesinden gelemeyeceğimiz, üstesinden gelecek güce sahip olmadığımız bir görev verilmez."

"Ama bunu sensiz yapamazdım," diye fısıldadı ve giyinmeye devam etmeden önce eğilip onun alnından öptü. O da onu takip etti ve paketini aldı.

Gömleğini almak için eğildiğinde, sırtı ona dönüktü, rulo haline getirilmiş bir kağıt paketi yere düştü
Dışarı.

"Bu da ne?" diye mırıldandı onları almak için eğilirken.

Çünkü bu bir vasiyetti. Tam olarak Strout'un ofisindeki vasiyetlerden biriydi. Sonra elindeki gömleğe tekrar baktı ve onun bir gece önce giydiği gömlek olduğunu fark etti.

Ve bunun Malcolm'un isteği olduğuna dair son harcı üzerine bahse girebilirdi.

Dün gece bunu Strout'un ofisinden kaçırmış ve ondan saklamak istemişti.

Clifton gözlerini kapattı, kadının aldatmasının ateşi bu gece ona itiraf ettiği aşkı yakıp kül etti. Kontrolden çıkmış bir şekilde yanıyor ve öfkeden titremesine neden oluyordu.

Sonra durakladı, vasiyetnameyi ceketinin cebine soktu ve arkasını dönüp yüzüne baktı
onu. "Tamamlanmamış tek bir şey kaldı, Lucy."

"Evet Gilby?" dedi küçük, rahat bir sesle.

"Malcolm'un mülkünün vasiliğini neden sana verdiğini hâlâ anlamış değilim."

Gözlerinin önünde, hâlâ onu izliyordu.

Ama bunu ona sormasına gerek yoktu, çünkü sorusunun cevabı, Malcolm "un sırrının nedeni, hızla odasına girmişti.

Kapı hızla açıldı ve odaya genç bir çocuk daldı.

Küçük maymun, Clifton tahmin etti.

"Lucy, Lucy, sesler duyduğumu sandım-" dedi çocuk durup Clifton'a dikkatli bir bakış fırlatmadan önce.

Kont da onu inceledi. Ve orada, ona bakan bir çift koyu renk göz vardı. Gözleri kendisinininkine çok benziyordu, hem hiç görmediği hem de yıllardır görmediği bir yüz.

Lucy "ye döndü ve loş ışıktaki bile onun bembeyaz kesildiğini görebiliyordu. bir sayfa.

Ama ondan gerçeği öğrenebileceğini bir an bile düşünmedi ve tekrar çocuğa döndü. "Baban kimdi, delikanlı? Kimdi o?"

Lucy'nin yaşadığı dehşet karşısında nutku tutulmuştu. Onun bunu öğrenmesini hiç istememişti.

En azından bu şekilde değil.

"Baban kimdi, evlat? Söyle bana?" Clifton gürledi.

Mickey'nin bu konu hakkında konuşmasını yasaklamıştı. Gerçeği asla açıklamamasını. Çünkü, haklı olarak, eğer ailesiyle ilgili gerçek ortaya çıkarsa, Sterlingler "in onu Grey malikanesine göndereceklerini düşünmüştü.

Mickey kendisinininkine çok benzeyen yüze baktı ve sanki o da gerçeği tahmin etmiş gibi bakışları daraldı.

"Malcolm Grey, efendim," diye yanıtladı çocuk. "Onu tanıyor muydunuz?"

Clifton sendeleyerek geri çekildi, ona bakmıyordu bile, bakışları hâlâ Mickey'nin üzerindeydi.

"Sen Malcolm'un oğlu
musun?" "Evet, lordum,"
dedi.

Clifton başını salladı, sonra döndü ve odadan dışarı çıktı.

Aman Tanrım! Malcolm'la bir ilişkisi olduğunu düşündü.

Lucy onun peşinden koştu. "Clifton, beni dinlemelisin. Beni dinlemelisin-"

Merdivenlerde durdu ve bir parmağını ona doğru salladı. "Artık yalanlarınızı duymayacağım. Hilekârlığınız, madam! Strout'tan ya da evlendiğiniz o kaypak, omurgasız adamdan daha iyi değilsiniz."

Lucy evin her yerinden yatakların gıcirtısını ve merdiven boşluğuna bitişik kapılar açıldıkça menteşelerin gıcirtısını duyabiliyordu. Oh, ne kadar mükemmel. Artık tüm ev halkı bu skandallı kavgaya tanıklık edebilecekti.

"Böğürmeyi kesip mantıklı bir şekilde dinler misin!" diye bağırdı ona. "Senden mi? Mantığın ne olduğunu bildiğinden şüpheliyim. Yoksa onu çalmayı mı başardın?
gerçekten sahip olan birinden mi?" diye karşılık verdi.

Lucy derin bir nefes aldı ve bir karşılık vermeye çalıştı ama artık çok geçti; adam döndü ve merdivenlerden ikişer ikişer iniyordu.

"O çocuk benim yeğenim ve sizin gibiler tarafından büyütülmesine izin vermeyeceğim!" dedi fuayeden. "Avukatımla birlikte döneceğim. Eşyalarını toplayıp hazırlayın." Sonra ön kapı menteşeleri üzerinde tıkırdayarak kapandı.

"Onun adı Michael!" dedi arkasından, merdiven boşluğuna yığılmıştı. bacakları onun altında yol veriyor.

Bir anda Elinor ve Minerva onun iki yanında bitiverdiler.

"Mickey "yi benden almak istiyor!" diye bağırdı Lucy, Elinor "un omzuna doğru hıçkırarak. Minerva ona, "Buna izin vermeyeceğiz," dedi ve Lucy "nin titreyen omuzlarına bakarak Elinor'un gözlerinin içine baktı. "Ona izin vermeyeceğiz."

Elinor başıyla onayladı.

Lucy, "Korkarım artık söz dinlemiyor," diye devam etti. "Bu işi berbat bir hale getirdim."

Minerva omzunu sıvazlayarak, "Korkma Lucy, söz dinleyecektir," dedi. "Dinleyecektir. Bunu göreceğiz."

Bölüm 15

Birkaç saat sonra Minerva ve Elinor, White "s "ın kapısının önünde, dükün arabasının karanlık sınırları içinde oturuyorlardı.

"Minerva, eğer burada, St. James Caddesi "nde gizlenirken görülürsek, sezonun skandalı oluruz." Elinor koltuğunda daha da çöktü.

Minerva ona, "Sana söylüyorum, yakında burada olacak ve o zaman biz de gitmiş olacağız," diye güvence verdi. "Lucy de bizim için aynı şeyi yapardı."

Bu düşünce Elinor "un kararlılığını artırdı. "Sanırım öyle. Onun bu kadar sevgili olabileceğini kim düşünebilirdi ki?"

"Hayır, kimin aklına gelirdi ki?" diye onayladı Minerva. Gerçekten de, Lucy Ellyson Sterling gibi biri için itibarını tehlikeye atarak bu kadar ileri gidebileceğini söyleyen biri olsaydı, o aptalı gönderirdi.

Çünkü yaptıkları tam olarak buydu - itibarlarını mahvetmeye çok yakınlardı, çünkü iyi bir isme sahip hiçbir kadın Londra'daki en rafine ve seçkin erkek kulüplerinin çoğuna ev sahipliği yapan St.

Ama Clifton'ın uşağı onlara efendisinin nereye gittiğini söylemişti - "kulübüne"- daha adam gibi adam kapıyı yüzlerine kapatmadan önce.

Ve böylece Minerva ve Elinor kulübe koştular. Ve şimdi bekliyorlardı.

Lucy, dükün kendisine yardım etmesi için göndermeye söz verdiği avukatı beklerken gizlice kaçmışlardı. Çünkü planlarının gerçek doğasını ortaya çıkarmış olsalardı, onları durdurabilirdi.

"Sence bizi dinler mi?" Elinor düşündü.

"Yapacak," dedi Minerva, avizesinden bir tabanca çıkararak.

"Aman Tanrım, Minerva! Nereden buldun onu?"

Parçayı nazikçe tuttu, sonra Elinor'a baktı. "Bunu Thomas William'ın odasından çaldım."

Elinor önce silaha, sonra da Minerva'ya baktı. "Bravo!" Sonra perdelerdeki aralıktan dışarı baktı. "İşte orada! En azından ben o olduğunu düşünüyorum. Artık üzerinde bir gömlek var."

"Rezil adam," diye mırıldandı Minerva, eli kapının kilidindeydi, çünkü Clifton gerçekten de aşağıdan geliyordu. "Yine de Lucy'ye çok yakıştığını düşünüyorum."

Adam yaklaştıkça ikisi de nefeslerini tuttu ve adam tam yanlarına geldiğinde Minerva arabadan çıktı ve tabancayı kontun sırtına sapladı.

"Arabaya binin lordum, ateş etmeyeceğime söz veriyorum," dedi ona.

"Leydi Standon?" dedi omzunun üzerinden ona bakarak. "O şeyi nasıl ateşleyeceğinizi biliyor musunuz?"

"Lordum, dolu olup olmadığı hakkında en ufak bir fikrim yok, ama öğrenmek ister misiniz?"

Bir saat sonra Clifton, Hollindrake arabasından sarsılmış ama sağlam bir şekilde çıktı. White "s" a doğru ilerledi ve orada kendisini karşılaması için çağırdığı avukat tarafından karşılandı.

Pymm'in Strout'u tutuklamasına yardım etmek, çocuğun velayetini alabilmesi için avukatı çağırmak ve son olarak da Leydi Standon'lardan biri değil ikisi tarafından kaçırılmakla dolu bir sabah geçirmişti.

Yüce Tanrım! White "s" 'ın önünde bir çift dul kadın tarafından yakalandığı Dışişleri Bakanlığı çevrelerinde duyulursa, bunun sonunu asla duyamazdı.

Minerva ya da Elinor'un öğleden sonraki görüşmelerinde günün erken saatlerini nasıl geçirdiklerine dair gevezelik edeceklerini düşünmüyordu.

Zaten avukatını da göndermişti, çünkü yeterince çekişme yaşamıştı. ve hukuki meselelerle uğraşmak zorunda kaldı. Mesleği yasaklandığı için şükrediyordu.

Çünkü Minerva Sterling gibilerine bir davayı savunma şansı verileceği güne lanet ediyordu. Onun sözleri hâlâ kulaklarında çınliyordu.

"Seni kibirli aptal! Ona hiç şans vermedin! Ne zaman söyleyecekti Kardeşinizin çocuğu hakkında mı? Ne zaman, efendim?"

Bir cevap, herhangi bir cevap vermeye fırsat bulamadan, Elinor Sterling tam oradaydım.

"Malcolm, Lucy'nin kız kardeşi Mariana'yı seviyordu. Onu hamile bıraktı. Lucy de doğduğu günden beri çocuğu korudu. Ve şimdi sen, ona baktığı, onu koruduğu halde onu suçlamaya cüret ediyorsun-"

Minerva, "-Sterlingler'in şaşkınlığına yol açacak şekilde," diye belirtti.

"Hem de kendi itibarını riske atarak, çünkü tıpkı sizin gibi çoğumuz onun kendisinden olduğunu düşündük. Sırf çocuğun kendisiyle kalmasını sağlamak için kendi mutluluğunu defalarca o çocuğun refahının önüne koydu."

Minerva "nın da sözü bitmemişti. "Peki sana neden söylesin ki? Her ne olursa olsun, onun gözünde aşkını reddetmiş, bir daha geri dönmemiş ve bir başkasıyla nişanlanmıştın! Başka ne düşünebilirdi ki?!"

Clifton başını salladı ve öğrendiği her şeyi gözden geçirdi. Malcolm'un çocuğunu korumuştı. Onu kendi çocuğu gibi yetiştirmiş ve yanında tutmak için toplumun tüm kurallarını ve alaylarını hiçe saymıştı çünkü sevdiği hayattan geriye kalan tek şey oydu.

Hampstead'de, taşrada.

Şimdi ağıt yakma sırası ondaydı. *Malcolm, keşke bana Mariana'dan bahsetseydin. Çocuk hakkında. Onlar için elimden geleni yapardım.*

Kardeşinin ona neden söylemediğini bilmiyordu ve artık bunu asla öğrenemeyecekti.

"Clifton!" diye nazik bir selamlama geldi.

Kont başını kaldırdığında Jack'in merdivenlerden indiğini gördü.

"Küçük işimiz nasıl gidiyor?" Jack göz kırptı ve onu dürttü.

İşte o zaman Clifton, Jack "in yanındaki adamı fark etti. Bunu söylemek kolaydı. Çünkü adam Jack "in boyunda ve yapısındaydı, ama benzerlik

Jack "in arkadaşı son moda bir ceket giymişti, çizmeleri pırıl pırıl parlıyordu, saçları sanki her sabah kesiliyormuş gibi özenle kesilmişti.

Ve her şeyi tamamlayan, o çok imrenilen düzenlemelerden biriyle bağlanmış ve elmas bir çıkıçla süslenmiş görkemli bir kravattı.

Adam bir lorgnette aracılığıyla Clifton'a baktı ve kontun ceketinin buruşuk haline ve muhtemelen sakalının gölgesine bakarak kaşlarını kaldırdı.

"Ah, nerede benim terbiyem," diyordu Jack. "Kardeşim, Majesteleri Parkerton Dükü ile tanıştınız mı bilmiyorum."

Dük, "Tanışmak için pek uygun bir zaman değil Jack," diye söze girdi. "Arkadaşınızın biraz ilgiye ihtiyacı var gibi görünüyor." Dük dehşet içinde başını salladı, sonra da Clifton'a yolundan çekilmesi için elini salladı.

Clifton bakışlarını kaldırdı ve düke baktı. Dükü öldüren adama baktı. tüm bu karmaşada eli. "Bir bayana özür borçlusun."

"Hiçbir hanımefendiye böyle bir borcum yok ve eğer tanıdığınız talihsiz bir yaratığa birkaç kelime borçluysam, onun bir hanımefendi olduğundan şüpheliyim. Şimdi yolumdan çekilin, efendim," diye tekrarlardı dük, en buyurgan duruşuna bürünerek.

Jack geri çekilip başını sallayarak, "Aman Tanrım," diye mırıldandı. "Bunun sonu iyi bitmeyecek."

Clifton "ın gözleri dükü değil, Lucy "nin evinden zorla çıkarıldığını görüyordu. Lucy kendini ve Mickey "i güvende tutmak için Archie Sterling ile evlenmek zorunda kalmıştı. Lucy onun kendisini kaybettiğini düşünüyordu - daha da kötüsü, onu hiç umursamadığını.

Parkerton'ın kendi yüce aleminden olmayan herkesi gördüğü gibi. Onun sonuçlarının ötesinde.

Böylece Clifton düke güzel konuşma dersi verdi.

Dükün yan tarafına bir çift yumruk indirdi. Hava adamı gürültülü bir vınlamayla terk etti ve Clifton onun işini sağlam bir yüz darbesiyle bitirdi; Parkerton Dükü, White "s "ın çok ince ve zarif mermer zeminine çok çirkin bir şekilde yayılarak düştü.

Jack yavaş ve çekingen birkaç adım atarak kardeşinin baygın bedenine baktı. "Oh, bu gerçekten iyi bir susturucuydu, Clifton. Mükemmel vuruşlar. Bunu kaç kez yapmak istediğimi bilemezsin." Clifton "a bakarak ekledi: "Ama üyeliğinin iptal edilmesi için ısrar edeceğinin farkındasın değil mi?"

Hizmetçilerden birkaçını yardıma çağırarak Parkerton'ı sessiz bir odaya taşımayı başardılar. Bir şişe White "ın en iyi konyağı ve bir biftekle Jack kardeşini yeniden canlandırdı.

"Ne oluyor be!" Parkerton kendine gelirken kekeleydi. "Ne oldu?"

"Clifton seni yere serdi," dedi Jack ona, şişen gözüne bir biftek bastırarak. Omzunun üzerinden Clifton'ın gölgelerin arasında durduğu yere baktı. "Korkarım seni iyice susturdu."

"Gözüm morarmış mı?" Parkerton, parmaklarıyla bifteği kenara iterek yaranın yerini kontrol etti. Yüzünü buruşturdu ve bifteği Jack'ten alarak kendi yarasının üzerine yerleştirdi. "Benim hiç olmadı."

"Oh, devam et," dedi Jack. "Elbette öyle. Her delikanlının bir kez gözü morarır."

Parkerton ona baktı. "Hayır, Jack. Bana hiçbir zaman senin sahip olduğun özgürlükler tanınmadı." Tek sağlam gözünü kırıştırdı ve odaya göz gezdirdi. "Peki sen tam olarak kimsin?"

"Clifton," diye hatırlattı Jack ona. "O benim bir arkadaşım."

"Arkadaşlarından hangisi?" Parkerton tek kaşını kaldırarak sordu. "Eski arkadaşlarından biri mi" - Jack'in daha kötü geçmişine atıfta bulunarak - "yoksa daha yeni tanıdıklarından biri mi?"

Clifton doğruldu. "Biliyor mu?"

Bu soru Jack'e yöneltildi, o da başını salladı. Dük doğruldu ve Clifton "ın yüzündeki son kırıntıları da silip süpürürcesine başını hafifçe salladı. "Demek ki siz de zaman zaman Jack'i ziyaret eden Dışişleri Bakanlığı'ndan beyefendilerden birisiniz."

Thistleton Park'taki gizli mağaraları ve kaçakçı geçitlerini kullanmak gibi Kıtaya giderken İngiltere'ye girip çıkıyorlardı.

Clifton hafifçe eğilerek, "Evet, Majesteleri," dedi.

Dük, "Yüce Tanrım, seni göndermelerine şaşmamalı," dedi. "Çürük bir yumruğunuz var."

Clifton tekrar eğildi.

Dük, "Sanırım bir hanımefendiden söz etmişsiniz," dedi. "Evet, Lucy Ellyson."

"Ellyson? Bu isim tanıdık geliyor." Çenesine vurdu. "Bu ismi nereden biliyorum?"

Jack "in gözleri büyüdü ve başını Clifton "a doğru salladı. Hayır! Ona söyleme.

"Babamızın yetiştirdiği adamlardan biri değil miydi o?" dedi.

Jack'ten hafif bir homurtu geldi ve o da cevap olarak omuz silkti.

"Peki ya bu Lucy denen yaratık?" diye sordu

dük. "Onun kızı," dedi Clifton.

Parkerton, "Jack, hasta olacakmış gibi bakmayı keser misin?" diye emretti. "Bana Büyük Josephine Teyze "nin ölmediğini söylemek zorunda kaldığın zamandan daha solgun görünüyorsun."

"Korkarım benzer," diye itiraf etti Jack.

Dük ona dik dik baktı. "Ne diyorsun, daha doğrusu demiyorsun?"

Jack biraz ayaklarını karıştırdı. "Babamız Dışişleri Bakanlığı için hem hırsızları hem de soyluları işe alırdı. Onları okula gönderir, kendisi eğitir ve sonra İngiltere için casusluk yapmalarına yardım etmek üzere Kıta turuna çıktığında yanına alırdı."

Clifton, iki katına bir tane daha koymanın daha nazik olabileceğini düşündü. Dük'ün ortası, çünkü şimdi yüce Dük'ün beti benzi atmıştı.

"Babamız bir casus muydu?"

"Mükemmel bir tane," diye ekledi Clifton, el sallayan dükü dehşete düşürerek O kapalı.

"Evet," dedi Jack ona. "Bana inanmıyorsan Josephine Teyze "ye sor."

"Ah, kendimi bu görüşmenin acısından kurtaracağım ve sözünüze güveneceğim," dedi dük yorgun bir şekilde. "Bu haber, Tremont'ların delilikle malul olmayan tek üyesi olduğuma dair uzun süredir devam eden şüphelerimi doğruluyor sadece."

Jack sırttı.

"Ya bu Ellyson denen adam? Babamızın soylu beyefendilerinden biri miydi?"

Clifton ve Jack bakıştılar.

Dük, "Bu bakışınızdan ve sessizliğinizden cevabın hayır olduğunu anlıyorum," dedi.

"Hem evet hem hayır. Ellyson babanızın cebini çalan bir hırsızdı ve babanız onu okula gönderdi ve sonra-"

Dük, "Onu Kral "ın hizmetinde kullandım," diye sözlerini bitirdi. konuya lezzetli bir parlaklık kattı. "Ama bundan fazlası var mı?"

Kont başını salladı. "Babanız Ellyson'a yaşamı boyunca Hampstead'deki bir evi kullanması için verdi ve o da burada... devam etti..."

"... Kral'a hizmet etmek," dedi Jack. "Başkalarını eğitmek. Ben de dahil."

"Orada kızlarıyla birlikte yaşadı ve pek de dürüst olmayan kökenlerine rağmen asil bir hizmette bulundu. Yine de öldüğünde, Majesteleri emretti-"

Dük onu başından savdı. "Kâhyamın, kızlara tahliye edildi ve-" Şişmiş gözünü işaret etti.

Clifton başını salladı. "Özür dilerim, Majesteleri. Korkarım

sinirlerim-" "Özür dilemene gerek yok. Bu Bayan Ellyson tam bir

hanımefendi olmalı."

"Öyle," dedi o ve Jack hep bir ağızdan. Sonra Clifton ekledi: "O artık Leydi Standon."

O asil kaşlar yine kalktı. "Anladığım kadarıyla sosyetenin konuştuğu şu dul kadınlardan biri?"

Jack başını salladı.

Clifton, "Evin kullanımını ona geri vermeyi düşünürseniz," diye öneride bulundu, "çok minnettar olurum - bu onu Topluluğun sınırlarından kurtarır ve kendi seçtiği bir hayat kurma şansı verir."

"Ve sanırım bu yeni hayatta sizi seçeceğine dair bir umudunuz var?" "Evet, ama bundan şüpheliyim. İşleri oldukça karıştırdım," diye itiraf etti Clifton.

Dük alaycı bir tavırla, "Anladığım kadarıyla öfkelenmişsiniz?" dedi. Ayağa kalkmak için mücadele etti. "Hemen Leydi Standon'ı çağırıp özür dileyeceğim."

Clifton ve Jack birbirlerine alaycı bakışlar fırlattı.

"Ne? Hanımefendiyi çağıramaz mıyım?"

Jack başını salladı. "Öyle bakma!"

Dük, buruşuk kravatına ve kırıkmış ceketine baktı. "Sanırım olmaz. Yeni bir takım elbise şart."

"Hayır!" Clifton başını sallayarak, "Hayır!" dedi.

Jack kendi paltosunu çıkarmaya başlarken, "Kesinlikle olmaz," dedi. "Benimkini al."

Parkerton kardeşinin teklifine küçümseyerek baktı. "Bunu mu giyeyim? Ben gibi görüneceğim Kâhyam!"

"Aynen öyle," dedi Jack.

"Mükemmel bir fikir," dedi Clifton. "Leydi Standon sosyeteye pek düşkün değildir ve Majestelerine daha da az saygı duyar."

"Neden olmasın?" Parkerton ceketinin çıkarıldığını ve Jack "in daha rahat olan ceketinin giydirildiğini görünce sordu.

Jack bir an durakladı, gözlerinde hesaplanmış bir ışık vardı. "Bunu istiyor musun? Standon dullarını çağırırken görüldüğünüzü mü söylüyorsunuz? Her

Londra'nın yüz mil ötesindeki bir başhemşire bunu aradığınıza dair bir işaret olarak kabul edecektir.
yeni bir eş."

Parkerton bu fikir karşısında ürperdi.

"Daha da önemlisi, Lucy Ellyson unvanlara ve rütbelere önem veren biri değil. Ve sen onu tahliye ettirdin," dedi Clifton ona. "Ve bu doğru kancayı hanımefendinin kendisinden öğrendim. Senin de aynı şeyi yapmanı istemem-" Demek istediğini anlatmak için kendi siyah gözüne dokundu.

"Ah!" Parkerton elini kendi şişmiş gözüne götürdü. "İyi bir tavsiye."

Böylece bir saat sonra Lucy kendini kabul odasında, Parkerton Dükü olduğunu iddia eden bir adamın karşısında otururken buldu.

"Dük gibi görünmüyorsun," dedi şüpheyle.

"Madam, Parkerton Dükü olduğumu bilmenizi isterim," dedi.
buyurgan bir hava.

Lucy başını eğdi ve adama baktı. "Gözünde morlukla mı?"

Adam derin bir nefes aldı. "Clifton Kontu'nun nezaketi. "Clifton Kontu'nun Bu öğleden sonra White'ın evinde karşılaştık diyelim."

"... eğer Parkerton "la karşılaşmak gibi bir talihsizlik yaşarsam, bu onun unutamayacağı bir görüşme olacaktır."

Clifton ne demişti?

"Ona önce ben ulaşırsam olmaz."

Ve öyle de oldu. Ağzı bir karış açık kaldı ve elini kaldırıp ağzını kapatırken, konuklara bakmaması gerektiğini hatırladı. Ve kesinlikle düklere değil.

Dük kibarca onun gafını görmezden geldi. "O ve kardeşim Jack, ziyaretimin dikkat çekmemesi ve teklifime daha sıcak bakmanız için bu kılıkta gelmemi önerdiler."

"Teklif mi?" dedi belli belirsiz, çünkü hâlâ Clifton'ın dükü morarttığına inanmakta güçlük çekiyordu. Hem de White'ın yerinde.

"Evet, bir teklif. Babanızın Kraliyet'e verdiği saygın hizmetin ışığında ve babam da kendisine tazminat ödenmesini istediği için Hampstead'deki evin tapusunu size veriyorum."

"Evi bana mı veriyorsun?"

"Evet. Babalarımız arasındaki anlaşmayı bilmediğim için pişmanım, yoksa kira sözleşmesini uzatırdım. Bugün oldukça aydınlatıcı oldu," dedi gözüne dokunarak. "Gelmeden önce Hollindrake'i de aradım ve çeyizinin serbest bırakılmasını ayarladı, böylece yaşamak için bir gelirin olacak. Artık kendi hayatını kurmakta özgürsün."

"Çeyizim mi? Benim hiç çeyizim olmadı," dedi.

"Artık biliyorsun," dedi gülümseyerek, sonra acısıyla yüzünü

buruşturdu. "Gözün için bir biftek ister misin?" diye teklif etti.

Parkerton ona baktı ve gülümsedi. "Leydim, siz tam bir çürükçüsünüz, değil mi?"

"Bana öyle söylendi," diye itiraf etti.

"Yeni keşfettiğiniz özgürlüğünüz için bir öneride bulunmama izin verir misiniz - gerçekte ne kadar cesur olduğunuzu keşfetme korkusu olmadan?"

Lucy güldü. "Elbette, Majesteleri."

"Kont'a Kraliyet'e yaptığı hizmetin karşılığını ona kalbinizi vererek ödeyin-" İtirazını engellemek için elini kaldırdı. "Anladığım kadarıyla adam büyük bir karar hatası yapmış-"

Bunun üzerine kaba bir şekilde homurdandı.

Dük, "Evet, öyle görünüyor," diye onayladı, "ama onu sevdiğinizi tahmin ediyorum." "Peki bunu size düşündüren nedir?" Lucy sordu.

"Çünkü böyle bir fikri ortaya atmaya cüret ettiğim için beni dümdüz etmediniz."

İkisi de güldü.

"Ona gidin, Leydi Standon. O da sizinle aynı şeyleri istiyor. Kır hayatı ve aşk evliliği. Serpentine yakınlarındaki parkta. Ona her şeyin affedildiğini söyleyin ve her zaman istediğiniz hayatı yaşayın."

Ayağa kalktı ve aceleyle oradan ayrılmak üzereydi ki durakladı ve şöyle bir baktı Omzuna. "Kontu affedersem Hampstead'deki ev hâlâ benim mi olacak?" Çünkü

Lucy hâlâ babasının çok pratik bir kızıydı.

Lucy tam çıkarken Elinor eve geldi.

"Anlatacak çok şey var," dedi Lucy telaşla, "ama Hampstead'deki evi, çeyizi ve kontu alacağım!"

Elinor onun gidişini izledi ve Minerva "nın Leydi Charles "ı çağırmak için durmamış olmasını diledi, böylece Lucy "nin gözlerindeki mutluluk kıvılcımını görebilecekti.

Bu neşeyle eve giren Elinor, kabul odasından tuhaf bir adamın çıktığını ve aynı anda Tia'nın merdivenlerden indiğini gördü.

"Oh, Elinor, çok şükür evdesin," dedi aceleyle. "Isidore yavrularını doğuruyor ve korkarım çok zorlanıyor. Ne yapacağımı bilemiyorum!"

Bu Elinor'u durdurdu, çünkü genellikle bu işlerle seyislerden biri ilgilenirdi. "Ben de öyle. Ah, zavallı Isidore!"

Ve ikisi de salondaki yabancıya döndüler. Elinor onun Hollindrake'ten göndermesini istedikleri avukatın şehirli bir görünüşü yoktu ve taşralı bir havası var gibiydi. "Efendim, köpeklerle ilgili bir deneyiminiz var mı?"

"Biraz," dedi oldukça mağrur bir tavırla.

Elinor, onun bu kadar yüksekte olmasına gerek yok, diye düşündü. Ne de olsa, bir kâhyanın çok üstünde değildi. Ona öyle bakması da gerekmiyordu. Çünkü bu onun omurgasında sıcak bir ürperti yaratıyordu.

Ona bir kez daha baktı ve onu oldukça yakışıklı bulması onu şaşırttı.

Unvanının olmaması ne büyük talihsizlik.

"Bize yardımcı olabilir misiniz?" diye sordu. "Bu Isidore'un ilk yavrusu ve şimdiye kadar sahip olduğum en iyi tazılardan biri."

"Onur duyarım leydim," dedi ve onu selamladı.

Adam ayağa kalkarken Elinor ona bir kez daha baktı ve onun oldukça uzun boylu ve şık olduğunu fark etti. Sıradan bir şekilde, evet, ama ona bakarken yanaklarında biraz kızarıklık hissetmekten kendini alamadı.

"Dük için sık sık iş yapar mısınız?" diye sordu. Isidore'un kendini sakladığı dolaba.

"Dük için ne yapıyorum?" diye kekeledi, biraz şaşırılmış görünüyordu. "İş mi?"

diye tekrarlardı kadın. "Sanırım siz bir iş adamısınız."

Bir süre durakladıktan sonra yavaşça başını salladı.

"Neden, evet. Evet, öyleyim." "Mükemmel! Sosyete

herhangi bir bağlantınız var mı?" "Birkaç tane," diye

mırıldandı başını eğerek.

Elinor başını salladı. "Benim için bir konuyu araştırabilir misiniz?" diye ekledi. "Gizlice. Elbette size ödeme yapabilirim."

"Size hizmet etmekten onur duyarım, ancak kime yardım ettiğimi bilmiyorum." Isidore'un ve büyüyen yavrularının önünde diz çöktüklerinde şöyle dedi.

Tia hemen devreye girdi ve gerekli tanıtımı yaptı.

Kız sırtarak, "Bu benim kız kardeşim Elinor, şimdilik Leydi Standon," dedi. "Düküyle evlenene kadar."

Lucy, arkasından dökülen yapraklar gibi uçuşan bakışları ve yorumları umursamadan parka doğru aceleyle ilerledi.

Parlak, güneşli bir gündü ve Şubat ayı olduğu için hava serindi. Ona göre Mayıs'ın ilk günü olabilirdi ve çiçekler açıyor olabilirdi.

Ama Serpentine'e vardığında etrafta kimse yoktu ve Clifton'dan da bir iz yoktu. Kalbi sıkıştı. Parkerton onu yanlış yola mı sürüklemişti?

Eğer yaşamak istemiyorsa, diye düşündü, ellerini iki yanına yumruk yaparak.

Tam o sırada gözüne bir hareket ilişti, bir ağacın arkasından bir figür çıkmıştı. Clifton.

Bunca yıldır onu nasıl da özlemişti. Ve çok uzun süre ayrı kalmışlardı.

Kız ona doğru koştu, o da kıza.

"Beni affedecek misin?" "Sen

mi? Beni affedecek misin?"

İkisi de güldü ve Clifton kızın dağınık saçlarını yüzünden uzaklaştırdı.

"Mickey ne olacak?" diye sordu endişeyle.

"Onu bulduğum için duyduğum sevinci hayal bile edemezsin! Malcolm'un oğlu! Tanrım, Goosie, babasının tıpatıp aynısı."

"Evet," diye kabul etti. "Ama Mariana "nın belaya olan eğilimini onda da göreceksiniz."

Clifton sırtıttı. "O zaman bizim neşemiz olacak ve çocuklarımız için iyi bir örnek olacak. takip etmek için."

Lucy'nin kalbi, Clifton'la birlikte yaşayacakları bir ev ve etraflarında gülüp oynayan çocuklar düşüncesiyle kabardı.

"Seni sevmekten hiç vazgeçmedim," dedi.

"Ben de seni," diye fısıldadı.

Ve sonra onu öptü. Yavaşça, derinden, dudakları onunkilerin

üzerinde yumuşacıktı. Lucy bunun onun sözü olduğunu

biliyordu. Onun sözüydü.

Ancak aralarındaki konuşma yakınlardaki bir atlının bağırışlarıyla kesildi.

"Clifton! Seni şeytan! Sen misin?"

Kont başını kaldırıp baktı. "Asterby," diye mırıldandı.

"Seni sefil pislik! White's'tan atıldığını göreceğim.
Parkerton'a yaptıklarını göz önünde bulundurursak, bu çok

sorun olacak." "Güzel yüz," dedi Lucy ona bakarak.

Onu çenesinin altından itti. "Bana en iyisi öğretti."

"Beni görmezden gelmeyin!" Asterby atını çekerek önlerinde durdu. "Seni aşağılık köpek!"

"Efendim, eğer bu kızınızla ilgiliyse-"

"Kızım mı?! Tabii ki, seni aptal, bu benim kızım ile ilgili! O gitti ve Percy Harmond'la kaçtı, o hesapsız Tulip'le! Evlendiler. Özel bir ruhsat almak için o kadar parayı nereden buldu, asla bilemeyeceğim ama buldu ve gidip kızım ile evlendi!" Asterby ikisine de parmak salladı. "Ona bu kadar rezilce davranmasaydınız, damat olarak o aptalla uğraşmak zorunda kalmazdım."

Lucy bir yandan melek gibi Leydi Annella'yı düşünerek kahkahalara boğulurken bir yandan da ailesinin entrikalarından kendi kaçışını planlıyordu. "Belki de bu bir aşk eşleşmesidir, lordum," diye önerdi.

"Ne?" Lord Asterby hışım ile bağırdı.

"Bir aşk evliliği," diye tekrarlardı Lucy. "Belki de kızınız sadece sevdiği bir adamla evlenmek istemiştir."

"Aşk için evlenmek mi? Ne kadar saçma! Aşk görev ve yükümlülükle

ilgilidir!" Lucy başını kaldırıp Clifton'a baktı. "Öyle mi?"

Başını iki yana salladı. "Bizim için değil."

"Oh, bah! Bir çift kirpiyle mantıklı konuşmaya çalışmak gibi. Bugünlerde dünyanın nesi var böyle?" Asterby atını sürüp gitmeden önce hiddetlendi.

"Görev ve yükümlülük!" Clifton onu elinden tutup kaldırırken Lucy ürperdi ve onu eve götürmeye başladı.

"Bu düşüncelerin önemini göz ardı etmeyin, müstakbel Leydi Clifton'ım," dedi ona buyurgan bir tavırla. "Çünkü ilk işiniz benimle evlenmek, sonra da bir varis üretmek zorundasınız."

Lucy arabayı durdurdu ve Kont'un kara gözlerinde hınzır bir parıltı gördü. "O zaman sanırım bu yükümlülük üzerinde hemen çalışmamız gerekecek," dedi ona ciddiyetle. "Bu sizin açınızdan özel bir çaba gerektirecek."

Clifton onun önünde eğildi. "Her zaman hizmetinizdeyim, madam. Her zaman ve daima." Clifton onu tekrar kollarının arasına alırken Lucy sıırttı. "Olmanız gerektiği gibi."

MEKTUP

Saygıdeğer Leydi Larken'e kız kardeşi Hollindrake Düşesi'nden gelen mektuptan bir alıntı

31 Aralık 1814

Kurye aracılığıyla İstanbul'daki İngiliz Elçisi'ne gönderildi

... diğer haberlere gelince, üzümlere söylüyorum ki Standon dulları kocama sonsuz sıkıntı vermeye devam ediyor. Keşke genç ve ahlaksız olmak yerine yaşlı ve minnettar dullar olsalardı... Dedikodudan ne kadar hoşlanmadığımı bilirsiniz, bu yüzden onların skandal kavgalarına dair duyduğum hikayelerle sizi sıkmayacağım.

Ama Hollindrake dükalığını onlar tarafından mahvedilmekten kurtarmaya kararlıyım ve Minerva, Elinor ve Lucy bir zamanlar bize verilen bilgece tavsiyelerin bir kısmını öğrenmek üzereler: Bir hanımefendi ailesi için ağır bir yük haline geldiğinde, ona bir koca bulmaktan başka yapacak bir şey kalmaz. Ve gereken tüm aceleyle ...

İşte sevgili kardeşim, benim yapmak istediğim de tam olarak bu. Bekarlık Günlüklerimin tozunu aldım ve bu üç cadalozu İngiltere'nin bekar erkeklerinin üzerine saldığım için içimde küçük bir burukluk hissetsem de, babamın dediği gibi, "umutsuz zamanlar ve her şey ..."

*Sevgili kız kardeşin,
Felicity*

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.